

První krev

MBII LEGIE HROMU

STAN NICHOLLS

STAN NICHOLLS

ORCI

První krev

LEGIE HROMU

Druhý díl

FANTOM *Print*

Jup mrštil nožem po nejbližším strážci a zasáhl ho těsně nad klíční kostí. Čekání bylo u konce stejně jako skřetův život.

Pak vypuklo pravé peklo.

Jeden z vojáků rychle sebral oštěp mrtvého strážce a obrátil ho proti dalšímu skřetovi. Současně se Stryke s Haskeerem vrhli na své věznitele. Rozpoutal se zoufalý boj o zbraně.

Jupova skupina se rozběhla směrem k Lekmannovi a Aulayovi, kteří tasili čepele. Začal boj na nože.

Trpaslíka však od něj odřízli. Do cesty se mu postavil skřet s mečem v ruce. Jup padl k zemi, aby se vyhnul ráně, skočil tvořovi po nohou a srazil ho k zemi. Váleli se po podlaze a přetahovali se o meč.

Jup popadl skřeta za zápěstí a začal mu bušit rukou o dláždění, ten však odmítl zbraň pustit. Pak dopadl na podlahu vedle nich se zavřeštěním další strážce, kterému ork rozsekl nožem obličej. Jup se natáhl, a aniž by pustil protivníkovu ruku, sebral mrtvému skřetovi meč, rozpřáhl se a vrazil ho přísluhovači pod sebou do hrudi.

Orci — První krev
v nakladatelství **FANTOM Print**

Strážci blesku
Legie hromu
Válečníci bouře *

* Připravujeme

Copyright © Stan Nicholls 1999

All rights reserved

**The right of Stan Nicholls to be identified as the author of this work
has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs
and Patents Act 1988**

Translation © Kateřina Niklová

Cover © Jan Patrik Krásný

ISBN 80-86354-55-5

Co už se stalo

Byla by lež tvrdit, že v Maras-Dantii vládl mír. V zemi, kde žily tucty starých národů, byly konflikty nevyhnutelné. Ale všeobecně mezi nimi panovala jistá míra tolerance.

Tuto rovnováhu však rozbil příchod nového národa. Říkali si lidé. Překročili nehostinné pouště a vstoupili do Maras-Dantie z jihu. Zpočátku jich bylo jen několik, ale jak čas běžel, proměnili se v záplavu přistěhovalců, kteří nenáviděli kulturu, s níž se zde setkali. Přejmenovali zemi na Centrasii a s jejich počtem rostly také škody, které páchali. Přehradili řeky, vykáceli lesy, postavili vesnice, vyrvali ze země vzácné poklady.

A co bylo nejhorší, ničili magii Maras-Dantie.

Znásilňování země způsobilo, že životně důležitá energie, z níž staré národy čerpaly magii, kterou považovaly za samozřejmou, krvácela, zničila podnebí a překroutila roční období. Léto dostalo nádech podzimu. Zima se prodloužila a pohltila jaro. Ze severu se začal šířit led.

Mezi obyvateli Maras-Dantie a lidmi se brzy rozpoutala válka.

Prastará nepřátelství rozdělila staré národy a situaci ještě komplikovali chamtiví trpaslíci. Mnoho z nich se přidalo na stranu lidí a dobrovolně za ně dělalo nejtěžší práci. Jiní zůstali věrní starým národům.

Ale ani lidé nebyli jednotní. Náboženské schisma je rozdělilo do dvou táborů. Následovníci Cesty Mani vyznávali starobylé pohanské způsoby. Jejich protivníky byli Unitáři, krátce Uni, jež prosazovali mladší kult jediného boha. Obě skupiny se vyznačovaly sklony k fanatismu, ale početnější Uni měli mnohem zanícenější kazatele.

Ze všech národů Maras-Dantie byli orkové nejbojovnější. Patřili k jednomu z mála starých národů, který neovládal magii, tento nedostatek si však vynahrazovali bojechtivostí. Obvykle se ocitali ve středu bouře.

Na orka byl Stryke chytrý. Velel třicetičlenné vojenské tlupě Rosomáků. Pod Strykem sloužili dva seržanti, Haskeer a Jup. Haskeer byl nejunáhlenější a nejnevypočitatelnější z jednotky; Jup byl jediným trpaslíkem, vlastně jediným vojákem v tlupě, který nebyl ork, proto se k němu často chovali podezřívavě. Pod seržanty stáli

desátníci Alfray a Coilla. Alfray byl nejstarší v jednotce, léčitel, jenž dokázal ošetřit rány, utržené v boji; Coilla byla jedinou ženou mezi Rosomáky a současně skvělým stratégem. Zbytek jednotky tvořilo dvacet pět pěšáků.

Rosomáci sloužili královně Jennestě, jež ovládala mocné magické síly a podporovala Mani. Byla mísenkou člověka a najády a její krutost a sexuální nenasytlost byly legendární.

Vyslala Rosomáky na tajnou misi, během níž měli orci přepadnout tvrz Uni a získat velmi starý, zapečetěný válec se zprávou. Spolu s artefaktem, za který draze zaplatili krví, se jim do rukou dostalo i velké množství drogy, známé pod názvem krystaly. Orkové mu říkali křišťálový blesk.

Stryke však udělal chybu a dovolil tlupě použít trochu krystalů na oslavu vítězství. Příštího rána se probudili s hrůzou při představě, že se vrátí pozdě a budou muset čelit Jennestině hněvu. Ale cestou na Kamenný vrch je přepadli koboldi, a ačkoli se statečně bránili, lupiči i přesto artefakt ukořistili. Stryke věděl, že by Jennesta takové selhání potrestala smrtí, proto neviděl jinou možnost než se vydat za nájezdníky a pokusit se jim kořist sebrat.

Jennesta přikázala generálu Kysthanovi, veliteli armády, aby zorganizoval pátrání po Rosomácích. Ten za nimi vyslal skupinu orckých válečníků pod velením Delorrana, dlouholetého Strykova nepřítele. Jennesta se mezitím spojila se svými sestrami Adpar a Sanarou. I přes vzdálenost, která je dělila, byly telepaticky spojeny. Ale nenávisť mezi sourozenci zabránila Jennestě zjistit, zda o Rosomácích nebo o vzácném předmětu něco ví.

Na cestě za koboldy se Strykovi začaly zdát podivné sny či vize. Objevil v nich svět osídlený pouze orky, kteří žili v souladu s přírodou a byli pány svého osudu. Tamní orci nevěděli nic o lidech ani o starých národech. A také podnebí na tomto snovém místě bylo nedotčené.

Stryke měl strach, že přichází o rozum.

Delorran dospěl k přesvědčení, že Rosomáci dezertovali, proto se rozhodl nevrátit zpět na Kamenný vrch, nýbrž se je vydal hledat. Ale porušil tak Jennestiny výslovné rozkazy, což bylo velmi nebezpečné. Avšak Delorranova touha pomstít se Strykovi byla silnější.

Stryke vedl tlupu do Černé skály, domoviny koboldů. Cesta byla velmi nebezpečná. Narazili na tábor plný mrtvých orků, které sklátila lidská nemoc, proti níž se nedokázali bránit. O něco později je neda-leko lidského sídla Tkalcův luh napadl dav Uni. Nakonec ale orci dorazili do Černé skály a krvavě se koboldům pomstili. Získali zpět artefakt a osvobodili starého gremlina, kterého koboldi věznili. Gremlin Mobbs jim vysvětlil, že studuje staré jazyky a koboldi ho unesli, aby jim přeložil, co se ve válci nachází. Věřil, že je v něm ukryta věc, jež by mohla mít souvislost s původem starých národů. A právě po moci tohoto vědění koboldi pátrali, zůstalo však tajemstvím, jestli pracovali pro sebe nebo si je někdo najal.

Mobbs věřil, že věc ve válci má něco společného s Vermegram a Tentarrem Arngrimem, dvěma legendárními postavami z minulosti Maras-Dantie. Vermegram byla mocná čarodějka a najádká matka Jennesty, Adpar a Sanary. Říkalo se, že ji zabil Arngrim, jenž vládl stejnou silou. Arngrim sám poté zmizel.

Vášeň, s jakou Mobbs hovořil, probudila v tlupě skrytou vzpouru. Stryke nakonec prosadil, aby válec otevřeli. Proti byli jen Haskeer a několik pěšáků. Uvnitř se nacházel kulatý předmět z neznámého materiálu, ozdobený sedmi malinkými bodlinami. Orkům připomínal hvězdu nebo hračku mládeže. Mobbs poznal, že se jedná o přístroj, mocný magický talisman, jenž byl dlouhou dobu považován jen za mýtus. Když se spojí se čtyřmi podobnými, odhalí prý dalekosáhlou pravdu o starých národech, pravdu, která by je mohla osvobodit. Orci vždy jen sloužili a bojovali za druhé, a tak jim představa svobody připadala nesmírně lákavá. Na Strykovo naléhání se proto rozhodli opustit Jennestiny služby a bojovat na vlastní pěst. Chtěli najít další hvězdy, přesvědčení, že i zbytečné pátrání je lepší než otroctví, které poznali.

Mobbs jim poradil, kde by mohli najít další přístroj. Koboldi hovořili o Trojici, pevnosti Uni, které vládl fanatický Kimball Hobrow. Stryke s jednotkou se tedy vydal k Trojici. Mobbs zamířil do svobodného přístavu Očistec, ale narazil na Delorrana, který ho zavraždil.

Jennestu rozzuřilo, že jí stále ještě nevrátili artefakt, proto nechala popravit generála Kysthana a na jeho místo dosadila mnohem

mladšího důstojníka jménem Mersadion. Pátrání po Rosomácích nabralo obrátky.

Tlupa odrazila útok Delorranovy jednotky a unikla Jennestiným válečným drakům. Pak ale zchvátila Haskeera životu nebezpečná horečka, důsledek lidské nemoci. Když dorazili k Trojici, zdálo se, že do města neproniknou. Zjistili však, že si Uni na nejtěžší práce najímají trpaslíky z okolí. Jup mezi ně pronikl a dostal se do pevnosti, kde se stal svědkem Hobrowova despotismu a brutality lidských strážců. Podařilo se mu potvrdit, že se ve městě skutečně nachází přístroj, zjistil však také, že Hobrow a jeho společníci pěstují jedovaté rostliny a plánují s jejich pomocí povraždit staré národy. Podpálil skleník a unikl i s hvězdou. Rosomákům trvalo několik dní, než se zbavili pomstychtivých pronásledovatelů. Na základě informací, které Jup získal v Trojici, se tlupa vydala do Škrabotu, hrůzu nahánějící domoviny trolů, kde, jak doufali, najdou další hvězdu.

Delorran se vrátil do Jennestina paláce s neúspěchem a zaplatil za něj životem. Netrpělivá Jennesta si najala Micaha Lekmanna, Greevera Aulaye a Jabeze Blaana, kruté lidské lovce hlav, kteří se specializovali na pátrání po uprchlých orcích.

Haskeer překonal horečku, ale začal se chovat zvláště. Stryke ho proto nechal u Škrabotu spolu s hvězdami na starost Coille, zatímco zbytek jednotky vstoupil do podzemního bludiště. Zanedlouho je napadli trolové a Stryka s Alfrayem oddělil zával od zbytku tlupy. Na povrchu zatím uprchl šílený Haskeer i s hvězdami. Coilla vyrazila za ním. Jup netušil, zda jsou Stryke s Alfrayem stále ještě naživu, a tak mu nezbyvalo než se ujmout velení a tváří v tvář nepřítelství vojáků učinit rozhodnutí.

Neozbrojená a omámená pádem z koně byla Coilla přinucena postavit se lovcům hlav.

V bludišti zajali Stryka a Alfraye trolové. Tannar, hrozivý král trolů, se rozhodl obětovat je temným bohům.

A obětní nůž, jímž se oháněl, měl k jílcí připevněnu třetí hvězdu.

1

Vodou plavala smrt.

V kamenné tváři měla vepsáno kruté odhodlání. Ponořila se hluboko a pohybovala přitom rukama s doširoka roztaženými prsty, opatřenými plovacími blánami. Rozpuštěné vlasy se za ní vznášely jako inkoustově černý mrak. Z chvějících se žáber jí unikaly bublinky.

Otočila se. Hejno najádkských nájezdníků, seřazených do formace, ozařovala tajuplná nazelenalá záře z fosforeskujících tyčí, kterými si osvětlovali cestu. Ozbrojeni byli rozeklanými kopími z korálů. Zahnuté, ze zubů vyrobené dýky měli schované v pochvách z rákosu, připevněných na šupinatých hrudích.

Šero se začalo rozjasňovat. Před nimi se objevilo písčité dno oceánu, pokryté ostrými skalami a rostlinami, pohybujícími se v proudu. Brzy zahlédli strmý bílý útes, porostlý nafialovělou houbou. Přelavala ho v čele válečníků. Sledovali obrys útesu a rychle plavali těsně nad jeho povrchem. Zblízka bylo poškození velmi zřetelné. Nemocná vegetace a nedostatek ryb byly důkazem postupující nákazy. Kolem se vznášely zbytky odumřelých věcí a voda zde byla neobvykle chladná, téměř mrazivá.

Zahlédla cíl a zvedla paži. Vojáci odhodili zářící tyče a pokropili dno smaragdovým deštěm. Pak se kolem ní seskupili.

Před nimi, v místě, kde se hřbet útesu rozšiřoval, se do výšky zvedala skála, protkaná dutinami a jeskyněmi. Některé byly přírodní, jiné uměle vytvořené. Z takové dálky nezahlédli žádné obyvatele. Znamením vydala rozkazy. Tucet válečníků se oddělil a pokradmu se vydal k sídlu nepřítele. Zbytek s ní v čele tvořil zadní voj.

Když se přiblížili k pevnůstce, uviděli první merze; několik hlídek, které si zatím útočníků ani nevšimly. S odporem se na ně zadívala. Lidem se podobali jen vzdáleně, přesto ji však znechucovali. A to byl stejně dobrý důvod k vyhlášení války jako každý jiný. Zastavila průvod a sledovala, jak se zvědové pohybuji vpřed.

Válečníci byli vůči strážcům v přesile dva až tři na jednoho. Nejblíží z merzů se choval naprosto bezstarostně a zdálo se, že spíše vyhlíží dravce než skrytý útok. Vznášel se v proudu, a když se poo- točil, jen utvrdil odpor, který k němu cítila.

Horní část těla a hlava merze vypadaly docela lidsky, až na ten- ká žebra po stranách trupu. Na rozdíl od člověka však měl širší a plo- šší nos a oči mu zakrývaly tenké blány. Hrud' a paže měl dokonale holé, avšak na hlavě mu rostly rezavé lokny a tváře pokrýval kudrna- tý plnovous.

Od pasu dolů se od lidí výrazně lišil a připomínal spíše najádu. Bledá kůže zde ustoupila lesklým šupinám a nohy štíhlému ocasu, zakončenému ploutví, podobnou velkému vějíři.

Merz byl ozbrojen tradiční zbraní svého národa, nabroušeným trojzubcem o délce oštěpu.

Dva z válečníků zaútočili. Rychle připlavali zezadu a z boku a využili tak slepých míst, kam strážce neviděl. Merz neměl šanci. Na- jáda, útočící zprava, sklonil kopí a probodl strážce těsně nad pasem. Rána nebyla smrtelná, bolest ho však rozptýlila. Šokovaný merz se otočil čelem k útočníkovi, zatímco ho druhý válečník napadl ozube- nou dýkou zezadu. Obtočil merzi ruku kolem hrdla a podřízl ho.

Strážce sebou na okamžik divoce zazmítal a z rány unikl rudý oblak. Pak tělo kleslo ke dnu. Táhlý se za ním dlouhé krvavé pentle.

Držela zpátky většinu bojovníků a sledovala, jak zvědové likvi- dují zbytek stráží.

Najāda popadl překvapeného strážce, zatímco druhý mu zabodl dýku do hrudi. Merza klesla ke dnu poté, co jí mezi odhalené prsy vrazili kopí. Jeden ze strážců zpanikařil a ohnal se po najádovi me- čem. Zapomněl však, že pod hladinou je snazší bodat než sekat. Jeho zapomnětlivost potrestal oštěp, který se mu zabodl do břicha.

Hlídky byly rychle a brutálně povražděny. Když se válečníci zbavili posledního strážce, dali jí znamení zruřovělou vodou.

Nastal čas rozmístit zbytek hejna. Na rozkaz se ozbrojili, roztáh- li a vyrazili vpřed. Kolem panovalo naprosté ticho. Kromě najád- ských bojovníků se vodou pohybovala jen těla strážců.

Armáda již téměř dosáhla cíle, když se v pevnosti začalo něco dít. Náhle se z ní vyřítila horda těžce ozbrojených merzů. Vyrazili

přítom ze sebe zvláštní zvuk, vysoké kmitavé zavytí, které voda dále podivně znetvořila.

Další věc, kterou nenáviděla. Nyní mohla dát pocitům volný průchod.

Vedla bojovníky vstříc zmateným obráncům. Během několika vteřin se útočníci a obránci promísili a rozdělili boj do mnoha malých, smrtících šarvátek.

Magie merzů se stejně jako magie najádů dala využít leda tak k pátrání při lovu nebo k navigaci v hlubinách. V boji téměř k ničemu nebyla. Tahle bitva měla být vybojována svaly a dovedností, čepelí a oštěpem.

Jeden z merzů ze sebe vyrazil ječivou píseň a vrhl se s trojzubcem dolů. Tři ostny se zabořily do hrudi válečníka vedle ní. Smrtelně zraněný najáda sebou házel tak divoce, že merzovi vytrhl zbraň z ruky. Pak klesl ke dnu, svíraje rukama trojzubec v hrudi a zanechává za sebou krvavou stopu.

Protože merz ztratil zbraň, tasil nůž, malou verzi trojzubce, a obrátil se k ní. Zaútočil. Vyhnula se ráně. Síla úderu strhla merze na stranu a napůl ho otočila. Rychle se ale sebral a opět se k ní obrátil.

Popadla ho za zápěstí ruky, v níž svíral nůž. Všiml si, že má kolem kloubů obtočený kožený řemen, pobitý ostrými kovovými hroty. Zoufale se ji snažil chytit za volné zápěstí. Pozdě. Sevřela ruku v pěst, a aniž by ho pustila, začala mu bušit do břicha. V okamžiku, kdy mu zasadila třetí ránu, uvolnila sevření. Síla úderu ho od ní odmrštila. S tváří staženou bolestí se zadíval na krvácející rány na břicho. Pak ho pohltil chaos.

Na kloubech jí ulpěly kousky masa.

Koutkem oka zahlédla pohyb a otočila se. S namířeným trojzubcem se k ní řítila jedna z merz. Najáda mávla mocným ocasem, vyrazila vzhůru a na poslední chvíli se vyhnula zásahu. Merza už nedokázala zastavit a srazila se s najádinými nohsledy. Rozsekali ji na kousky.

Všude kolem se bojovalo. Jeden na jednoho, skupina se skupinou. Protivníci se do sebe zaklesli a tančili spolu cizozemský tanec, ruce svíraly zápěstí, dýky se snažily najít cíl. Těžce zranění barvili vodu do ruda, mrtvolý byly odstrčeny stranou.

Předvoj najádů bojoval u samotné pevnosti. Někteří se snažili vniknout dovnitř. Rozhodla se k nim připojit.

Merz s planoucíma očima se jí v tom pokusil zabránit. V rukou držel zubatou čepel o délce meče s obouručním jílcem. Odrazila útok vlastní zbraní, kratší, ale ostrou jako břitva. Zakroužili kolem sebe, nehledíce na vřavu okolo.

Zaútočil s úmyslem probodnout ji. Uhnula a srazila čepel stranou. Doufala, že mu ji vyrve z rukou, ale on ji nepustil. Rychle se vzchopil a opět se na ni vrhl. Zatočila se a vyhnula se mu, pak ho uhodila okovanou pěstí do odhalené paže. Zasáhla ho jen zlehka, přesto mu hluboko rozřízla kůži. Rozptýlila protivníka natolik, že mohla zaútočit. Zasáhla ho do srdce. Z rány vyrazil gejzír krve. Vyrhla meč a uvolnila tak rudý proud. Merz zemřel s ústy dokořán.

Odkopla mrtvolu stranou a obrátila pozornost zpět k pevnosti.

Hejno už tvrz úplně obklopilo. Mnozí vrhli dovnitř, aby dokonali dílo. Podle rozkazů byl zbytek merzů zmasakrován a jejich hnízdo vypleněno. Proplavala kolem dvou bojovníků, z nichž jeden škrtil oběť řetězem a druhý bodal tu svoji kopím do břicha.

Naživu zůstalo už jen několik merzů. Jeden nebo dva unikli a plavali pryč, ale to jí nevadilo. Rozšíří zprávu, že usídlit se poblíž hranic její říše není dobrý nápad. Sledovala, jak válečníci vytáhli podle rozkazů z pevnosti mláďata merzů a povraždili je. Neviděla důvod, proč si zadělávat na budoucí potíže.

Konečně splnili úkol k její spokojenosti, a tak rozkázala, aby se stáhli.

Když v čele armády zamířila pryč, ukázal jeden z válečníků zpět k pevnosti, kterou obklopil houf hladových shonů, dlouhých, slizkých tvorů, jejichž kůže se stříbromodře leskla. Jejich neuvěřitelně dlouhé otvory úst vypadaly při pohledu ze strany jako parodie úsměvu. Když je však otevřeli, odhalili nekonečné řady ostrých bílých zubů. Měli mrtvé oči.

Nezajímal ji. Proč by měli zaútočit na hejno, když měli přímo před nosem připravenou hostinu?

Šílení nenasytností začali shoni hltat maso po velkých kusech. Chňapali jeden po druhém a zvedali ze dna závoje písku. Několik

jich bojovalo o stejný kus, do něhož každý zabořil zuby a tahal za něj z opačné strany. Objeví se další mrchožrouti.

Hejno nechalo nenasytné tvory být a zamířilo vzhůru ke vzdálenému kruhu světla. Při stoupání ji zalilo uspokojení ze smrti merzů. Ještě několik podobných útoků a její říše bude před nimi v bezpečí.

Jen kdyby mohla totéž říct o ostatních národech, především o lidech.

Vpluli do podvodní jeskyně, osvětlené fosforeskujícími kameny. Plavala v čele hejna a ignorujíc pozdrav stráží pokračovala dál vzhůru širokou osvětlenou šachtou ve stropě jeskyně, jež se po chvíli rozvětvovala ve dva mohutné komíny. V doprovodu dvou poručíků vplula do průchodu vpravo. Zbytek hejna zamířil doleva na ubytovny.

O několik minut později se vynořili z vody. Na povrch vypluli v ohromné místnosti, zalité vodou téměř do výšky pasu; bylo to úmyslné a trvalé opatření, nezbytné pro obojživelnou rasu, jež neustále potřebovala přístup k vodě. Napůl ponořená stavba sestávala z korálů a drolícího se kamení. Ze stropu visely krápníky. Necvičenému oku by se mohlo zdát, že jde o zříceninu, neboť zde úplně chyběla jedna ze zdí a ostatní byly pokryté slizem a porostlé lišejníkem. Ve vzduchu se vznášel zápach hniјících rostlin. Ale pro najády to byla vstupní komnata do paláce.

Chybějící zeď poskytovala výhled na bažiny a na šedý oceán, posetý hrozivými, skalnatými ostrovy. Obzor pokrývala bouřková mračna.

Najādi se do tohoto prostředí dokonale hodili. Kdyby slimák vyrostl do velikosti malého koně, ztvdla mu kůže a naučil se stát na svalnatém ocase; kdyby mu narostla ocasní ploutev a ruce, zakončené dlouhými drápy; kdyby mu ze zelenožlutého zadku vyrazily úponky a jeho hlava se podobala hlavě ještěra s vystouplou bradou, předkusem, jako jehla ostrými zuby a propadlými korálkovitými očima, pak by vypadal jako najáda.

Ale ne jako ona.

Na rozdíl od najádů, kterým vládla, nebyla čistokrevná. Díky smíšenému původu získala jedinečný vzhled. Byla míšenec najády a člověka, ačkoli v jejím případě najádské rysy převážily. Nebo si to

alespoň ráda myslela. Nenáviděla svůj lidský původ a nikdo, kdo si alespoň trochu vážil života, jí ho nepřipomínal.

Stejně jako poddaní měla i ona silný ocas a hřbetní ploutev, ačkoli ta její se podobala spíše záhybům kůže než obvyklým silným, tvrdým blánám. Trup a holé prsní žlázy pokrývala kůže a šupiny, které byly mnohem menší než u ostatních najádů a jemně duhově zabarvené. Po obou stranách trupu se jí táhla žábra.

Lidský původ se nejvíce projevil na její hlavě. Vypadala sice jako ještěř, na rozdíl od čistokrevných najádů ji však pokrývaly vlasy. Tvář měla modravý nádech, ale uši a nos se podobaly spíše lidským a ústa vypadala jako ústa každé jiné ženy.

Měla také mnohem kulatější oči, obrostlé řasami, a jasně zelená barva duhovek by těžko našla srovnání.

Jen povahou byla najáda. Ze všech mořských národů byli najádi nejneústupnější, nejpomstychtivější a nejkrvelačnější. Tyto rysy měla v povaze zastoupeny dokonce silněji než její poddaní. Možná za to také vděčila lidskému dědictví.

Přebrodiva se k otvoru ve zdi a rozhlédla se po ponuré krajině. Uvědomovala si přítomnost poručíků, jejich snahu splnit jí každé přání, jejich napětí. Milovala napětí.

„Naše ztráty byly minimální, královno Adpar,“ pronesl jeden z poručíků hlubokým, drsným hlasem.

„Na mrtvých nezáleží. Je to zanedbatelná cena,“ odpověděla a stáhla si kožené řemeny z kloubů. „Je armáda připravena obsadit osvobozené území?“

„Už by měla být na cestě, paní,“ odvětil druhý sluha.

„To doufám,“ opáčila Adpar a ledabyle hodila řemeny jeho směrem. Neobratně je chytil. Kdyby je upustil, špatně by skončil. „Merzové už nebudou dělat potíže,“ pokračovala. „Tak mírumilovná havěť se najádům nemůže rovnat.“

„Ano, Výsosti,“ řekl první poručík.

„Odmítám soucítit s těmi, kdo mi berou, co je mé,“ dodala temně. Poručíci si toho byli vědomi.

Pohlédla směrem k prohlubni, vytesané do korálové zdi. Nacházel se v ní zdobený podstavec, na němž mělo očividně cosi stát. Ale ať už šlo o cokoli, bylo to pryč.

„Vaše velení nám zaručí vítězství,“ lichotil jí druhý poručík.

Na rozdíl od sester, které očekávaly pouze dokonalou poslušnost, vyžadovala Adpar poslušnost *a* chválu. „Samozřejmě,“ souhlasila. „Nemilosrdná svrchovanost, podepřená násilím; máme to v rodině.“

Podřízení na ni nechápavě pohlédli.

„Je to ženská záležitost,“ řekla.

2

Coillu všechno bolelo.

Cítila každý kousek těla. Omámeně klečela v zabahněné trávě a lapala po dechu. Potřásla rozbolavělou hlavou a snažila se přijít na to, co se stalo.

V jednu chvíli pádila za bláznivým Haskeerem a o okamžik později se zničehonic objevili tři lidé a ona spadla.

Lidé.

Mrkla a zaostřila na trojici před sebou. Nejbližšímu muži hyzdila tvář jizva, která se mu táhla až ke koutku úst. Neupravený knír a změť mastných černých vlasů jeho podřobané tváři příliš nepomohly. Jistým nezdravým způsobem vypadal zdravě. Muž vedle něj vypadal ještě zpustleji. Byl menší a vyzáblejší. Měl žlutohnědé vlasy a na bradě mu rostla prořídla bradka. Pravé oko měl zakryté černou koženou klapkou a úlisný úsměv odhaloval zkažené zuby. Nejvíce pozornosti však přitahoval třetí muž. Byl největší a vypadal mohutněji než oba jeho společníci dohromady, zdál se však spíše svalnatý než tlustý. Měl dokonale oholenou hlavu, rozmáčklý zlomený nos a zapadlá prasečí očka. Jako jediný nebyl ozbrojen a pravděpodobně ani nemusel být. Všichni tři vydávali zřetelný, nepříjemný zápach, typický pro lidský národ.

Také na ni hleděli a jejich nepřátelství bylo téměř hmatatelné.

Muž s podřobanou kůží a mastnými vlasy něco pronesl, ale ona jeho slova nezachytila. Opět promluvil, tentokrát se však obrátil ke společníkům.

„Řekl bych, že patří k Rosomákům,“ poznamenal. „Odpovídá popisu.“

„Vypadá to, že máme štěstí,“ odpověděl muž s klapkou na oku.

„S tím bych nepočítala,“ zavrčela Coilla.

„Ach, pěkně divoká, co?“ poškleboval se Jednoočko v předstírané hrůze.

Velký, přihloupě vyhlížející tvor vypadal méně samolibě. „Co uděláme, Micahu?“

„Je sama a kromě toho je to jenom ženská,“ odvětil Pod'obaný obličej. „Nebo se snad bojíš jedné malé osamocené orky? V minulosti jsme se vypořádali už s horšími.“

„Jo, ale další by mohli být poblíž,“ pronesl Velký idiot.

Coilla netušila, kdo to může být. I v nejlepších případech jí lidé připadali odporní, ale tihle... Pak si všimla malých, hrubých, zčernalých předmětů, které Jednoočkovi a Pod'obanému obličejovi visely u opasků. Scvrklé orcké hlavy. Nyní už neměla pochyb o tom, v jaké společnosti se to ocitla.

Jednoočko se ostražitě rozhlížel kolem.

I Pod'obaný obličej přešel okolí pohledem. „Myslím, že kdyby tady byli, už bychom si jich všimli.“ Zabodl do Coilly tvrdý pohled. „Kde je zbytek tvé tlupy?“

Zadívala se na něj s falešnou nevinností. „Tlupy? Jaké tlupy?“

„Jsou někde poblíž?“ pokračoval. „Nebo jsi je nechala ve Škrabotu?“

Mlčela a doufala, že ji výraz tváře neprozradí.

„Víme, že to byl váš cíl,“ řekl Pod'obaný obličej. „Zůstal zbytek jednotky tam?“

„Táhni do prdele a zdechni,“ odpověděla mu sladce.

Věnoval jí nepříjemný úsměv. „Však ty promluvíš, ať už po dobrém, nebo po zlém. Mně je to jedno.“

„Mám jí začít lámat kosti, Micahu?“ zeptal se Velký idiot a přistoupil blíž.

Coilla se snažila ze všech sil sebrat. Soustředila se, připravena jednat.

„Zabijme ji a bude to,“ navrhl Jednoočko.

„Mrtvá nám k ničemu nebude, Greevere,“ odvětil Pod'obaný obličej.

„Prachy dostaneme tak jako tak, ne?“

„Mysli, pitomče. Chceme dostat celou tlupu a ona je zatím naší největší nadějí, jak se k ní dostat.“ Obrátil se k ní. „Takže co mi povíš?“

„Co takhle ‚Jdi se vycpat, sráči‘?“

„Co...?“

Vší silou vykopl a zasáhla ho podpatky bot do holení. Zaječel a skácel se k zemi.

Zbývající dva muži zareagovali pomalu. Velký idiot sledoval její rychlost s otevřenými ústy. Bez ohledu na bolest vyskočila Coilla na nohy a popadla meč.

Než ho však mohla použít, Jednoočko se sebral a skočil po ní.

Vyrazil jí dech z plic a povalil na zem, meč však nepustila. Bojovali o něj, váleli se po zemi, kopali a mlátili do sebe. Pak se k nim přidal i Velký idiot a rozzuřený Pod'obaný obličej. Coilla dostala zásah pěstí do čelisti. Vyrazili jí meč z ruky a zbraň odlétla stranou. Ohnala se, zasáhla Jednoočka do úst a vysmekla se mu. Co nejrychleji se snažila dostat pryč.

„Chyťte ji!“ zaječel Jednoočko.

„Chci ji živou!“ zařval Pod'obaný obličej.

„To určitě!“ odsekla Coilla.

Velký idiot se vrhl vpřed a popadl ji za nohu. Obrátila se a začala mu vši silou bušit pěstmi do hlavy. Stejně tak se mohla pokusit plivancem uhasit Hádes. A tak mu vrazila druhou nohu do obličeje a zatlačila. Zavrčel námahou a její bota se vtláčila hlouběji do rudé, masité tváře. Bota vyhrála. Pustil její nohu, zapotácel se zpět a spadl.

Coilla se právě pokoušela vyškrábat na nohy, když ji zezadu sevřela kolem krku paže. Zalapala po dechu a tvrdě vrazila Pod'obanému obličejí loket do břicha. Slyšela, jak zprudka vydechl, a tak pohyb zopakovala. Pustil ji. Tentokrát se jí podařilo postavit. V okamžiku, kdy se chystala vytasit z rukávu nůž, do ní opět vrazil zakrvácený Jednoočko. Spolu s ostatními padla k zemi.

Stále ještě trpěla následky pádu z koně, proto věděla, že je neporazí. Ale žádný z orků by se nevzdal bez boje. Zuřivě se snažili přitlačit jí paže k zemi. Vysmekla se jim a dostala se tak do blízkosti Jednoočkovy hlavy. A hlavně jeho ucha.

Zakousla se mu do něj. Zaječel. Stiskla zuby ještě silněji. Jednoočko sebou divoce házel, ale nedokázal se vyprostit ze změti těl. Divoce za ucho trhla a vyloudila z něj ještě bolestivější zavytí. Ucho se natáhlo a začalo povolovat. V ústech pocítila slanou chuť. S posledním prudkým trhnutím hlavou kus ucha urvala a vyplivla ho.

Jednoočko se konečně osvobodil a odkulil stranou. Zakryl si rukama zraněnou stranu hlavy a hlasitě přitom ječel.

„Děvko... potvoro... zrůdo...!“

Náhle se nad Coillou objevil Pod'obaný obličej. Několikrát ji pěstí uhodil do hrbolatého spánku a omámil ji. Velký idiot ji pak popadl za ramena a práci dokončil.

„Svaž ji,“ přikázal Pod'obaný obličej.

Velký muž ji posadil a z kapsy špinavé vesty vytáhl kus provazu. Hrubě jí spoutal zápěstí.

Jednoočko stále křičel a klel.

Pod'obaný obličej Coille vyhrnul rukáv a sebral jí nože. Pak ji prohledal, aby se ujistil, že už žádné další u sebe nemá.

Jednoočko za nimi sténal a svíjel se. „Já tu... kurvu... zabiju,“ skučel.

„Drž hubu!“ vybuchl Pod'obaný obličej. Hmátl do kapsy u opasku a vytáhl kus špinavé látky. „Tady.“

Smotaný hadr dopadl na zem vedle Jednoočka. Sebral ho a pokusil se zastavit krváčení. „Moje ucho, Micahu,“ zavrčel. „Ta zkurvená potvora... Moje ucho!“

„Nech toho,“ řekl Pod'obaný obličej. „Stejně si nikdy neposlouchal, Greevere.“

Velký idiot se dunivě zasmál. Pod'obaný obličej se přidal.

„To není směšné!“ protestoval Jednoočko uraženě.

„Jedno oko, jedno ucho,“ chechtal se ohromný muž a nadouval přitom líce. „Teď už to... sedí!“

Oba muži se opět rozesmáli.

„Bastardi!“ zaječel Jednoočko.

Pod'obaný obličej se podíval dolů na Coillu. Okamžitě a dokonale se mu změnila nálada. „To od tebe nebylo moc přátelské, orko.“ V hlase mu zazněla hrozba.

„Umím být ještě méně přátelská,“ slíbila.

Velký idiot zvažněl. Mumlající Jednoočko se vyškrábal na nohy a připotácel se blíž.

Pod'obaný obličej si dřepł vedle ní. Neuvěřitelně mu páchlo z úst. „Ptám se znovu: Je zbytek Rosomáků ve Škrabotu?“

Coilla na něj mlčky hleděla.

Jednoočko ji kopl do břicha. „Mluv, děvko!“

Přijala ránu a odpověděla tichým vzdorem.

„Nech toho,“ řekl mu Pod'obaný obličej. Nezdálo se však, že by si dělal starosti o její zdraví.

Jednoočko si přitiskl hadr k uchu a vražedně se na ni zamračil.

„Jsou ve Škrabotu?“ zopakoval Pod'obaný obličej. „No?“

„Opravdu si myslíte, že byste se dokázali postavit Rosomákům a přežít?“

„Tady se ptám já, děvko, a moc trpělivosti mi nezbývá.“ Vytáhl z opasku nůž a podržel jí ho u tváře. „Pověz mi, kde jsou, jinak začnu u očí.“

Na okamžik se odmlčela a rychle se snažila vymyslet nějakou odpověď. Nakonec odvětila: „Očistec.“

„Co?“

„Lže!“ vložil se do hovoru Jednoočko.

Pod'obaný obličej vypadal také nedůvěřivě. „Proč Očistec? Co tam chtějí?“

„Je to svobodný přístav, ne?“

„No a?“

„Pokud chcete něco prodat, dostanete tam nejlepší cenu.“ Zdálo se, že odpovídá jen zdráhavě.

„V tom má pravdu, Micahu,“ prohodil Velký idiot.

„To vím,“ odsekl Pod'obaný obličej podrážděně. Obrátil se zpět ke Coille. „Co chcete prodat?“

Odmlčela se, aby ho napnula.

„To, co jste ukradli královně, že?“

Coilla pomalu kývla a zoufale doufala, že lži uvěří.

„Musí to být něco opravdu cenného, když jste kvůli tomu dezertovali a postavili se Jennestě. O co jde?“

Uvědomila si, že muži neví o přístrojích, o artefaktech, kterým tlupa říkála hvězdy. A ona neměla v úmyslu jim cokoli objasňovat. „Jde o... trofej. Relikvii. Velmi starou.“

„Relikvii? A je cenná? Je to poklad?“

„Ano, poklad.“ Význam jejích slov nikdy nepochopí.

„Věděl jsem to!“ V očích mu zářila chamtivost. „Musí to být něco velkého.“

Coilla si uvědomila, že lovci hlav, protože těmi bezpochyby byli, jsou přesvědčeni, že Rosomáci dezertovali kvůli penězům. Nikdy by neuvěřili, že to udělali kvůli ideálům. Takový důvod byl jejich chápání světa příliš cizí.

„Tak proč jsi s nimi nezůstala?“ ozval se Jednoočko podezřívavě.

To byla otázka, které se obávala. Ať už odpoví jakkoli, musí to znít přesvědčivě. „Měli jsme nějaké potíže. Narazili jsme na bandu Uni a ti mě oddělili od ostatních. Snažila jsem se je dohonit, když...“

„Když jsi potkala nás,“ přerušil ji Pod'obaný obličej. „Tvoje smůla a naše štěstí.“

Coilla doufala, že jí uvěřil. Ale věděla, že i tak riskuje. Mohli by se rozhodnout, že už ji nepotřebují, zabít ji a vydat se na cestu. A vzít s sebou jen její hlavu.

Pod'obaný obličej se na ni zahleděl. Ztuhla.

„Vyrazíme do Očistce,“ oznámil.

„A co s ní?“ zeptal se Jednoočko.

„Půjde s námi.“

„Proč? Už ji nepotřebujeme.“

„Přinese nám zisk. Očistec je nejlepším místem, kde prodat ot-roka. V dnešních dobách dostaneš za orckého strážce kupu peněz. A hlavně za orka z bojové jednotky.“ Kývl na vysokého muže. „Přiveď jejího koně, Jabezi.“

Jabez zamířil ke koni, který se bezstarostně pásal poblíž.

Jednoočko si pořád ještě ošetřoval zbytek ucha. Nevypadal vůbec šťastně, ale mlčel.

Coille se zdálo, že nastal čas, aby začala protestovat. „Otroctví.“ Odplicla si. „Další znamení úpadku Maras-Dantie. Za tohle taky vděčíme lidem.“

„Drž hubu!“ okřikl ji Pod'obaný obličej. „Vyjasněme si jednu věc, orko. Nechal jsem tě žít jenom proto, že za tebe takhle dostanu víc peněz. Jazyk ale nepotřebuješ. Rozumíš?“

Coilla si v duchu oddechla. Zachránila ji chamtivost. Získala však jen trochu času pro sebe a snad i pro jednotku.

Jednotka. Do prdele práce. Kde jsou? A kde je Haskeer? A co hvězdy?

Kdo jí pomůže?

* * *

Dlouhou dobu jen sledoval. Spokojil se s tím, že pozoroval věci z dálky a důvěřoval osudu. Ale osudu se nedalo věřit. Všechno se ještě víc zkomplikovalo, stalo nevyzpytatelnějším a hrozba chaosu se přiblížila.

Přistěhovalci však zpustošili magii natolik, že v okamžiku, kdy se rozhodl zasáhnout, byla i jeho síla příliš nespolehlivá a oslabená. Musel požádat o pomoc, a to byla chyba.

Přístroje se opět objevily na světě a v dějinách a bylo jen otázkou času, než někdo ovládne jejich moc. Nejdůležitější nyní bylo, zda bude konat dobro, či zlo.

Už nemohl dále tvrdit, že se ho to netýká. Dokonce i jeho neo-byčejný domov byl ohrožen. Slábnoucími silami sotva dokázal zajistit jeho další existenci, i když ho malá skupinka pomocníků nazývala mágem a věřila, že je všemohoucí.

Nastal čas vstoupit do děje. Musel své chyby napravit. Některé věci udělat mohl, jiné ne.

Ale viděl, co se stalo, a také něco z toho, co se teprve stane, a věděl, že už může být pozdě.

3

Velkou kulatou komnatu hluboko v podzemním bludišti Škrabotu jen matně osvětlovaly jemně zářící krystaly ve stěnách a na stropě a několik pochodní, odhozených na zem. Půl tuctu černočerných oválů představovalo tunely, vybíhající z jeskyně. Vzduch zde byl těžký a nezdravý.

Kolem postávalo asi čtyřicet trolů. Měli silné, masité tváře, hrubou šedou srst a voskově zbarvenou pleť. Hlavy jim pokrývala kštice jasně oranžových vlasů. Měli statnou hrud', dlouhé údy a velké černé oči, které se přizpůsobily tmě v hlubinách.

Místnost, v níž se Stryke s Alfrayem nacházeli, mohla být klidně jednou z mnoha a tito trolové jen zlomkem podzemních obyvatel. Zával však oddělil kapitána Rosomáků a desátníka od zbytku tlupy, takže se nikdy nedozví, jak to ve skutečnosti je. Se spoutanýma rukama stáli zády opření o obětní oltář. Trolové, kteří je obklíčili, byli ozbrojeni oštěpy, a někteří dokonce luky.

V jejich čele stál Tannar, trolský vládce. Byl vyšší než všichni ostatní v jeskyni a svalnatostí se mu mohli rovnat leda tak orkové. Zlatý háv, stříbrná koruna a dlouhá zahnutá hůl byly znameními jeho postavení. Zajatce však zaujala věc, kterou pozvedl do výše. V ruce totiž držel zahnutý obětní nůž, k jehož jílci byl připevněn artefakt, pro který se Rosomáci do Škrabotu vydali.

Jeden z prastarých přístrojů. Předmět, kterému orci říkali hvězda.

Trolové zpívali hrdelními hlasy žalozpěv. Tannar se pomalu blížil, rozhodnut zavraždit je ve jménu cimmeriánských bohů. Stryke s Alfrayem hořkou ironií vlastní situace zrovna neocenili. Zpěv trolů dosáhl hypnotizující výše. Orci se připravili na smrt.

Alfray se zadíval na dýku a řekl: „Osud si s námi pěkně zažertoval, co?“

„Škoda že mi není zrovna do smíchu.“ Stryke napnul svaly, ale pouta držela.

Alfray na něj pohlédl. „Byl to dobrý život, Stryku. I přes všechno, co se stalo.“

„Nevzdávej se, starý příteli. Až do smrti. Zemři jako ork.“

Přes Alfrayovu tvář přelétl uražený výraz. „Copak bych mohl jinak?“

Dýka již byla blízko.

V ústí jednoho z tunelů problesklo světlo. Strykovi se zdálo, jako by vše, co následovalo, bylo součástí snu, vyvolaného příliš velkou dávkou krystalů. Jeskyní něco prolétlo. Ať už to bylo cokoli, na zlomek vteřiny to za sebou zanechalo ostře žlutou a rudou čáru.

Pak zasáhl trola, stojícího vedle nich, do hlavy hořící šíp. Náraz trola povalil a kolem se rozlétly jiskry. Než stačil dopadnout na zem, vzňaly se mu vlasy.

Tannar ztuhl. Zpěv ustal. Trolové zalapali po dechu a obrátili se k tunelu. Něco se v něm dělo. Ozvaly se výkřiky a jekot.

Dovnitř se snažil probojovat zbytek Rosomáků. Vedl je Jup, trpasličí seržant, jenž se s mečem v ruce vrhl na šokovaného nepřítele. Zapálené šípy orckých lučištníků si našly další cíle. Trolové světlo nenáviděli a hořící střely rozpoutaly v jejich řadách zmatek.

Stryke se rozhodl toho využít, jak nejlépe mohl. Se svázanýma rukama se vrhl na nejbližšího trola a dal mu orcký polibek, tvrdou ránu čelem do čela. Tvorovi se podlomila kolena a klesl bezvládně k zemi. Alfray přiskočil ke zmatenému trolímu strážci a dvakrát ho rychle kopl do rozkroku. Stvoření převrátilo oči v sloup a s tváří staženou bolestí se zhroutilo k zemi.

Tannar ztratil zájem o zajatce a začal vykřikovat rozkazy. Jeho poddaní potřebovali vedení, neboť nedokázali na útok nijak zareagovat. V jeskyni se rozpoutala zuřivá bitka, osvětlená hořícími šípy a pochodněmi, které orci používali jako kyje. Ze všech stran se ozývaly výkřiky, vytí a zvuk oceli, narážející na ocel.

Dva orčí pěšáci, Calthmon a Eldo, si probjovali cestu k Alfrayovi a Strykovi. Přetnuli vězňům pouta a vrazili jim zbraně do nedočkavých rukou. Okamžitě se vrhli na vše, co se hýbalo a nepatřilo k Rosomákům.

Stryke chtěl dostat Tannara. Napřed se však musel probjoovat stěnou obránců. Dal se s chutí do práce. První trol, který se mu po-

stavil, zaútočil oštěpem. Stryke ustoupil, těsně se vyhnul zásahu a sekl po oštěpu mečem. Rozřal ho na dvě části. Zmateného trola se pak zbavil jednou ranou do břicha.

Další obránce se po Strykovi ohnal sekýrou. Sehnul se a sekýra mu prolétla v oblouku několik palců nad hlavou. Trol se narovnal, aby útok zopakoval, ale Stryke získal několik vzácných vteřin tím, že ho tvrdě nakopl do holeně. Trol zavrával a úplně Stryka minul. Stryke využil situace a sekl protivníka do hrudi. Z hluboké rány vystříkla krev. Trol se zapotácel a padl k zemi.

Stryke se vrhl na dalšího nepřítele.

Jup se mezitím snažil prosekat ke Strykovi a Alfrayovi. Vojáci za ním zapalovali další ohně a jejich světlo začínalo na trolы působit stále silněji. Konečně si s výkřikem zakryli oči. V tu chvíli tlupa zaútočila. Ale mnoho nepřátel bojovalo dál.

Alfray se postavil dvojici trolů, jež se ho snažila zastavit oštěpy. Pustil se s nimi do křížku a jeho meč se odrážel od naostřených konců kopí. Po chvíli přetahování přecenil jeden z trolů své síly a odkryl paži, v níž držel oštěp. Alfray po ní sekl. Trol zaječel a pustil zbraň. Alfray ho bodl do hrudi.

Trolův rozzuřený společník zaútočil. Alfray ustupoval a snažil se srazit ostrý hrot oštěpu stranou. Ale na to byl trol příliš odhodlaný a bez ustání na něj tlačil. Už se mu téměř podařilo přitlačit Alfraye ke stěně. Hrot oštěpu se orkovi dostal nebezpečně blízko k obličejí, proto se schoulil, uskočil do strany a přitočil se k trolovi z boku. Okamžitě sekl nepříteli po nohách. Čepel protнула svaly. Nebyla to vážná rána, ale bolestivá. Trol sklonil oštěp a kulhavě ustoupil.

Alfray vyskočil na nohy a ohnal se tvorovi po hlavě. Trol uskočil doleva. Alfray meč ve vzduchu obrátil a uhodil trola do obličejí plochou stranou čepele. Tvor vykřikl bolestí a se šiléným pohledem v očích orka napadl. Unáhlený pohyb Alfrayovi vyhovoval. Lehce se zbrani vyhnul, obrátil se a bodl. Zasáhl trola mečem do krku. Kolem se rozstříkla krev.

Alfray zhluboka vydechl vzduch z nadutých tváří. Na tohle začínal být trochu starý.

Stryke uklouzl na krvi a doslova se srazil s posledním z Tannarových obránců. Zlostně vypadající trol držel v rukou zahnutou šavli.

Zuřivě jí sekal a snažil se odehnat orka od vládce. Stryke však nestoupil a vracel mu ránu za ranou. Na okamžik, během nějž odráželi navzájem své údery, se dostali do slepé uličky.

Průlom se podařil Strykovi, když čepelí sekl trola do kloubů na ruce. Trol zaklel a ohnal se Strykovi po paži s mečem. Kdyby ji zasáhl, usekl by mu ji. Strykovi se však podařilo rychle uhnout. Pak se naklonil na stranu, zariskoval a máchl protivníkovi po krku. A risk se vyplatil.

Konečně se postavil Tannarovi.

Král zuřivě zaútočil holí Strykovi na hlavu. Ork však byl natolik hbitý, že uskočil. Tannar odhodil nemotornou hůl stranou a tasil meč. Stříbrnou čepel pokrývaly točité runové vzory. V druhé ruce stále svíral obětní nůž. Měl v úmyslu zaútočit oběma. Trol a ork si stáli tváří v tvář.

„Na co čekáš?“ zahřměl Tannar. „Ochutnej moji čepel a probuď se v Hádu, nadzemní chátro.“

Stryke se výsměšně zasmál. „Jsi pěkná mluvka. Raději nech promluvit meč.“

Kroužili kolem sebe a hledali skulinu v protivníkově obraně.

Tannar střelil pohledem po bitce kolem. „Za tohle zaplatíš životem,“ slíbil.

„To už jsi říkal,“ poznamenal Stryke drze.

Pošklebek vyvolal reakci. Tannar zařval a zaútočil. Stryke zásah odrazil, paží mu však vystřelila bolest, svědčící o síle protivníka. Rychle mu ránu oplatil. Král ji blokoval. Vyměnili si první rány a rychle přešli do pravidelného útoku a obrany.

Tannar byl spíše silný než obratný, což ale neznamenal, že by byl snadný soupeř. Stryke využíval podobnou techniku, měl však výhodu zkušenosti a větší mrštnosti. Nebyl ani tak zuřivý jako Tannar, jenž dělal příliš mnoho zbytečných pohybů. Proto Stryke přidal další provokaci.

„Jsi měkkota,“ vysmíval se mu, když stočil další úder stranou. „Vládnutí téhle havěti tě rozmazlilo, Tannare. Zmėkl jsi jako svíčka.“

Trol zařval a vrhl se na něj, nůž i meč prohrábly vzduch. Stryke se připravil, máchl mečem a zaměřil se na místo, kde se jílec dotýkal čepele. Přesný zásah. Zbraň vylétla Tannarovi z ruky a dopadla na

zem mimo jeho dosah. Zůstal mu už jen nůž, ozdobený vzácným předmětem, proto se ho rozhodl použít. Šok ze ztráty meče ho však ochromil. Jen s nožem neměl šanci Stryka porazit, a tak se začal pouze bránit.

Ork se do něj pustil ze všech sil. Tannar začal ustupovat. Co však nemohl vědět a čeho si Stryke všiml, byla skutečnost, že se Jupovi a několika vojákům podařilo proklouznout mu do zad. Stryke uspíšil jeho ústup deštěm ran.

Jup se chopil příležitosti. Skočil vládci na záda a obemknul mu hrdlo paží. Druhou rukou mu přitiskl nůž k tepně na krku. Trpaslík visel na trolovi a kopal nohama ve vzduchu. Jeden z vojáků postoupil vpřed a přitiskl hrot nože králi na hrud'. Tannar zařval bezmocným vztekem. Stryke přistoupil blíž a sebral mu dýku z ruky.

Jeden nebo dva trolové viděli, co se stalo. Většina si však ničeho nevšimla a pokračovala v boji.

„Rozkaž jim, aby přestali,“ přikázal Stryke, „jinak tě zabiju.“

Tannar se na Stryka vzdorovitě zadíval a neodpověděl.

„Zastav je, nebo zemřeš,“ zopakoval Stryke.

Jup přitlačil na nůž.

„Odhod'te zbraně,“ zavolal Tannar neochotně.

Někteří trolové poslechli, jiní ne.

„Odhod'te zbraně!“ vyštěkl Tannar.

Tentokrát uposlechli všichni. Jup se stáhl, ale nespustil krále z očí.

Stryke přiložil obřadní dýku Tannarovi k hrdlu. „Odcházíme. A ty půjdeš s námi. Pokud se nám někdo připlete do cesty, zemřeš. Rekni jim to.“

Král pomalu přikývl. „Poslechněte ho!“ zaječel.

„Tohle nepotřebuješ,“ řekl Stryke, „jen by nás to zpomalilo.“ Sebral Tannarovu korunu a mrštil jí stranou.

Mnozí z trolů zalapali nad takovou neúctou po dechu. Stejně zareagovali, když Stryke strhl králi z ramen obřadní plášť a odhodil ho na zem.

Opět králi přitiskl nůž na krk. „Jdeme.“

Pomalou se vydali na opačnou stranu jeskyně. Vysokého zajatce obklopil hlouček orků a trpaslík. Trolové zůstali omámeně stát a jen je sledovali. Když překročili těla a vstoupili do tunelu, přidal se

k nim zbytek tlupy. Několik orků utrpělo lehká zranění. Zdálo se, že padli jen trolové.

V ústí tunelu Stryke zavolal: „Zkuste nás sledovat a zemře!“

Rychle opustili jeskyni.

Kráčeli bludištěm chodeb, jak nerychleji mohli. Pochodně přitom vrhaly na stěny ohromné groteskní stíny.

„Přišli jste právě včas,“ řekl Stryke Jupovi. „Právě včas.“

Trpaslík se pousmál.

„Jak jste se, do prdele, dostali přes zával?“ zeptal se Alfray.

„Našli jsme jinou cestu,“ odpověděl Jup. „Však uvidíte.“

Zaslechli za sebou zvuky. Stryke se otočil a zamžoural do tmy. Ve stínech v dálce rozeznal šedé postavy.

„Dostanou vás,“ slíbil Tannar. „Zemřete dřív, než se dostanete na povrch.“

„Pak se k nám přidáš.“ Stryke si uvědomil, že téměř šeptá. „Zůstaňte spolu a dávejte dobrý pozor,“ přikázal jednotce. „Hlavně hlídky vzadu.“

„To jim nemusíš říkat, šéfe,“ poznamenal Jup.

Asi o minutu dvě později vstoupili do tunelu, v němž došlo k závalu. Asi dvacet kroků před nimi byl zasypán kamením a hlínou. Kus před zátarasem narazili na hrubě vysekanou díru vpravo ve stěně z tenkého, břídlíci podobného materiálu. Za ní se nacházel další tunel. Začali se soukat skrz. Tannara k tomu museli přinutit.

„Odkud se to tu vzalo, Jupe?“ zeptal se Stryke.

„Je zvláštní, co všechno dokážeš udělat, když musíš. Tohle je slepý tunel, na který jsme narazili u vchodu. Přikázal jsem vojákům, aby stěny prozkoumali sekýrami. Měli jsme štěstí.“

Chodbou se dostali do další jámě podobné jeskyně, která ležela pod šachtou, vedoucí na povrch. Nahoře bylo vidět slabé světlo. U lan čekalo několik napjatých pešáků. Stryke pohlédl vzhůru šachtou a uviděl hlavy dalších dvou.

„Hněte sebou!“ rozkázal.

Vojáci začali šplhat vzhůru. Tannar tvrdohlavě odmítl, a tak ho přivázali na lano a nahoru ho vytáhli. Celou dobu přitom hlasitě klel. Stryke šplhal jako poslední a obřadní dýku svíral v zubech.

Šachta ústila do malé jeskyně. Vchodem do ní pronikalo světlo úsvitu. Když vyšli ven, přimhouřili Stryke a ostatní oči a začali rychle mrkat.

Tannar si zakryl oči rukou. „To bolí!“ stěžoval si hlasitě.

„Nasad'te mu tohle,“ navrhl Alfray a podal jim kus látky.

Zatímco králi zavázali oči a potácivým krokem ho odváděli pryč, Stryke se zdržel, aby si prohlédl obětní dýku. Hvězda byla k jílcí pevně přivázána šlahounem. Vytáhl vlastní nůž, úponěk rozřízl a dýku odhodil stranou.

Jednalo se nepochybně o hvězdu, lišila se však od ostatních dvou stejně, jako se ony lišily od sebe navzájem. Na rozdíl od první žluté a druhé zelené byla tato modrá. Stejně jako ostatní tvořila i tuhle malá koule, posetá, jak se zdálo, náhodně rozmístěnými bodlinami. Tato hvězda je měla čtyři, kdežto první sedm a druhá pět. Byla vyrobena ze stejně tvrdého, ale neznámého materiálu.

„Pospěš si, Stryku!“ zavolal Alfray.

Schoval hvězdu do váčku u opasku a vyrazil za ostatními.

Tlupa pospíchala k táboru, jak nejrychleji mohla, ale Tannar je zpomaloval. Pozdravili je Bhose a Nep, kteří se ani nepokoušeli zakrýt úlevu.

„Musíme odsud rychle vypadnout,“ řekl Stryke. „Je sice den, ale nespolehal bych na to, že ho nepřijdou zachránit.“ Kývl na Tannara.

„Počkej, Stryku,“ pronesl Jup.

„Počkat? Co tím chceš říct?“

„Musím ti říct něco o Coille a Haskeerovi.“

Stryke se rozhlédl. „Kde jsou?“

„Neříká se mi to snadno, kapitáne.“

„Tak už to vysyp!“

„Tak jo, krátkou verzi. Haskeer se pomátl, napadl Reafdawa a utekl s hvězdami.“

„Cože?“ Stryke měl pocit, jako by ho omráčili.

„Coilla jela za ním,“ pokračoval Jup. „Od té doby jsme ji neviděli.“

„Jela... jela kam?“

„Pokud víme, tak na sever.“

„Pokud víte?“

„Musel jsem se rozhodnout, Stryku. Buď jsme se mohli vydat za Coillou a Haskeerem, nebo se vás pokusit osvobodit z toho doupěte. Obojí nebylo možné. Nejrozumnější mi připadalo zachránit vás dva.“

Stryke se pokoušel vyrovnat s tím, co se právě dozvěděl. „Ne... ne, máš pravdu.“ Tvář mu potemněla. „Haskeer! Bláznivý, šílený *bastard!*“

„Kvůli nemoci, horečce, nebo co to vlastně bylo, se už několik dní choval divně,“ řekl Alfray.

„Neměl jsem ho tady nechávat,“ rozhodl Stryke. „Nebo jsem měl vzít hvězdy s sebou.“

„Jsi na sebe příliš tvrdý,“ přerušil ho Jup. „Nikdo nemohl tušit, že se takhle pomátne.“

„Měl jsem to předpokládat. Když jsem mu hvězdy ukázal, vypadal... nepříčetně.“

„Nemá cenu sypat si popel na hlavu,“ řekl mu Alfray. „Důležité je, co s tím teď *uděláme*.“

„Samozřejmě se vydáme za nimi. Vyrazíme za dvě minuty.“

„A co s ním?“ zeptal se Jup a ukázal na Tannara.

„Zatím zůstane s námi jako rukojmí.“

Vojáci rychle strhli tábor a připravili koně. Na jednoho z nich vysadili Tannara a ruce mu připoutali k sedlu. Krystaly rozdělili stejným způsobem jako před útokem na Škrabot. Alfray našel standartu Rosomáků a znovu se jí ujal.

Stryke se postavil do čela průvodu. Hlavou se mu honily myšlenky a představy a žádná z nich nebyla dobrá.

4

Haskeerovi se nyní vše zdálo tak jasné a srozumitelné. Mlha, jež mu až doposud halila mysl, se rozplynula a on věděl, co musí udělat.

Pobídl koně a vjel do dalšího údolí, které ho zavede dál na severovýchod. Nebo v to alespoň doufal. Jasnost myslí, které dosáhl, se ve skutečnosti nevztahovala na všechny smysly, takže si nebyl docela jistý, kterým směrem leží Kamenný vrch. Ale přesto jel dál.

Asi posté se instinktivně dotkl váčku u opasku, do něhož ukryl zvláštní předměty, kterým tlupa říkala hvězdy. Mobbs, učený gremlin, o nich Rosomákům něco řekl a nazval je přístroji. Haskeerovi se více líbilo označení hvězdy. Lépe se pamatovalo.

Stejně jako Stryke a zbytek jednotky netušil, co předměty jsou nebo co dokáží. Ale i když nechápal jejich účel, něco se stalo. Cítil se s hvězdami spojen.

Zpívaly mu.

Zpívaly nebylo to správné slovo, ale to, co v mysli slyšel, jinak popsat nedokázal. Šepot, hukot nebo tichý zvuk hudebního nástroje by také neodpovídaly. A tak se rozhodl pro zpěv.

Slyšel je i teď, ačkoli byly schované ve váčku. Předměty, které vypadaly jako hračky mládeže, k němu promlouvaly. Nerozuměl jejich jazyku, ale pochopil, oč jim jde. Říkaly mu, že všechno bude v pořádku, jen je musí odnést tam, kam patří. Opět bude nastolena rovnováha. Všechno bude zase stejné jako dřív, před tím, než Rosomáci dezertovali.

Stačilo odnést hvězdy Jennestě. Očekával, že z vděčnosti jednotku omilostní. Možná je dokonce odmění. Stryke a ostatní Rosomáci pak ocení to, co udělal, a ještě mu budou vděční.

Jakmile opustil údolí, narazil na stezku. Zdálo se, že běží směrem, kterým potřeboval, a tak se po ní vydal. Stoupala vzhůru a on pobídl zpěněného koně nahoru na hřeben.

Když dorazil na vrchol, uviděl, že k němu z opačné strany míří skupina čtyř jezdců. Byli to lidé.

Černě odění muži byli víc než dostatečně ozbrojeni. Jeden z nich měl tvář porostlou chlupy, kterým říkali vousy.

Haskeer se dostal příliš blízko, než aby si ho nevšimli nebo aby mohl utéct. V současném rozpoložení ho však nezajímalo, jestli ho spatří. Myslel jen na to, že se mu ti odporní lidé postavili do cesty. Nedopustí, aby ho něco zdrželo.

Lidi zarazilo, že se uprostřed ničeho setkali s osamělým orkem. Podezřívavě se rozhlédli a vyrazili k němu. Haskeer se držel stezky a nezpomalil. Zastavil, až když mu zatarasili cestu. Ani ne ve vzdálenosti meče ho v půlkruhu obklíčili.

Přelétli pohledem jeho drsné, větrem ošlehané rysy, tetování seržanta na tvářích a náhrdelník z leopardích zubů na krku.

Také on na ně zíral, tvrdě a vyrovnaně.

Zdalo se, že vousatý člověk je jejich velitelem. „Je to jeden z nich,“ řekl. Jeho společníci přikýkli.

„Ošklivý bastard, že?“ poznamenal muž s oholenou tváří.

Zasmáli se.

Haskeer je slyšel i přes svůdný zpěv hvězd. Musel pokračovat v cestě.

„A co zbytek jednotky, orku? Je někde poblíž?“ zeptal se vousatý člověk.

„Jenom já. Ted' uhněte.“

Opět se rozesmáli.

„Budeš to ty, kdo se pohne,“ řekl další muž s hladkou tváří. „Zpátky k našemu pánovi. Živý, nebo mrtvý.“

„To si nemyslím.“

Vousatý jezdec se naklonil blíž. „Vy nelidé jste tupější než svině. Pochop, blbče. V sedle nebo přes něj, pojeděš s námi.“

„Uhněte. Pospíchám.“

Velitelova tvář se zkroutila vztekem. „Nebudu to opakovat.“ Ruka mu sklouzla k meči.

„Tvůj kůň je lepší než můj. Vezmu si ho,“ rozhodl se Haskeer.

Tentokrát uplynulo několik okamžiků, než se rozesmáli, neznělo to však už tak sebejistě.

Haskeer zatahal za uzdu svého koně a poněkud ho otočil. Vytáhl nohy ze třmenů. Ze žaludku se mu do těla začal šířit příjemně teplý

pocit. Poznal příznaky blížícího se záchvatu zuřivosti a přivítal ho jako dobrého přítele.

Vousatý muž se zamračil. „Vyříznu ti jazyk, stvůro.“ Pomalu začal vytahovat meč z pochvy.

Haskeer po něm skočil a zasáhl ho do hrudi takovou silou, že oba sklouzli z koně a zřítili se k zemi. Haskeer dopadl na muže, který ztlumil jeho pád a zůstal omámeně ležet. Ork do něj začal bušit, až mu rozdrtil obličej na krvavou kaši.

Ostatní jezdci začali ječet. Jeden seskočil z koně, tasil meč a rozběhl se k nim. Haskeer se odkulil stranou od těla a vyškrábal se na nohy právě v okamžiku, kdy se na něj muž vrhl. Rychle ustoupil, aby se vyhnul čepeli, vytrhl meč z pochvy a začal odrážet rány.

Zatímco bojovali, připojili se k nim zbývající dva jezdci. Haskeer se vyhýbal jejich ranám a vzpínajícím se koním a soustředil se na nejbližší hrozbu. Vrhł se vpřed a zasypal muže deštěm tvrdých ran. Protivník brzy přešel do obranné pozice ve snaze odrazit Haskeerův útok.

O deset vteřin později udělal Haskeer klamný výpad, vyhnul se divokému mávnutí a sekl po mužově předloktí. Useknutá ruka odpadla i s mečem, jež stále ještě svírala. Muž se rozkřičel a s pahýlem, z něhož začala stříkat krev, spadl pod kopyta zdivočelého koně.

Zatímco se jeden z jezdců snažil odjet s vydešeným koněm stranou, napadl Haskeer zbývajícího člověka. Použil jednoduchou metodu. Hmátl po uzdě jeho koně a vší silou se na ni zavěsil, jako by se snažil rozhoupat poplašný zvon. Jezdec vylétl ze sedla a tvrdě dopadl na zem. Haskeer ho kopl do hlavy a vyšvihł se na hřbet koně. Otočil ho a postavil se poslednímu jezdci.

Černě oblečený muž zabořil koni ostruhy do slabin a vyrazil k němu. Haskeer se po něm začal ohánět mečem. Divoce do sebe mlátili, sekali a bodali ve snaze proniknout si na kůži a celou dobu přitom bojovali s točícími se koňmi.

Nakonec se ukázalo, že ork má větší výdrž. Jeho útoky se setkávaly se stále menším odporem, až se mu podařilo proniknout mužovou obranou. Škrábl ho do ruky a muž bolestivě vykřikł. Haskeer zaútočil s obnovenou prudkostí a sekal po jezdci jako šílený. Člověk

se přestal bránit. Dobře namířené seknutí proniklo několik palců jezdcí do hrudi. Svalil se z koně.

Haskeer uklidnil svého nového koně a přelétl pohledem těla. Nepocítil nad vítězstvím žádné zadostiučinění; spíše ho podráždilo, že jej takto zdrželi. Utřel si meč o rukáv a schoval ho do pochvy. Opět se rukou instinktivně dotkl váčku u opasku.

Právě se pokoušel zorientovat a přijít na to, kterým směrem se vydat, když koutkem oka zachytil pohyb. Ze západu se k němu rychle blížila další skupina černě oděných lidí. Odhadl, že jich může být tak třicet čtyřicet.

Ačkoli měl mysl stále ještě omámenou krvežíznivostí, pochopil, že s tak velkým davem nemůže bojovat sám. Pobídl koně kupředu a prchl.

V mysli mu zpívaly hvězdy.

* * *

Z vrcholku kopce vzdáleného asi čtvrt míle pozorovala další skupina lidí malinkou postavu jezdce, pádící přes pláň, a jeho lidské pronásledovatele.

V čele pozorovatelů stál vysoký, štíhlý muž, oděný do černé barvy Uni stejně jako jeho společníci. Na rozdíl od nich mu však na hlavě seděl vysoký, kulatý černý klobouk. Byl znamením autority, ačkoli nikdo z přítomných by jeho velení nezpochybnil, ať už by ho na hlavě měl, či ne.

Ve tváři měl odhodlaný výraz a zdálo se, jako by se nikdy nenaučil smát. Ostrou bradu mu zdobily šedivější vousy. Jeho ústa byla úzká a bezkrevná, oči tmavé a ponuré.

Kimball Hobrow měl jako obvykle strašlivou náladu.

„Proč jsi mě opustil, Pane?“ stěžoval si k nebi. „Proč dovolíš, aby zůstala kacířská, nelidská havěť za odpor vůči tvému služebníkoví nepotrestána?“

Obrátil se k nohsledům, k elitě, nazývané dozorcí. „Nedokážete ani chytit ty pohanské zrůdy!“ spílal jim. „Nezvládnete ani tak lehký úkol. Stvořitel vám skrze mě, svého světského uředníka, požehnal, a vy jste i přesto zklamali!“

Bázlivě uhnuli pohledem.

„Klidně vám můžu vzít to, čím jsem vás v jeho nejvznešenějším jménu obdaroval!“ hrozil. „Vraťte mi zpět, co po právu patří našemu Pánu a mně! Jděte a smet'te zvrácené nelidi! Dejte jim pocítit náš hněv!“

Jeho následovníci se rozběhli ke koním.

Na planině pod nimi se prchající ork a jeho lidští pronásledovatelé už téměř ztratili z dohledu.

Hobrow klesl na kolena. „Pane, proč jsi mě potrestal takovými blázny?“ zeptal se.

* * *

Mersadion, kterého královna Jennesta nedávno povýšila na velitele armády, přistoupil k masivním dubovým dveřím hluboko v podzemí paláce na Kamenném vrchu. Orcká imperiální stráž, stojící po obou stranách dveří, se postavila do pozoru. Pozdravil ji krátkým kývnutím.

Při vzpomínce na osud svého předchůdce se mladý orcký generál pokusil ze všech sil ovládnout a zaklepal na dveře. Poněkud ho utěšilo, že předvolání od *ní* má stejný vliv na všechny.

Zevnitř se skrz silné dveře ozvala tichá odpověď. Pronesl ji melodický a bezpochyby ženský hlas. Mersadion vstoupil dovnitř.

Kamenná komnata měla vysoký klenutý strop, byla však bez oken. Stěny zdobily závěsy a gobelíny, zobrazující scény a praktiky, o nichž raději dlouze nepřemýšlel. Na jednom konci místnosti se nacházel malý oltář a před ním rakvi podobný kus mramoru. O jejich účel se raději také nezajímal.

Jennesta seděla za velkým stolem. Na jeho desce hořelo mnoho svíček, které byly zdrojem většiny světla v místnosti. Přítmi dalo jejím už tak zvláštním rysům ještě podivnější ráz. Vypadala téměř nadpřirozeně.

Díky tomu, že byla z jedné poloviny najáda a ze druhé člověk, se Jennestina kůže stříbrozeleně leskla, jako by byla pokryta malinými šupinami. Její poněkud širokou a plochou tvář rámovaly černé vlasy, jež se tak leskly, až vypadaly jako mokré. Měla příliš ostrou bradu, orlí nos a široká ústa. Výrazné šikmé oči s neobvykle dlouhými řasami se zdály být bezedné.

Byla krásná. Její druh krásy však byl natolik zvláštní, že až do okamžiku, kdy ji spatřil, nevěřil, že podobný půvab existuje.

Mersadion se zastavil těsně za dveřmi a neodvažoval se promluvit. Probírala se prastarými knihami a zažloutlými mapami a vypadala zamyšleně. Vedle ní ležela otevřená silná kniha s kovovými zámkami. Jako mnohokrát předtím si i nyní všiml jejích nezvykle dlouhých prstů, které ještě prodlužovaly nehty.

Aniž by zvedla oči, řekla: „Pohov.“

V její přítomnosti však tento rozkaz nedokázal nikdo uposlechnout. Poněkud se uvolnil, ale věděl, že to nesmí přehnat.

Pokračovala ve čtení a v místnosti se rozhostilo nepříjemné ticho. Naklonil se trochu vpřed, aby zjistil, co ji tak zaujalo. Všimla si toho a střelila po něm pohledem. K jeho překvapení však nevybuchla, nýbrž se shovívavě usmála. Ještě zoztražitě.

„Jsi zvědavý, generále,“ řekla. Nebyla to otázka.

„Paní,“ odpověděl váhavě, neboť si byl vědom důsledků svých slov.

„Máš ve zbrojnici mnoho zbraní, stejně jako já. Tohle je jedna z nich.“

Rozhlédl se po nepořádku na stole. „Výsosti?“

„Nedá se jí sice sekát ani bodat, ale je stejně mocná jako jakákoli čepel.“

Všimla si jeho nechápavého pohledu a dodala s podrážděnou trpělivostí: „Stejně jako nahoře, tak i dole, Mersadione. Vliv nebeských těles na naše činy.“

Konečně pochopil. „Aha, hvězdy.“

„Hvězdy,“ potvrdila. „Přesněji jde o slunce, měsíc a další světy ve vztahu k našemu.“

Opět přestával chápat, ale rozhodně jí to nemínil říct. Mlčel a doufal, že vypadá dostatečně pozorně.

„Tohle,“ pokračovala a poklepala na jednu z map, „nám pomůže najít Rosomáky.“

„A jak, má paní?“

„Není jednoduché vysvětlit to... nižší inteligenci.“

Při této věcné urážce se mu téměř ulevilo. Opět poznával její styl.

„Postavení nebeských těles určuje povahu a příchod událostí,“ vysvětlovala. „Povahu určují při narození nebeská tělesa, která jsou

právě na obloze. Vesmírné kolo se otáčí pomalu a téměř neznatelně.“ Natáhla se po svítku. „Nechala jsem si vyhledat záznamy o narození důstojníků Rosomáků. Na nižších hodnostech samozřejmě nezáleží. Teď znám rodná znamení všech pěti a tak vím něco o jejich povaze.“

„Rodná znamení, Výsosti?“

Povzdechla si. Dostal strach, že zašel příliš daleko. „Víš, co jsou rodná znamení, Mersadione, i když jsi nikdy neslyšel, že by je tak nazývali. Nebo mi snad chceš říct, že ti zmije, mořská koza nebo lučičník nic neříkají?“

„Ne. Ne, samozřejmě že říkají. Jsou to sluneční znaky.“

„Ano, chátka jim tak říká. Ve skutečnosti však dokáží prozradit víc, než co hadači na tržištích tvrdí. Kazí toto umění.“

Pouze přikývl, neboť se rozhodl, že rozumnější bude mlčet.

„Tyto... *sluneční znaky* důstojníků Rosomáků nám dovolují nahlédnout do jejich povahy,“ pokračovala Jennesta. „Poví nám, jak v určité situaci zareagují.“ Zatížila svitek několika svícemi. „Dávej pozor, generále. Možná se něco naučíš.“

„Paní.“

„Chování seržanta Haskeera řídí dlouhorožec. To znamená, že je neústupný, tvrdohlavý a impulzivní, ve vypjatých situacích až divoký. Trpasličí seržant Jup je hřebec, válečník s duší. Všimá si mýtické stránky událostí, dokáže však jednat také prakticky. Desátník Alfraye vede jitřenka, což znamená, že rád sní. Obvykle žije minulostí a pravděpodobně je velmi konzervativní. Možná dokáže léčit. Desátník Coilla je bazilišek. Výbušná, tvrdohlavá a až pošetile odvážná. Ale také velmi loajální.“

Jennesta se na okamžik odmlčela a čekala, až ji Mersadion pobídne. „A kapitán, Výsosti? Co Stryke?“

„Je nejzajímavější z celé téhle bandy. Skarabeus. Vládne všemu božskému a mystickému, objevování tajemství a změně. Představuje rovněž mocné válečnické schopnosti.“ Odstranila svíčky a svitek se opět sroloval. „Jde samozřejmě jenom o hrubý nástin. Vlastnosti jsou totiž posilovány, oslabovány a tlumeny mnoha faktory.“

„Zmínila jsi se o nastávajících událostech, Výsosti.“

„Naše budoucnost už byla naplánována. Po každé akci následuje reakce a i ta byla předpovězena.“

„Takže všechno je známo už předem?“

„Ne, všechno ne. Bohové nám totiž dali svobodnou vůli. Někdy bych si ale přála, aby tomu tak nebylo,“ dodala temně.

Její očividná otevřenost mu dodala odvahu. „Co jsi zjistila o budoucnosti, paní?“

„Nic moc. Abych se dozvěděla víc, musela bych znát *přesný* okamžik a místo jejich narození, abych mohla nakreslit přesnější schémata. U obyčejných orků se ale podobné záznamy nevedou.“

Reakci na další věcnou urážku si Mersadion rovněž nechal pro sebe.

„Přesné věštby docílíš pouze při korektním načasování,“ řekla.

Zmateně na ni pohlédl.

„Nesnaž se to pochopit. Nedokážu říct, jak současná situace dopadne. Ne s úplnou přesností. Ale co se týče Rosomáků, nezdá se, že by v budoucnu přestali prolévat krev, pálit, bojovat a zabíjet. Jejich cesta je plná nebezpečí. Ať už se snaží dosáhnout čehokoli, jejich šance jsou mizivé.“

„Pomůže nám to najít je, Výsosti?“

„Možná.“ S bouchnutím zavřela velkou knihu. V záři svíček se vznášela zrnka prachu. „Ale zpět k důležitějším problémům. Dostal jsi už zprávu od lovců hlav?“

„Ještě ne, Výsosti.“

„Neměla jsem si dělat příliš velké naděje. Doufám, že máš lepší zprávy o oddílech, které jsem přikázala připravit pro zítřejší bitvu.“

„Tři tisíce pěšáků obdrželo výzbroj a zásoby, paní. Čekají na vaše rozkazy.“

„Shromáždi je za úsvitu. Alespoň se rozveselím tím, že několika Uni rozbiju nos.“

„Ano, Výsosti.“

„Dobrá. Odchod.“

Uklonil se a odešel.

Sotva opustil komnatu, zhluboka si oddechl. Během krátké doby, kdy sloužil jako generál v Jennestině armádě, si už od ní vytrpěl mnoho urážek a ponížení. V několika případech se dokonce obával o život. Ale nic z toho se nemohlo rovnat úlevě, kterou pocítil, když přežil další z projevů jejího rozumného chování.

5

Stryke odvedl tlupu ze Škrabotu, jak nejrychleji to šlo. Zamířili na sever, neboť se shodli na tom, že Haskeer pravděpodobně pojede na Kamenný vrch.

V půli dopoledne zpomalili. Ujeli velký kus cesty, takže bylo nepravděpodobné, že by je trolové pronásledovali. Stryke byl přesvědčen, že by to za denního světla ani neudělali. Tannar k potvrzení domněnky příliš nepřispěl. Nedělal nic jiného, než že klel.

Po zbytek dne pokračovali Rosomáci v cestě pomalejším krokem. Po celou dobu pátrali po stopách Haskeera nebo Coilly. Vyslali zvědy nejen dopředu, ale i nalevo a napravo. Prodlužující se stíny soumraku jim úkol téměř znemožnily a na jednotku padla sklíčenost.

Ponuré ticho přerušil Alfray, jenž se obrátil v sedle a řekl: „Je to beznadějně, Stryku. Jen se bezcílně motáme kolem. Potřebujeme plán.“

„A odpočinek,“ dodal Jup. „Už jsme skoro dva dny nespali.“

„Máme plán; pátráme po Coille a Haskeerovi,“ odpověděl Stryke nevrle. „A na odpočinek nemáme čas.“

Alfray s Jupem si vyměnili žalostné pohledy.

„Tohle se ti nepodobá, kapitáne. Nikdy dřív jsi nejednal bez rozmyslu,“ odvětil Alfray. „Pro zvládnutí krize je nejdůležitější strategie. To přece vždycky tvrdíš.“

„A pak je tu on,“ připomenul jim Jup a ukázal palcem na Tannara, který jel o kus dál v průvodu se strážci po boku. Stále byl spoutaný a měl zavázané oči.

Alfray přikývl. „Jo, copak budeme tu příšeru s sebou tahat navěky?“

Stryke se také ohlédl a odevzdaně si povzdechl. „Fajn. Na prvním lepším místě rozbijeme tábor. Ale ne na dlouho.“

Jup se rozhlédl po krajině. „A proč ne hned tady?“

Stryke se také rozhlédl. „Tak jo.“ Ukázal na prohlubeň u dobře hájitelného pahorku. „Tam. Chci dvojité hlídky. A ať jsou vojáci zticha. Žádný oheň.“

Jup předal rozkazy, avšak bez Strykova ledového tónu.

Sesedli. Stáhli klejícího trolího krále z koně a přivázali ho ke kmeni nedalekého stromu, jehož listí předčasně převzalo barvy podzimu. Hlídky se rozestoupily, ale držely se poblíž. Stryke, Alfray a Jup se sesedli dohromady a zbytek tlupy je obklopil. Stryke jim pokynul a někteří vojáci se posadili, jiní se unaveně natáhli na zem.

Alfray neztrácel čas a přešel k věci. „Co do prdele uděláme, Stryku?“

„Mohli bychom snad dělat něco *jiného*, než už děláme? Jediné, co víme, je, že Haskeer zámířil na sever. Je možné, že se vydal na Kamenný vrch.“

„Pokud si myslíš, že mu Jennesta odpustí, pak se doopravdy zbláznil,“ řekl Jup.

„To víme,“ opáčil Alfray. „Ale co se týče jeho cesty na sever, obávám se, že je příliš pomatený, než aby byl takhle předvídatelný. Na to nemůžeme spoléhat. Klidně by mohl tady někde jezdit pořád dokola.“

„Až ho najdeme,“ řekl Stryke, „*jestli* ho najdeme, budu opravdu v pokušení tu svini zabít.“

„Jeden šílený ork nás vrátil zase na začátek,“ prohlásil Alfray ponuře.

„A Coilla,“ pokračoval Stryke. „To, že se ještě nevrátila, se mi vůbec nelíbí.“

„Pořád si to dáváš za vinu,“ řekl mu Jup. „Nemůžeš...“

„Samozřejmě že dávám!“ vybuchl Stryke. „O tom velení je. Převzít zodpovědnost, zvážit všechny možnosti, předvídat.“

Jup luskl prsty. „Předpovídat. *Vidění*, šéfe. Už dlouho jsem to nezkoušel. Mohlo by to stát za to, ne?“

Stryke pokrčil rameny. „Proč ne? Nemůžeme nic ztratit.“

„Nic ale neslibuju. Víš, jak slabá byla magie na většině míst, která jsme navštívili.“

„Udělej, co se dá.“

Trpaslík odstoupil od tlupy, našel si kousek zeleného trávníku a se zkříženýma nohama se na něj posadil. Sklonil hlavu, položil dlaně na zem a zavřel oči. Zbytek vojáků mu nevěnoval pozornost. Stryke a Alfray dál hovořili o možnostech, které jim zůstaly.

O několik minut později byl zpátky. Tvářil se bezvýrazně, takže nedokázali říct, jestli něco zjistil, nebo ne.

„No?“ zeptal se Stryke.

„Je to nejasné. Síly rozhodně ubývá. Ale něco jsem zachytil. Vycítil jsem velmi slabou stopu energie. Řekl bych, že patří Haskeerovi. Mnohem silněji jsem však cítil přítomnost ženy, což je pravděpodobně Coilla. Jsou na sever odsud, ona blíž než on.“

„Takže možná nejsou spolu. To jsme nevěděli.“

Jup se zachmuřil. „To ale nemusí znamenat nic dobrého. Rozdílňá vzdálenost není jediným důvodem silnější přítomnosti. Na to mají vliv i jiné věci.“

„Například?“

„Například silné emoce.“

„Chceš tím říct, že to je důvod, proč cítíš Coillu silněji? Protože je rozčilená?“

„Je to možné, šéfe.“

„V dobrém, nebo ve špatném smyslu? Dokážeš to odhadnout?“

„To ne. Když ale víme, proč odjela, tak o dobré emoce asi nepůjde, nemyslíš? Kdyby nebyly silové čáry tak poničené, mohl bych to říct s větší přesností.“

„Zasraní lidé, ničí magii,“ zamumlal Alfray.

„To jen potvrzuje, co už víme,“ rozhodl Stryke. „Takže zamíříme dál na sever.“ Chvilí o tom uvažoval, pak se obrátil k vojákům. „Jsme v tom spolu. Jsem pro, abychom vyrazili na sever a našli naše kamarády. Máte někdo lepší nápad? Myslím to vážně. Poslechnu si ho.“

Jedinou odpovědí mu byly prázdné výrazy a šoupání nohou.

„Tak jo,“ řekl. „To znamená ne. Na chvíli si odpočineme, pak pojedeme dál. Nejdůležitější teď je najít naše kamarády a hvězdy.“

„Pak jediné, co najdete, je smrt.“

Všichni se obrátili k Tannarovi. Zatímco hovořili, víceméně na něj zapomněli.

„To zní jako toužebné přání,“ odpověděl Jup.

„To vám prorokuju,“ ujistil ho trolí král.

„A z čeho vycházíš?“ zeptal se Alfray.

„Ze zkušeností s předměty, které nazýváte hvězdami. Vím o nich očividně mnohem víc než vy.“

Stryke zamířil ke stromu a dřepł si vedle něj. Začalo se smrákat, proto mu sundal pásku z očí. Tannar zamrkal a zamračil se.

„Tak mluv,“ řekl Stryke.

„Ne, dokud mě neodvážete,“ požadoval trol se vznešenou nadutostí. „Bolí mě ruce. Na takové zacházení nejsem zvyklý.“

„Tím jsem si jistý. Myslím, že tě zvládneme.“

„Dávej si pozor, Stryku,“ varoval ho Alfray.

„Pokud si nedokážeme poradit s jedním neozbrojeným krtkem, pak jsme si vybrali špatnou práci.“ Vytáhl nůž, aby Tannarovi přerezal pouta, ale zarazil se. „Ví někdo z vás, jakou magii trolové používají?“

Jup věděl. „Je dvojí. Mají noční vidění; čím temněji je, tím lépe vidí. A dokážou vyčenichat potravu. Krysy, houby a podobné věci. Nemyslím si, že by byli v tomhle ohledu nebezpeční. Jedině že by nás učenichali k smrti.“

TLupa se zasmála.

„To jsem si myslel,“ řekl Stryke a rozřízl lano.

Tannar si promasíroval chlupatá zápěstí a zamračil se na své věznitele. „Mám žízeň. Dejte mi vodu.“

„To jsou ale nároky,“ posmíval se Jup a hodil mu čutoru.

Trolí král vypil najednou polovinu lahve a byl by ji vypil celou, kdyby mu ji Stryke nesebral. Tannar se rozkašlal a vyprskl vodu.

„Takže co víš?“ zeptal se Stryke.

„Můj národ zná příběhy a legendy o těchto předmětech. Zdá se, že vy o nich nic nevíte. Možná proto, že orci jsou jedním z mála starých národů, které nedokážou čarovat. Tím si nejsem jistý.“

„Co legendy říkají?“

„Tyhle... hvězdy jsou velmi staré. Je možné, že byly stvořeny v době, kdy Maras-Dantie povstala s boží pomocí z chaosu.“

„Existuje nějaký důkaz?“ zeptal se Alfray.

„Jste tak přízemní. Jak by mohl nějaký *důkaz* existovat? Je to záležitost víry.“

„Pokračuj,“ pobídl ho Stryke. „Co dál?“

„Stejně jako vy nyní se i v minulosti příslušníci mnoha starých národů navzájem zabíjeli pro moc, kterou hvězdy představují. Ale to už je dávno. V dnešní době však už z myslí většiny obyvatel Maras-

Dantie vymizely. Zůstávají však součástí tajných dějin země a jsou předávány dál v příbězích různých sekt a tajných řádů.“

„Takže jsou to vlastně jenom hlouposti.“

„Musíte být přesvědčeni, že jde o mnohem víc, jinak byste tolik neriskovali, abyste je našli.“

„Pátráme po nich, protože jsou důležité pro naše vládce. Proto pro nás mohou být užitečné.“

„Znamenají mnohem víc než jen prostředek k vyjednávání. Pohlí-
žet na ně tak nízkým způsobem je jako být slepý a hrát si s ohněm.“

„O moci hvězd víme jen to, že jsou velmi důležité pro ostatní.“

„Pochopil jsem, že vám změnily život,“ odpověděl Tannar.
„Copak to není moc?“

„Zmínil jsi se o tajných dějinách,“ přerušil ho Alfray. „Co jsi tím myslel?“

„Říká se, že v průběhu dějin ovlivnily předměty, které nazýváte hvězdami, životy mnoha obyvatel Maras-Dantie. Díky jejich vnuknutí prý vznikly mocný zlatý luk Azazrelů, velkolepé básně Elphame, legendární Kniha stínů, Kimmen-Berova božská harfa a další věci. O *nich* jste určitě slyšeli, ne?“

„Jo, dokonce i my jsme o nich slyšeli,“ odsekl Stryke podrážděně. „I když musím připustit, že nás poezie, knihy a hudba moc nezajímají. Máme mnohem... praktičtější práci.“

„Jak ovlivnily hvězdy vznik těch věcí?“ zeptal se Alfray.

„Vnuknutí, vize, prorocké sny,“ odvětil Tannar. „Odkryly část svých tajemství bytostem, které věděly, jak je z nich vydobýt.“

Zatímco Stryke a Alfray přemýšleli, ozval se Jup: „Nikdo nám zatím nedokázal říct, co hvězdy vlastně jsou; co dokáží a k čemu jsou. Pověš nám to ty?“

„Jsou cestou k bohům.“

„To zní pěkně. Ale co to znamená?“

„Božské plány smrtelníci nikdy nepochopí.“

„Jinak řečeno to nevíš.“

„Jak se hvězda dostala do Škrabotu?“ napadlo Stryka.

„Je odkazem jednoho z mých předchůdců, Rasatenana, který ji získal už velmi dávno.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel,“ poznamenal Jup s nezájmem.

Tannar se zamračil. „Byl to velký trolský hrdina. Pěvci stále ještě oslavují jeho dobrodružství. Zpívají o tom, jak dokázal chytit šíp za letu, jak se sám postavil padesáti nepřátelům a...“

„Dokážeš se vychloubat skoro stejně dobře jako orci,“ rýpnul si Jup.

„...a jak porazil jeden z trpasličích kmenů a sebral mu hvězdu,“ dodal Tannar úmyslně.

Jup zrudl. „O tom pochybuju,“ odsekl s uraženou hrdostí.

„Ať už jste ji získali jakkoli,“ přerušil je Stryke, „co jsi nám chtěl o hvězdách říct, Tannare?“

„Pokud s nimi nebudete zacházet správně, přinesou jenom smrt a ničení.“

„A správné zacházení znamená namáčet je v krvi obětí?“

„Vy taky zabíjíte!“

„V boji. Bojujeme jenom s válečníky, ne s nevinnými.“

„Oběti přinášejí mému národu blahobyť. Bohové nám prokazovali přízeň a chránili nás.“

„Až do této chvíle,“ připomněl mu Alfray.

Král se ani nesnažil zakrýt nelibost, kterou u něj poznámka vyvolala. „A ty jsi snad nikdy neobětoval?“

„Nikdy vyšší životní formu, Tannare. A většinou obětujeme tak, že jdeme do války. Naši oběti jsou duše válečníků, které zabijeme.“

„Během krátké doby jste našli víc než jednu hvězdu, a to možná znamená, že jsou vám bohové také nakloněni. Nebo si z vás dělají legraci.“

„Možná,“ připustil Stryke. „Ale proč nám to vykládáš?“

„Abyste pochopili, jak důležitý je tento artefakt pro můj národ. Vraťte mi ho a nechte mě jít.“

„Proč bychom ti měli dát příležitost znovu zabíjet? Zapomeň na to, Tannare.“

„Požaduji, abyste mi ji vrátili!“

„Požaduj, co chceš. Neriskovali jsme životy v díře, které říkáš domov, jenom proto, abychom ti hvězdu vrátili. Potřebujeme ji.“

Trol se na něj spiklenecky zadíval. „A co takhle obchod?“

„Máš snad něco, co bychom mohli chtít?“

„Další hvězdu.“

Stryke, Jup a Alfray si vyměnili nedůvěřivé pohledy.

„Myslíš snad, že ti uvěříme?“ řekl Stryke.

„Netvrdím, že ji mám. Ale možná vím, kde ji najít.“

„Kde?“

„Nebude to zadarmo.“

„Tvoje svoboda a hvězda.“

„Samozřejmě.“

„Jak by sis představoval, že bychom to provedli?“

„Povím vám, kde ji najdete, a vy mě necháte jít.“

Stryke se na okamžik zamyslel. „Tak jo.“

Jup a Alfray začali protestovat. Mávnutím ruky je umlčel.

„Slyšel jsem, že jednu z hvězd vlastní kentaurský zbrojář Keppatawn,“ vysvětlil Tannar, „a že ji chrání jeho klan v Droganském lese.“

„Proč se trolové nepokusili ji získat?“

„Nemáme šilenou touhu shromáždit je jako vy. Stačí nám jedna.“

„Jak k ní Keppatawn přišel?“

„Nevím. Záleží na tom snad?“

„Drogan je pevnost kentaurů,“ ozval se Jup. „Zuřivě si své území brání.“

„To není můj problém,“ pronesl král vznešeně. „Teď mi dejte hvězdu a pusťte mě.“

Stryke potřásl hlavou. „Hvězdu si necháme. A tebe taky ještě nepustíme.“

Král se rozzuřil. „Co? Dodržel jsem svoji část dohody! Souhlasili jste!“

„Ne. To sis jenom myslel. Zůstaneš s námi aspoň do chvíle, než se přesvědčíme, že říkáš pravdu.“

„Vy tvrdíte, že lžu? Odporní nadzemní červi, žoldáci... *spodino!* Vy pochybujete o mém slově?“

„Jo. Život není fér, že?“

Tannar začal nesrozumitelně běsnit.

„To by stačilo,“ řekl Stryke. Kývl na jednoho z vojáků. „Nepe, přivaž ho zpátky ke stromu.“

Pěšák popadl krále za paži a začal ho táhnout zpátky. Tannar si hlasitě stěžoval na jejich zradu, na to, jak ho pokořuje být vězněn a snášet na sobě jejich odporné pracky. Barvitě zhanobil předky všech

vojáků tlupy. Stryke se k němu otočil zády, aby si promluvil s důstojníky.

Vojáci začali křičet a klít.

„Ne!“ zařval Tannar.

Stryke se rychle otočil.

Tannar a Nep se zastavili ve vzdálenosti několika yardů. Trol sevřel orka zezadu paží kolem krku a přitiskl mu nůž na hrdlo.

„Do prdele!“ vykřikl Jup. „Nikdo ho neprohledal!“

„Ne!“ zopakoval trol. „Takovému násilí se nepodřídím! Jsem *král*!“

Nep ztuhl, otevřel doširoka oči a tvář mu zešedla. „Omlouvám se, kapitáne,“ zašeptal.

„Klid,“ zavolal Stryke. „Uklidni se, Tannare, a nikomu se nic nestane.“

Trol zesílil sevření a přitiskl nůž blíž k vojákově tepně. „To víš, že jo! Vezmu si hvězdu a vy mě necháte jít.“

„Pust' ho. Tímhle ničemu nepomůžeš.“

„Udělejte, co říkám, jinak zemře!“

Nep sebou trhl.

Jup pomalu tasil meč. Alfray zvedl ze země luk a šíp. Vojáci se ozbrojili.

„Odhod'te zbraně!“ zařval Tannar.

„Ne,“ odvětil Stryke. „Jestli zabiješ našeho kamaráda, co myslíš, že se stane?“

„Nepokoušej se blufovat, Stryku. Nepromarníš jeho život.“

„Máš pravdu, staráme se jeden o druhého. Ale to není všechno. Bojujeme jeden na jednoho nebo jeden proti všem. A když je záchrana nemožná, mstíme se.“

Alfray vložil šíp do luku a napjal tětivu. Několik vojáků udělalo totéž. Nep se schoulil, aby ze sebe udělal menší cíl. Tannar ho ponuře držel.

„Můžeš se z toho dostat živý,“ řekl Stryke, „a vrátit se zpátky do Škrabotu. Prostě odhod' nůž.“

„A hvězda?“

„Odpověď na tuhle otázku znáš.“

„*Pak táhněte všichni do pekel!*“

Pohnul rukou, aby orkovi podřízl hrdlo. Nep se zprudka zkroutil a instinktivně pohnul hlavou vpřed a dolů. Alfray vypustil šíp. Střela škrábla trola do tváře. Tannar zařval a pustil Nepa. Voják padl k zemi a napůl se rozběhl, napůl odplazil pryč. Rukou si svíral krvácející hrdlo.

Tannara zasáhly do hrudníku další dva šípy. Zapotácel se, ale neklesl. Divoce mával nožem, nesrozumitelně ječel a vrávoral směrem k tlupě.

Stryke vytrhl meč z pochvy, vyrazil vpřed a zabodl králi meč do srdce. Trol se s otevřenými ústy zhroutil k zemi.

Stryke do něj strčil špičkou boty. Byl bezpochyby mrtev.

Alfray prohlédl Nepovi zranění. „Měl jsi štěstí,“ prohlásil nakonec a přitiskl k ráně kus látky, aby zastavil krváčení. „Je to jenom povrchové. Tohle si na tom pevně přidrž.“

Spolu s Jupem se vydali ke Strykovi. Zadívali se na tělo.

„Jak mohl být tak *hloupý*, aby uvěřil, že bys na něco takového přistoupil?“ zeptal se Jup.

„Nevím. Domýšlivost? Byl zvyklý vládnout absolutisticky. Všechny jeho rozkazy byly ihned splněny. U starých národů to nedělá dobrotu. Měkne z toho mozek.“

„Chceš tím říct, že celý život plácal hlouposti a nikdo mu neodporoval. A ani s námi se toho zlovyku nedokázal zbavit.“

„Absolutní moc je sama o sobě šílenstvím.“

„Čím víc vládců znám, tím víc s tebou souhlasím. Copak nezůstali žádní *shovívaví* diktátoři?“

„Takže teď můžeme k našim hříchům připočítat i královraždu,“ poznamenal Alfray.

Stryke na něj pohlédl. „Cože?“

„Zavraždili jsme krále.“

„Tohle nebyl král,“ odmítl Jup. „Spíš bych řekl, že jsme spáchali tyranovraždu. To znamená...“

„Chápu, co to znamená,“ ujistil ho Stryke.

„A udělali jsme si nepřátele i z trolů,“ dodal trpaslík.

Stryke zasunul čepel zpět do pochvy. „Máme jich už tolik, že jeden navíc nic neznamená. Zakopejte ho.“

Jup přikývl. „Pak na sever?“

„Na sever.“

V Adpařině říši bylo velmi obtížné najít nějaké suché místo. Pro najády byla voda stejně potřebná jako vzduch. A pro tvory, kteří byli ještě víc závislí na vodě, jako například pro merze, znamenal její nedostatek smrt. I když velmi pomalou.

V Adpařině pevnosti existovalo jen jediné suché místo, a tím byla cela pro vězně. Díky způsobu, jakým vládla, však nikdy nezůstávala neobydlená dlouho. Nebyl to však důvod, proč pobyt v ní nějak příjemnit. Hlavně když bylo nutné získat od vězňů informace.

Ráda se výsledků osobně zúčastňovala, proto doprovodila strážce do cely, do níž byli po nájezdu uvrženi dva merzové. Připoutali je k zaprášenému kameni v suché cele a zbičovali je. Po velkou část dne jim také odepřeli jakoukoli vláhu.

Adpar propustila strážce a předstoupila před vězně. Hlenité oči se jim rozšířily a popraskané rty zachvěly.

„Víte, co chci,“ pravila měkkým, téměř svůdným hlasem. „Když mi povíte, kde najdu ostatní, ukončím vaše utrpení.“

Z vyprahlých hrdel vyrazili odmítavý zvuk. Nic jiného neočekávala. Ve skutečnosti v tuto odpověď doufala. Musela získat pocit dobře odvedené práce, jinak by výlety do cel neměly smysl.

„Někdy je pošetilé být odvážný,“ snažila se je rozumně přesvědčit. „Ať už nám pomůžete, nebo ne, dřív nebo později se dozvíme, co potřebujeme vědět. Proč trpět?“

Jeden ji chraptivě proklel; druhý potrásl hlavou a jeho vyprahlá pokožka popraskala.

Adpar vzala do ruky láhev s vodou a svůdně ji odzátkovala. „Jste si tím jistí?“ dráždila je. Zhluboka a dlouze se napila. Voda jí kapala a tekla z koutků úst.

Opět odmítli odpovědět, ale touha v jejich očích zesílila.

Zvedla načechranou houbu, namočila ji a vymáčkala nad hlavou. Smyslně si užívala vláhy. Na šupinaté kůži se jí leskly stříbřité kapky.

Olízli si suché rty černými jazyky, ale opět odmítli.

Adpar znovu namočila houbu.

Nakonec prožila dvě velmi úspěšné hodiny. Dozvěděla se informace, které potřebovala, a ještě si jejich získávání užila.

Při odchodu si dala pozor, aby si všimli, že houbu i láhev s vodou bere s sebou. Jejich zoufalé výrazy v ní vyvolaly příjemné mrazení. Stráže čekaly za dveřmi cely. „Nechte je vysušit,“ přikázala.

6

Tlupa se vydala na cestu ještě před úsvitem. Zamířili na severovýchod, neboť se i nadále drželi předpokladu, že Haskeer míří na Kamenný vrch. A doufali, že se Coilla nachází někde mezi nimi.

Dorazili nyní na velké pláň, kde již nebylo tak snadné cestovat nepozorováni, proto ještě zostrážitěli. Občas ale narazili na hájky a malé shluky stromů a stezka, po níž jeli, nakonec vstoupila do lesa. Stryke si byl vědom nebezpečí, do kterého se vydávají, proto poslal dva zvědy vpřed a dva na každou stranu průvodu.

„Neměli bychom si rozmyslet, co uděláme, pokud Coillu a Haskeera nenajdeme?“ zeptal se Jup, když vstoupili do lesa. „Dřív nebo později se dostaneme do blízkosti Kamenného vrchu. A těžko nás tam uvítají s otevřenou náručí, Stryku.“

„Myslím, že by nám pěkně *zatopili*. Ale nevím, co ti odpovědět. Abych se přiznal, začínám se bát, že sjeli z cesty a zamířili úplně jiným směrem.“

Alfray přikývl. „To už mě taky napadlo. Pokud to udělali, mohli bychom strávit zbytek života tím, že bychom po nich tady v okolí pátrali. A jestli se vydali někam úplně jinam...“

„O tom radši ani neuvažuj,“ přerušil ho Stryke.

„No, někdo by měl. Pokud ovšem nechceš, abychom se donekonečna honili za svým ocasem.“

„Podívej, Alfrayi, jsem na tom stejně jako ty. Netuším...“

Napravo se něco dělo. Křoví se chvělo, větve praskaly a listí padalo k zemi. Malé stromky se naklonily na stranu. Lesem se hnalo něco velkého a statného.

Stryke zatahl za uzdu. Průvod zastavil a vojáci tasili zbraně.

Z křoví vyrazil podivný tvor. Podobal se koni, ale byl mnohem větší než válečný oř a nohy měl zakončeny drápy, ne kopyty. Pod kůží se mu vlnily mocné svaly. Měl dlouhý krk podobný hadímu, vzadu porostlý černou hřívou. Jeho hlava vypadala jako gryf s koči-

čím nosem, žlutým hrbolatým zobákem a zalomenýma ušima, porostlýma srstí.

Všimli si, že jde o mládě, které ještě nedorostlo do dospělé výšky. Jedno ze šlachovitých křídel mělo zlomené a viselo mu bezvládně podél boku. Proto se zvíře nedalo na útěk, ačkoli bylo vyděšené. I přes svoji velikost se dokázalo pohybovat velmi hbitě.

Hipogryf přeběhl stezku, zprudka otočil hlavu a střelil po nich pohledem. Zahlédli jedno z jeho ohromných zelených očí. Pak zvíře vběhlo mezi stromy a zmizelo.

Koně několika orků se vzepjali a zafrkali.

„Utíká!“ vykřikl Jup.

„Ano, ale *proč?*“ nadhodil Alfray.

O vteřinu později vyrazili z křoví zvědové, které Stryke vyslal vpravo. Něco na ně ječeli, ale jejich slovům se nedalo rozumět. Jeden z nich ukázal zpět směrem, odkud přišli.

Alfray se zahleděl na stromy. „Stryku, myslím...“

Na stezku vrazily tucty postav. První jely na koních, další je následovaly pěšky. Byli to lidé. Všichni oblečení do černého a silně ozbrojeni.

„Do prdele,“ zaklel Jup.

Na jednu nekonečnou vteřinu se na sebe obě skupiny šokovaně zadívaly.

Pak ale kouzlo okamžiku spolu se šokem vyprchalo.

Lidé se obrátili a s jekem se vrhli do útoku.

„Jsou v přesile dva na jednoho!“ zakřičel Alfray.

Stryke zvedl meč. „Tak vyrovnáme počet! *Bez milosti!*“

Černě odění jezdci zaútočili. Stryke kopl koně do slabin a vrhl se jim v ústřety. Orci a lidé se srazili za zvuku výkřiků a oceli narážející na ocel.

Stryke se střetl s jezdcem v čele. Muž tasil meč, máchl jím a naklonil se vpřed. Čepele člověka a orka se dvakrát srazily, než se Strykovi podařilo proklouznout protivníkovou obranou a seknout ho do břicha. Muž se svalil k zemi. Kůň bez jezdce vrazil do nepřátel za sebou a zhoršil zmatek, který kolem panoval.

Člověk, jenž se postavil na místo padlého kamaráda, potvrdil Strykovu obavu, že vítězství bylo příliš snadné. Tento muž byl mno-

hem lepší bojovník. Zkušeně se oháněl sekyrou s dvojím ostřím. Vyměnili si jednu nebo dvě rány. Poté se Stryke snažil vyhnout tomu, aby sekyra zasáhla čepel meče přímo, neboť se obával, že by ji mohla těžší zbraň zlomit.

Zatímco kolem sebe kroužili, Strykův meč narazil na dřevěnou násadu sekyry a naštěpl ji. Nepřítele to však příliš nezpomalilo. Ale síla, které bylo potřeba k mávání tak těžkou zbraní, protivníka brzy unavila. Ačkoli se mužovy pohyby a reakce zpomalily jen mírně, získal Stryke navrch.

Větší rychlost dovolila Strykovi švihnout čepelí dolů a seknout muže do stehna. Udržel se v sedle, ale bolest ho vyvedla z rovnováhy. Jeho obrana se zhroutila. Stryke zamířil a bodl muže do horní části hrudníku. Člověk pustil sekyru. Ruce mu vylétly k silně krvácející ráně. Zhroutil se v sedle a splašený kůň ho odnesl z dosahu.

Uvolněné místo okamžitě zaujal třetí nepřítel. Stryke se opět pustil do boje.

Alfray byl nucen čelit jezdcí na jedné a pěšákovi na druhé straně. Muž na zemi představoval větší nebezpečí. Alfray se o něj postaral zašpičatělým koncem standardy Rosomáků. Člověk klesl k zemi a vytrhl Alfrayovi standartu z ruky. Ork obrátil pozornost k jezdcí. Zkřížili meče. Třetím seknutím se desátníkovi podařilo vyrazit nepříteli meč z ruky. Bodnutím do břicha pak protivníka vyřídil.

Téměř okamžitě napadl Alfraye pěšák s krátkým oštěpem v ruce. Ork ho zasypal ranami. Rozsekl oštěp, a protože muž nestačil uhnout, i jeho lebku.

Kolem stezky a na ní probíhaly malé pŕtky. Několik lidí se pokoušelo tlupu obejít a vpadnout jí do zad. Zuřivě bojujícím vojákům se však dařilo je odrážet.

Jup vyřídil jezdce bodnutím mečem, nevšiml si však pěšáka, který mu proklouzl k boku. Muž ho popadl za nohu a strhl z koně. Jup dopadl tvrdě na zem. Člověk zvedl meč, aby mu zasadil smrtící ránu. Trpaslík se na poslední chvíli sebral a odvalil stranou. Překvapilo ho, že ani v omámení nepustil meč z ruky, a tak jím sekl muže po nohou. Ochromený člověk zařval a padl k zemi. Jup mu zarazil meč do hrudi.

Zůstávat na zemi nebylo v takové mele moudré. Jup se rozhlédl kolem a horečně pátral po koni, na kterého by mohl nasednout. Jeho

plán však zhatil jezdec, jenž si ho vybral jako snadnou kořist. Muž se vyklonil ze sedla a sekl po něm. Jup zvedl meč a ránu odrazil. Dovednost a štěstí přispěly k tomu, že protivníkovi vyrazil čepel z ruky. Jup vyskočil na nohy, bodl vši silou vzhůru a zasáhl jezdce do boku. Muž spadl ze sedla. Jup se vyšvihl na jeho koně a vrátil se do boje.

Kolem Strykova ramene prolétl šíp. Vyslal ho jeden ze dvou lidských lukostřelců, stojících podél stezky. Zatímco odrážel protivníkovy výpady, všiml si, že se přihnali zpět zvědové, které vyslal vpřed. Namířili k lidským lučištníkům a pustili se do nich. Muži si jich nevšimli, proto byli snadnou kořistí. Stryke se opět pustil do boje.

Alfray měl co dělat, aby stačil odrážet rány, kterými jej zasypávali pěšáci z obou stran. Seknout po jednom, obrátit se a seknout po druhém bylo unavující. Drželi však za uzdu jeho koně, takže mu nic jiného nezbývalo.

Na pomoc mu přispěchal Jup. Zaútočil na muže po Alfrayově levici a zasekl mu meč hluboko do ramene. Alfray se soustředil na zbývajícího pěšáka. Už ho téměř udolal, když zvědy z levé strany přilákal povyk. Přijeli mu na pomoc a rychle s pěšákem skoncovali.

Stryke sevřel meč v obou rukou a usekl protivníkovi hlavu. Mrtvola padla k zemi. Rozhlédl se po dalších nepřítelích, ale ti, kteří ještě zůstali naživu, se dali na ústup. Pět nebo šest jich na koních nebo pěšky prchlo do lesa. Stryke vykřikl rozkaz a několik vojáků vyrazilo za nimi.

Pak zamířil k Alfrayovi, jenž právě vytrhl standartu z hrudi mrtvého muže.

„Kolik máme mrtvých?“ zeptal se Stryke.

„Pokud vím, tak nikoho nezabili.“ Lapal po dechu. „Měli jsme štěstí.“

„Nebyli to bojovníci. Alespoň ne povoláním.“

Přidal se k nim Jup. „Myslíš, že šli po nás, kapitáne?“

„Ne. Řekl bych, že to byli lovci.“

„Slyšel jsem, že lidé loví i pro potěšení, nejen kvůli masu.“

„To je *barbarské*,“ řekl Alfray a utřel si krev z obličeje rukávem.

„Ale typické pro jejich národ,“ odvětil Stryke.

Vojáci už mezitím prohledávali těla a brali vše, co mohli nějak užít.

„Ke komu myslíš, že patřili?“ zeptal se Alfray. „K Uni? K Mani?“

Jup přistoupil k nejbližšímu tělu a prohlédl ho. „K Uni. Copak ti jejich černé oblečení nic nepřipomíná? Jsou to dozorcí Kimballa Hobrowa z Trojice.“

„Určitě?“ řekl Stryke.

„Viděl jsem jich víc než vy. A zblízka. Jsem si tím naprosto jistý.“

Alfray se zahleděl na tělo. „Myslel jsem, že jsme ty šílence se-
třásli.“

„Nemělo by nás překvapovat, že se nám to nepodařilo,“ odpověděl Stryke. „Jsou to fanatici a my jim sebrali hvězdu. Vypadá to, že tohle nám nikdo neodpustí.“ Vojáci, kteří se vydali za prchajícími lidmi, se vrátili a v rukou vítězoslavně nesli jejich zakrvácené meče. „Alespoň už je jich méně,“ dodal.

Jup odstoupil od těla. „Mohli zajmout Haskeera a Coillu?“

Stryke pokrčil rameny. „Kdo ví?“

Přiběhl k nim voják se srolovaným pergamenem v ruce. Podal ho Strykovi. „Tohle jsem našel, pane. Myslel jsem, že by mohlo jít o něco důležitého.“

Stryke svitek roztáhl a ukázal ho Alfrayovi a Jupovi. Na rozdíl od ostatních vojáků uměli víceméně číst. Úkol jim ještě zjednodušilo všeobecně užívané písmo.

„Je to o nás!“ vykřikl Jup.

„Tohle by asi měla slyšet celá tlupa,“ rozhodl Stryke.

Svolal vojáky, pak požádal Alfraye, aby pergamen přečetl.

„Vypadá to na opis prohlášení,“ vysvětlil Alfray, „a je k němu připojená pečeť Jennesty. Píše se tady: ‚Vězte, že na rozkaz...‘ no, prostě Jennesty, ‚byli vojáci, sloužící v orcké jednotce vojska Jejího Veličenstva, známé pod jménem Rosomáci, prohlášeni za odpadlíky a psance a říše už je v budoucnu nebude chránit. Za hlavy důstojníků této jednotky bude vyplacena odpovídající odměna v mincích, krys-
talech nebo v pozemcích.‘ Pak následují jména důstojníků. ‚Za ostatní vojáky jednotky, živé nebo mrtvé, bude zaplacená odměna podle hodnoty. Jsou to...‘ a vyjmenovává všechny vojáky, dokonce i kamarády, které jsme ztratili. A končí to slovy: ‚Každý, kdo tyto psance ukryje...‘ a obvyklé věci.“

Vrátil svitek Strykovi.

Mezi vojáky se rozhostilo ticho. Přerušil ho Stryke. „No, to jen potvrzuje, co většina z nás předpokládala, ne?“

„Ale mít to potvrzené je pěkný šok,“ poznamenal Jup pochmurně.

Alfray ukázal na zabité lidi. „Neznamená to, že nás hledali, Stryku?“

„Ano a ne. Myslím, že tentokrát jsme na sebe narazili jen náhodou. Ale byli tady v okolí kvůli Hobrowovi a hvězdě, kterou jsme ukradli. Určitě po nás půjde hodně lovců hlav.“ Povzdychl si. „Tak. Těžší je zasáhnout cíl v pohybu. Jedeme.“

Když vyjeli z lesa, Jup poznamenal: „Podívej se na to z lepší stránky. Poprvé v životě za něco stojím. Je ale škoda, že mě kvůli tomu musí zabít.“

Stryke se usmál. „Podívej.“ Ukázal na západ, kde hipogryf pádlil přes pláň. „Aspoň on utekl.“

Alfray moudře přikývl. „Ano. Je ale škoda, že brzo umře.“

„Mockrát děkuju, opravdu jsi mě povzbudil,“ odsekl Jup.

* * *

Pokračovali v cestě další tři nebo čtyři hodiny. Pohybovali se ve velkém oblouku, jejich pátrání po Coille a Haskeerovi však zůstávalo neúspěšné. A ještě ke všemu se zhoršilo počasí. Ochladilo se a z nebe se začal valit déšť a padat kroupy. O chvíli později se vyjasnilo, jen aby se vzápětí opět strhla bouře. Vlhká, ponurá atmosféra Rosomákům morálku nezvýšila.

Stryke využil čas k přemýšlení a nakonec učinil rozhodnutí, které se mu však nesmírně protivilo. Zastavil průvod na travnatém kopci a zavolal zpět zvědy i zadní hlídky.

Vyjel s koněm na vrcholek, aby mohl k tlupě snadněji promluvit. „Rozhodl jsem se změnit postup,“ pronesl bez úvodu, „a bylo by lepší začít hned.“

Vojáci si mezi sebou začali nervózně mumlat.

„Běháme kolem jako kuře s useknutou hlavou a pátráme po Coille a Haskeerovi,“ pokračoval. „Na naše hlavy je vypsána odměna a nepřátelé pátrají po hvězdách. Všichni jsou proti nám. Nemáme přátele ani spojence. Musíme zvolit jiný přístup.“

Rozhlédl se po zvědavých tvářích. Ať už očekávali cokoli, následující slova je překvapila. „Rozdělíme tlupu.“

Vojáci začali hlasitě protestovat.

„Proč, Stryku?“ zakřičel Jup.

„Tvrdil jsi, že to nikdy neuděláš,“ dodal Alfray.

Stryke zvedl ruce a výraz jeho tváře utišil povyk. „Vyslechněte mě!“ zařval. „Nemíním nás rozdělít natrvalo, jen do chvíle, než splníme úkol.“

„Jaký úkol, šéfe?“ zeptal se Jup.

„Musíme najít Coillu a Haskeera a prověřit možnost, že se další hvězda nachází v Droganu.“

Alfray nevypadal vůbec šťastně. „Vždycky jsi byl proti rozdělení jednotky. Proč jsi změnil názor?“

„Až do této chvíle jsme netušili, kde najít další hvězdu. Ani jsme s jistotou nevěděli, že nás prohlásili za dezertéry a vypsali na nás odměnu. Teď už nejde jenom o nalezení našich přátel. Myslím, že jediná možnost, jak pátrat po kamarádech i po hvězdě, je rozdělít tlupu.“

„Ovšem za předpokladu, že nám Tannar řekl o hvězdě v Droganu pravdu. Možná lhal, aby si zachránil zadek.“

Mnoho vojáků souhlasně zamumlalo.

Stryke potřásl hlavou. „Myslím, že říkal pravdu.“

„Nemůžeš si tím být jistý.“

„Máš pravdu, Alfrayi, nemůžu. Ale co můžeme ztratit, když mu uvěříme.“

„Všechno!“

„Pokud sis nevšiml, tak už všechno riskujeme. A jde ještě o něco jiného. Není rozumné zůstat pohromadě. Když se rozdělíme, existuje větší šance, že alespoň někdo vyvázne. A pokud si každá skupina nechá jednu nebo více hvězd...“

„Pokud!“ opáčil Jup. „Nezapomínej, že pořád nevíme, co hvězdy vlastně jsou a k čemu slouží. Jednáme naslepo.“

„Máš pravdu; víme toho tolik, kolik na začátku, pokud ovšem nepočítáš povídačky, kterými nás krmil Tannar. Ale víme, že jsou cenné, protože alespoň po jedné z nich pátrá Jennesta. Můžeme si být jistí, že když získáme všechny, získáme i moc. Pořád jsem přesvěd-

čen, že až je dostaneme, budeme moci vyjednávat, a to nás možná zachrání. Jak říkám, co můžeme ztratit?“

„A není tohle důvod, proč *nechat* tlupu dohromady?“ navrhl Alfray.

„Ne, není. Tohle jsou neobvyklé okolnosti. Pohřešujeme dva vojáky a musíme udělat, co je v našich silách, abychom je našli. Rosomáci drží pospolu.“

„Pořád považuješ Haskeera za součást tlupy? I po tom, co udělal?“

„Ano, Stryku,“ souhlasil Jup. „Zdá se, že nás zradil. Pokud ho najdeme, co s ním uděláme?“

„Nevím. Napřed bychom ho měli najít, ne? Ale i kdyby nás zradil, měli bychom snad přestat hledat Coillu?“

Alfray si povzdechl. „Nepřesvědčíme tě, že?“

Stryke potřásl hlavou.

„Takže jaký máš plán?“

„Já povedu skupinu, která bude dál pátrat po Coille a Haskeerovi. Ty, Alfrayi, se se zbytkem tlupy vydáš do Droганu a setkáš se s tímhle Keppatawnem.“

„A co já?“ řekl Jup. „S kým mám jet já?“

„Se mnou. Tvé vidění by nám mohlo pomoci.“

Jup vypadal poněkud zahořkle. „Magie mizí, to přece víš.“

„I přesto. Hodí se nám každá pomoc.“

„Jaké uvítání můžu od kentaurů čekat?“ zajímal se Alfray.

„Nejsme s nimi ve sporu,“ odvětil Stryke.

„Než jsme se do tohohle pustili, nebyli jsme ve sporu s většinou Maras-Dantianů. A podívej se, jak *to* dopadlo!“

„Prostě se je snaž neurazit. Víš, jak hrdí jsou.“

„Jsou to bojovníci.“

„Stejně jako my. Proto bychom se k sobě měli chovat s respektem.“

„Co mám udělat, až tam dorazím?“ ptal se dál Alfray. „Mám se jich snad slušně zeptat, jestli mají hvězdu a jestli by nám ji laskavě nepřenechali?“

„Pokud hvězdu mají, možná bychom mohli vyjednávat.“

„Co jim můžeme nabídnout?“

„Krystaly by měly stačit, nemyslíš?“

„A co když ne? Nebo co když se prostě rozhodnou nám je sebrat? Povedu sotva polovinu už tak málo početné jednotky. Celá tlupa by měla problém vypořádat se s kdo ví kolika kentaury na jejich území.“

„Alfrayi, nechci po tobě, abys s nimi bojoval. Jediné, co od tebe potřebuju, je, aby ses vydal do Droganu a porozhlédl se tam. Pokud se ti to bude zdát příliš riskantní, tak ani nemusíš přijít s kentaury do styku. Prostě počkáš, až dorazím se zbytkem vojáků.“

„A to bude kdy?“

„Chtěl bych pátrat aspoň ještě několik dní, pak se vydáme na cestu. To znamená pět, nanejvýš šest dní.“

„A kde se sejdem?“

Stryke zapřemýšlel. „Na místě, kde se východní břeh Zátoky lososů stýká s lesem.“

„Tak jo, Stryku, pokud si opravdu myslíš, že neexistuje žádný jiný způsob,“ souhlasil Alfray odevzdaně. „Jak jednotku rozdělíme?“

„Přesně napůl, takže každý povede stejný počet vojáků.“ Rozhlédl se po nich. „Alfrayi, do tvojí skupiny budou patřit Gleadeg, Kestix, Liffin, Nep, Eldo, Zoda, Orbon, Prooq, Noskaa, Vobe a Bho-se. Já s Jupem si vezmeme Talaga, Reafdawa, Seafa, Tocha, Hystyka, Ganta, Calthmona, Breggina, Finja a Jada.“

Poslední tři vojáky vybral úmyslně, protože hlasovali s Haskeem proti otevření válce s první hvězdou. Nepochyboval o jejich loajalitě, nepovažoval však za rozumné poslat je s Alfrayem. Jen pro jistotu.

Alfray nic nenamítal, a když Stryke poskytl tlupě možnost vyjádřit se, nikdo neprotestoval.

Pohlédl vzhůru na nebe. „Nechci se příliš zdržovat, ale musíme si pár hodin odpočinout. Připravte se. Dvě hlídky, výměna vždy po hodině. Ostatní si půjdou lehnout. Rozchod.“

„Rozdělím byliny a masti mezi obě skupiny,“ oznámil Alfray. „Možná budou potřeba.“ Sklesle odešel.

Jup se zdržel se Strykem.

Podle výrazu trpaslíkovy tváře Stryke poznal, o čem si s ním chce seržant promluvit. „Podle hodnosti bys měl velet druhé skupině ty, Jupe. Ale abych byl upřímný, víš, že dokonce i v našich řadách existu-

jí předsudky proti trpaslíkům. Všechno, co by podkopávalo tvoji autoritu, ať už uvnitř tlupy nebo mimo ni, by ohrozilo naši misi.“

„A to, že jsem měl velení, když jsme zachránili tebe a Alfraye, nic neznamená?“

„Pro mě a Alfraye to znamená strašně moc. O to nejde a ty to víš. A kromě toho bych tě měl rád s sebou. Dobře se nám společně pracuje.“

Jup se nevesele usmál. „Díky, šéfe. Abych se přiznal, zase mi to tolik nevadí. Už jsem si na podobný přístup zvykl. A nemůžu ani moc protestovat; můj národ si to zavinil sám.“

„Tak jo. Ted' si běž odpočinout.“

„Ještě jednu věc, Stryku; co s krystaly? Má si jich vzít Alfray víc? Možná je bude moc použít k vyjednávání.“

„Ne, raději je necháme rozdělené tak, jak jsou. Ať si každý z vojáků nechá svoji část. Alfrayovi zůstane dost, aby je mohl případně použít. Ale raději si ještě jednou ujasníme, že si nikdo nevezme nic bez dovolení.“

„Dobře, zařídím to.“

Odešel a Stryke si na chvíli lehl.

Zabalil se do přikrývky a hlavu si položil na sedlo. Vůbec si neuvědomil, jak neuvěřitelně je unavený.

Právě se začal propadat do snů, když ve vzduchu ucítil vůni krystalů. Připsal ji na vrub své představivosti a dovolil tmě, aby ho pohltila.

7

Sklánělo se nad ním něco velkého a nezřetelného.

Všechno se mu před očima rozplývalo, takže nedokázal poznat, co to je. Několikrát zamrkal a soustředil se, teprve pak si uvědomil, že je to vysoký, mohutný strom. Rozhlédl se kolem a zjistil, že se nachází v lese, kde všechny stromy jsou vysoké, statné a čerstvě zelené. Smaragdovými korunami probleskovaly paprsky slunce.

Téměř cítil mír kolem. Přesto však nebyl les docela tichý. Slyšel zpívat ptáka a v dálce se rozléhal zvuk, který nedokázal rozpoznat. Připomínal mu tiché, nepřerušované hřmění hromu. Nezněl nebezpečně, jen neznámě.

Z míst, kde les řídł, k němu pronikalo jasnější světlo. Vydal se tam. Pod nohama mu šustilo čerstvě napadané listí. Dorazil na okraj lesa a hřmění zesílilo. Stále však netušil, co ho způsobuje.

Vystoupil z lesa a ihned se až po kotníky zabořil do husté zelené trávy. Jak však kráčel dolů ze svahu, tráva ustoupila jemnému bílému písku.

A za pískem se rozprostíral širý oceán.

Táhl se až k obzoru a do dálky nalevo i napravo. Na břeh líně narážely bíle zpěněné vlny. Sytě modrá barva moře téměř odpovídala blankytné modři nebe, po němž majestátně pluly křídově bílé, nadýchané mraky.

Stryke se užasle rozhlížel. Nic podobného nikdy dřív neviděl.

Vydal se přes písek. Tvář mu hladil příjemně teplý mořský vánek. Ve vzduchu se vznášela silná vůně ozónu. Ohlédl se zpět k lesu a uviděl stopy, které v písku zanechal. Netušil, proč na něj tento pohled tak silně zapůsobil.

V tu chvíli si všiml, že asi půl míle dál po pláži a sto yardů od pobřeží se na vrcholku skalnatého útesu nachází cosi, co odráží sluneční paprsky. Byly to nějaké ostře bílé stavby. Zamířil k nim.

Útes se ve skutečnosti nacházel mnohem dál, než si myslel, přesto k němu bez problémů dorazil. Zatímco kráčel horkým pískem, mí-

jel duny, naváté větrem od moře. Tu a tam vyrůstaly z jemného povrchu ostré zelené rostliny.

Při bližším pohledu si všiml, že na černé skále stojí víc než jedna stavba. Když dorazil k patě útesu na přímořské straně, zjistil, že nebude problém po ní vylézt. Začal šplhat vzhůru.

Brzy dorazil na malou plošinu, na níž objevil zříceniny: povalené sloupy, trosky budov, rozházené kusy opracovaného kamene, rozlámané, zřícené schodiště. Místo bylo obehnané hradbou s cimbuřím, která se na některých místech rozpadala. Materiál, z něhož bylo vše postaveno, vypadal jako bílý mramor. Mnohá místa porůstal mech a břečťan.

Podobnou architekturu nikdy neviděl a ani výzdoba mu nic nepřipomínala. Ale podle některých prvků poznal, že má před sebou očividně zbytky pevnosti. Vyvýšená pozice s dobrým výhledem na oceán jeho domněnku jen potvrzovala. Přesně tady by pevnost postavil. Každý voják by udělal totéž.

Zastínil si oči rukou a rozhlédl se. Vítr mu dul do tváře a škubal za šaty.

Po chvíli si všiml pohybu. Z opačného směru, než ze kterého přišel, mířila k útesu skupina jezdců. Když se přiblížili, zahlédl, že je jich sedm a míří k pevnosti. Tichý hlas v mysli ho varoval před možným střetnutím.

Pak si ale uvědomil, že jsou to orci, a hlas utichl.

Jezdci zastavili u paty skály. Když sesedali, jednoho z nich poznal. Byla to orka, s níž už se tady několikrát setkal. Aspoň tedy předpokládal, že to bylo tady, ať už „tady“ bylo kdekoli.

Tato myšlenka se ho dotkla jen zlehka jako noční vánek.

V čele skupiny vyšplhala na skálu. Pohybovala se mrštně a sebejistě. Když dorazila na vrchol, natáhla k němu ruku. Uchopil ji a pomohl jí nahoru. Stejně jako posledně si i tentokrát všiml, jak příjemně pevnou a chladnou má ruku.

Hbitě vyskočila nahoru a usmála se na něj. Její silná, otevřená tvář dostala příjemně teplý výraz. Byla mnohem menší než Stryke, výšku si však vynahrazovala vysokou, zdobenou pokrývkou hlavy, jež tentokrát sestávala z jasně zeleného a modrého perí. Měla přitažlivě

svalnatou postavu a vzpřímené držení těla. Nebylo pochyb o tom, že je skutečně pohledná.

„Zdravím tě,“ řekla.

„Já tebe taky.“

Ostatní orci vyšplhali na plošinu. Byly mezi nimi dvě orky. Když ho mýjeli, kývli na pozdrav. Očividně se nezajímali o to, kdo je a co tam dělá.

„Členové mého klanu,“ vysvětlila.

Sledoval, jak se procházejí po plošině. Hleděli na moře a povíдали si mezi sebou.

Stryke se otočil zpět k orce. Dívala se na něj. „Zdá se, že jsme k sobě neodolatelně přitahováni.“

„Proč tomu tak je, co myslíš?“

Podle výrazu její tváře pochopil, že považuje otázku za výstřední. „Osud, bohové. Kdo ví? Byl bys raději, kdyby tomu tak nebylo?“

„Ne! Tedy, ne, nebyl.“

Usmála se, poněkud vědoucně, napadlo ho, ale pak zvažněla. „Pokaždé vypadáš tak ustaraně.“

„Opravdu?“

„Copak ti dělá tak velké starosti?“

„To je... těžké vysvětlit.“

„Zkus to.“

„Má země má potíže. A velké.“

„Tak ji opusť a přijď sem.“

„Musím splnit důležitý úkol, proto nemohu odejít. A pořád netuším, jak se tady vlastně ocitám.“

„Moc dobře to nechápu. Navštěvuješ nás tak snadno. Můžeš mi to vysvětlit?“

„Ne. Taky mě to mate a nemám pro to vysvětlení.“

„Možná ho časem najdeš. Na tom nezáleží. Co ti může ulevit od starostí?“

„Právě plním úkol, který to snad dokáže.“

„Takže existuje naděje?“

„Řekl jsem snad.“

„Měl bys dělat jen to, co je správné a spravedlivé. Myslíš, že to děláš?“

„Ano,“ odpověděl bez zaváhání.

„A věříš, že když splníš úkol, zůstaneš věrný sám sobě?“

„Ano.“

„Takže jsi dal sám sobě slib a orci přece sliby neporušují.“

„V místě, odkud pocházím, to dělají často.“

Šokovalo ji to. „Proč?“

„Jsme k tomu přinuceni.“

„To je smutné. Ale je to také další důvod pro to, abys tentokrát neustoupil.“

„Ani si to nemohu dovolit. Závisí na tom životy kamarádů.“

„Budeš jim stát po boku. To orci dělávají.“

„Když to říkáš ty, vypadá to tak snadně. Ale nic není obvykle tak jednoduché.“

„Potřebuješ k tomu odvahu, ale vím, že ta ti nechybí. Musíš udělat, co je ve tvých silách, abys úkol splnil. Proč bychom jinak byli naživu?“

Tentokrát se usmál on. „Tvá slova jsou velmi moudrá. Zapamatuji si je.“

Na okamžik se mezi nimi rozprostřelo ticho, žádnému z nich však nebylo nepříjemné.

„Co je tohle za místo?“ zeptal se nakonec a ukázal na ruiny.

„To nikdo netuší. Víme jen, že je velmi staré a orkům nepatří.“

„Jak je to možné? Přece jsi mi říkala, že tady kromě orků žádný jiný národ nežije.“

„A ty jsi tvrdil, že tvoji zemi sdílí mnoho národů. To je pro mě stejná záhada.“

„S ničím, co tady kolem vidím, jsem se ještě nesetkal,“ přiznal.

„Myslela jsem si, že jsem tě tady ještě neviděla čekat. Přišel jsi je pozdravit poprvé?“

„Čekat? A koho bych měl pozdravit?“

Pobaveně se zasmála. „Opravdu to nevíš?“

„Netuším, o čem mluvíš,“ řekl.

Otočila se, přelétla pohledem oceán a zvedla ruku. „O nich.“

Pohlédl směrem, kterým ukazovala. Na obzoru se objevily bílé plachty.

„Jsi divný,“ pronesla přívětivě. „Pořád mě něčím udivuješ, Stryku.“

*Samozřejmě znala jeho jméno. Ale on pořád neznal její.
Právě se jí na ně chtěl zeptat, když ho pohltila temnota.*

* * *

Probudil se. Před očima stále viděl její tvář a potil se i přesto, že vzduch byl velmi chladný.

Po jasu, z něhož se právě vrátil, mu chvíli trvalo, než jeho oči přivykly vodnatému dennímu světlu, na které si obyvatelé tohoto světa už začali pomalu zvykat. Zarazil se. Proč o Maras-Dantii uvažoval jako o „tomto světě“? Existoval snad ještě nějaký jiný svět kromě toho, který si vytvořil ve snech? Pokud to byly sny. Ať už je nazýval jakkoli, byly čím dál živější. Začínal pochybovat o svém zdravém rozumu. A v situaci, v níž se ocitli, bylo pomatení myslí poslední věcí, kterou potřeboval.

Ale ačkoli snům nerozuměl, posílily jeho rozhodnutí. Cítil bláznivý optimismus, i když se jim do cesty postavily nové překážky.

Jeho úvahy přerušil stín, který na něj padl. Byl to Jup.

„Šéfe, nevypadáš moc dobře. Jsi v pořádku?“

Stryke se sebral. „Jsem v pořádku, seržante.“ Vstal. „Jsou všichni připraveni?“

„Víceméně.“

Alfray svolal svoji polovinu jednotky a dohlížel na sedláni koní. Stryke s Jupem k němu zamířili.

„Kouřil někdo včera večer krystaly?“ zeptal se Stryke za chůze.

„Pokud vím, tak ne. Nikdo by to bez dovolení neudělal. Proč?“

„Ale... jen tak.“

Jup mu věnoval divný pohled, ale než se mohl na cokoli zeptat, dorazili k Alfrayovi.

Právě utahoval popruhy na sedle. Naposledy trhl za kožený řemen a řekl: „Tak jo, jsme připravení.“

„Pamatuj, co jsem ti řekl,“ připomenul mu Stryke. „Nenavazuj kontakt s kentaury, pokud si nebudeš úplně jistý, že nehrozí žádné nebezpečí.“

„Budu si to pamatovat.“

„Máš všechno, co potřebuješ?“

„Myslím, že mám. Počkáme na vás u Zátoky lososů.“

„Budeme tam nanejvýš za šest dní.“

Stryke natáhl ruku. Jako správní válečníci si potřásli zápěstím.
„Šťastnou cestu, Alfrayi.“

„Tobě taky, Stryku.“ Kývl na trpaslíka. „Jupe.“

„Hodně štěstí, Alfrayi.“

Standarta jednotky trčela ze země vedle Strykova koně. „Jsem zvyklý starat se o ni,“ řekl. „Nevadí ti to, Stryku?“

„Samozřejmě že ne. Vezmi si ji.“

Alfray nasedl a vytrhl tyč ze země. Zvedl ji a vojáci nasedli.

Stryke, Jup a zbytek pěšáků sledovali, jak malý průvod míří na západ.

„Takže kam teď?“ zeptal se Jup.

„Vyrazíme na východ,“ rozhodl Stryke. „Nasedat.“

Jup se o všechno postaral a Stryke se vyhoupl do sedla. Pořád se cítil zmatený ze snu, proto se několikrát zhluboka nadechl, aby se soustředil.

Rozhlédl se po zmenšené jednotce a opět zauvažoval nad rozhodnutím, které sen posílil. Byl si stále jistý, že udělal správnou věc, přesto se však nemohl zbavit pocitu, že už možná Alfraye a ostatní nikdy neuvidí.

Jup přiklusal s koněm ke Strykovi. „Jsme připraveni.“

„Dobře, seržante. Takže se dáme do hledání Haskeera a Coilly, ne?“

* * *

Přinutili Coillu jít pěšky. Spoutali jí ruce lanem, které přivázali k hrušce Aulayova sedla. Jejím koně vedl Blaen. Lekmann jel různým krokem vpředu.

Z rozhovorů se dozvěděla jejich jména. A pochopila ještě jednu věc. Kromě občasného doušku vody se žádný z nich nezajímal, jak jí je. Představovala pro ně jen zboží, které v Očistci prodají.

Trojice spolu čas od času prohodila pár slov, někdy šeptem, takže jim nerozuměla. Vrhali po ní postranní pohledy. Aulayovy byly víc než vražedné.

Coilla byla ve formě a na pochod byla zvyklá, ale rychlost, jakou lidé nasadili, byla vražedná. Proto když nakonec dorazili k řece a Lekmann, vůdce s podřobaným obličejem a mastnými vlasy, přikázal zastavit a rozbít tábor, sotva dokázala zakrýt úlevu. S těžkými údy a lapajíc po dechu klesla k zemi.

Lasiče podobný Aulay, kterému ukousla kus ucha, zajistil jejího koně. Nevšimla si však, že na Lekmanna spiklenecky mrknul zdravým okem. Přivázal ji v sedu ke stromu, pak se spolu s ostatními usadil na zemi.

„Jak dlouho ještě pojedeme do Očistce?“ zeptal se Aulay Lekmanna.

„Několik dní.“

„Čím dřív tam budeme, tím líp.“

„Jo, nudím se, Micahu,“ ozval se velký, hloupý muž jménem Blaen.

Aulay si promnul ucho, ovázané špinavým kusem látky, a ukázal palcem na Coillu. „Možná bychom se mohli pobavit s ní.“ Vytáhl nůž a ohnal se jím. „Co takhle použít ji jako cvičný terč?“ Zamířil na ni.

Blaen se hloupě zachechtal.

„Nech toho,“ zavrčel Lekmann.

Aulay ho ignoroval. „Chyt' tohle, děvko!“ zaječel a mrštil nožem. Coilla ztuhla. Dýka se zabořila do země těsně mimo její dosah.

„Řekl jsem, nech toho!“ zařval Lekmann. „Za poškozené zboží nedostaneme dobrou cenu.“ Hodil po Aulayovi čutorou. „Přines nám vodu.“

Aulay zavrčel, sebral čutory a zamířil k řece.

Lekmann se natáhl a zakryl si oči kloboukem. Blaen si položil hlavu na srolovanou přikrývku a otočil se ke Coille zády.

Pozorovala je. Oči jí zalétly k noži, na který očividně zapomněli. Možná by na něj mohla dosáhnout. Opatrně pohnula nohou jeho směrem.

Aulay se vrátil s čutorami. Ztuhla, sklonila hlavu a předstírala, že spí.

Jednooký člověk se na ni zadíval. „My ale máme smůlu. Trčíme tady sice se ženskou, není ale člověk,“ stěžoval si.

Lekmann se uculil. „Překvapuje mě, že ji i přesto nevyzkoušíš. Nebo jsi snad začal být vybíravější?“

Aulay se zatvářil znechuceně. „To bych to radši dělal s prasetem.“

Coilla otevřela oči. „To jsme dva,“ ujistila ho.

„Děvko,“ vyštěkl.

„Najednou ti nevadí, že nejsem prase?“

„I když by mě to stálo peníze, jsem v pokušení si to s tebou teď a tady vyřídit.“

„Rozvaž mě a můžeme se do toho dát. Připravím tě o to, co máš mezi těma vyzáblýma nohama.“

„Plná huba řečí! A jak, děvko?“

„Takhle.“ Vycenila na něj zuby. „Víš, jak jsou ostré.“

Aulay zrudl a ruka mu vylétla k uchu.

Lekmann se zazubil.

„Jak si můžeme být jistí, že nám nelže, když tvrdí, že se jednotka vydala do Očistce?“ řekl Aulay.

„Nezačínej zase, Greevere,“ odpověděl Lekmann unaveně, pak se obrátil ke Coille. „Přece bys nám nelhala, že ne, zlato? To by ses neodvážila.“

Spokojila se jen s jedovatým pohledem, jinak mlčela.

Lekmann si sáhl do kapsy u vesty a vytáhl dvě kostěné kostky. „Jenom klid. Co takhle zahrát si?“ Zachrastil kostkami v dlani.

Aulay přistoupil blíž a i Blaen se k nim připojil. Brzy je hra natolik zaujala, že jí přestali věnovat pozornost.

Soustředila se na nůž. S jedním okem stále upřeným na trojici lovců k němu pomalu natáhla nohu. Nakonec se palcem dotkla čepele a po chvíli se jí podařilo zaháknout kolem dýky nohu. Potáhla a nůž se naštěstí převrátil směrem k ní. Několika opatrnými, nemotornými pohyby se jí podařilo přitáhnout nůž na dosah.

Muži jí přivázali lanem paže k bokům, dokázala však pohnout prsty natolik, aby dosáhla na zbraň. Opatrně vzala nůž do dlaně a bolestivě stočila ruku, až se jí podařilo přiložit čepel k lanu.

Lovci hlav k ní stále ještě seděli otočení zády a hráli kostky.

Pohybovala nožem po laně nahoru a dolů, jak nejrychleji to šlo. Provaz se začal třepit. Napnula svaly a s nimi i lano, což jí přidalo na rychlosti.

Konečně poslední kousek lana povolil a byla volná. Nepatrnými, téměř nezatelnými pohyby lano odmotala. Lidé dál házeli kostky, ječeli jeden na druhého a vůbec si jí nevšimli. Opatrně se vydala ke svému koni, jenž se pásł rovněž na jejich slepé straně.

V podřepu a s nožem v ruce se ke zvířeti připlížila. Bála se, aby kůň nezafřkal nebo jinak nepřilákal pozornost. Jemně ho poplácala a tiše k němu promlouvala, aby se nevyplašil. Vsunula nohu do třmenu a chytila se hrušky sedla, aby se vyhoupla nahoru.

Sedlo sklouzlo zvířeti ze hřbetu a Coilla spadla i s ním. Nůž jí vylétl z ruky a kůň vyděšeně uskočil.

Ozval se výbuch smíchu. Pohlédla směrem k lovcům hlav. Prohýbali se zvráceným veselím. Lekmann tasil meč, přistoupil k ní a odkopl nůž z dosahu.

V tu chvíli si všimla, že sedlové řemeny byly povolené.

„Na pláních si člověk hledá zábavu těžko,“ zahulákal Lekmann.

„Ten její výraz!“ posmíval se Aulay.

Blaan se držel za statné břicho a kolébal se vpřed a vzad. Po masitých tvářích mu tekly slzy.

Náhle však něco upoutalo jeho pozornost a on zvažněl. S pohledem upřeným do dálky řekl: „Hej, podívejte se na tohle.“

Blížil se k nim jezdec na zářivě bílém hřebci.

8

Při bližším pohledu zjistili, že jezdcem je člověk.

„Kdo to do prdele je?“ řekl Lekmann. Jeho společníci zmateně pokrčili rameny. Lekmann si klekl a spoutal Coille ruce za zády.

Lovci hlav se ozbrojili a sledovali, jak se jezdec blíží. O chvíli později už dokázali rozeznat, jak vypadá.

I v sedě bylo znát, že je vysoký a má vzpřímené držení těla. Byl však spíše šlachovitý než svalnatý. Rusé vlasy mu spadaly na ramena a tvář mu zdobil pečlivě zastřížený plnovous. Na sobě měl kaštanový kabátec, protkaný stříbrnou nití, a kožené kalhoty, zastrčené do vysokých černých bot. Jeho oděv doplňoval tmavě modrý plášť. Nezdálo se, že by u sebe měl zbraň.

Zatáhl za uzdu bílého hřebce a zastavil přímo před nimi. Bez zeptání sesedl. Pohyboval se lehce a sebejistě a usmíval se přitom.

„Kdo jsi?“ obořil se na něj Lekmann. „Co chceš?“

Cizincův pohled zalétl ke Coille, pak zpět k Lekmannovi. Jeho úsměv se nezachvěl. „Jmenuji se Serapheim,“ odvětil klidným, zvukným hlasem, „a jediné, co chci, je voda.“ Kývl směrem k řece.

Byl neurčitého věku a tvář s modrýma očima, poněkud orlím nosem a pěkně vykrojenými ústy, nebyla nijak výrazně krásná. Vyzařoval z něj však zvyk velet.

Lekmann střelil pohledem po Blaanovi a Aulayovi. „Dávejte pozor, jestli se neobjeví další.“

„Jsem sám,“ řekl jim.

„Žijeme v obtížných dobách, Serapheime nebo jak si vlastně říkáš,“ odvětil Lekmann. „Cestovat sám znamená říkat si o potíže.“

„Vy ale sami cestujete.“

„Jsme tři, což je víc než dost. Víme, jak se o sebe postarat.“

„O tom nepochybuji. Nikoho ale neohrožuji a nikdo neohrožuje mě. A kromě toho, nejste čtyři?“ Pohlédl na Coillu.

„Jede s námi,“ vysvětlil Aulay, „ale není jednou z nás.“

Muž neodpověděl a ani jeho výraz se nezměnil.

„Neviděl jsi v okolí další orky?“ zeptal se Lekmann.

„Ne.“

Coilla si nově přichozího pozorně prohlédla. Podle jeho očí poznala, že je mnohem bystřejší, než dává najevo. Vůbec však nedoufala, že by jí snad pomohl.

Cizincův kuň zamířil k řece, sklonil hlavu a začal pít. Nevšímali si ho.

„Jak už jsem řekl, v dnešní době jedinec riskuje, když se přiblíží k cizincům,“ zopakoval Lekmann významně.

„Až do poslední chvíle jsem si vás nevšiml,“ přiznal Serapheim.

„Cestovat se zavřenýma očima taky není zrovna bezpečné.“

„Často se zasním. Má mysl si žije po svém.“

„To je dobrý způsob, jak přijít o hlavu,“ poznamenal Aulay.

„Jsi Uni nebo Mani?“ zeptal se Blaen neomaleně.

„Ani jedno,“ odvětil Serapheim. „A vy?“

„Taky,“ řekl Lekmann.

„To je dobře. Už mě unavuje dávat si pozor na to, co řeknu. Jediné špatné slovo může v dnešní době způsobit potíže.“

Coillu napadlo, jestli si uvědomuje, že se právě uprostřed potíží ocitl.

„Takže jsi bezbožník?“ zeptal se Aulay.

„To jsem neřekl.“

„Napadlo mě, že když u sebe nemáš zbraň, musíš věřit v nějakou vyšší moc.“ Slova nesla posměšný podtón.

„Ke své práci zbraně nepotřebuji.“

„A jaká je tvoje práce?“ zajímal se Lekmann.

Serapheim zamával pláštěm a s hranou vážností sklonil hlavu. „Jsem potulný zpěvák, básník a vypravěč.“

Aulay si odfrkl, čímž dal na vědomí, co si trojice o cizincově povolání myslí.

Mužova slova utvrdila Coillu v názoru, že jí nepomůže.

„A jak si vyděláváte na živobytí vy, pánové?“

„Poskytujeme vojenské služby,“ odpověděl Lekmann vznešeně.

„A zároveň likvidujeme havěť,“ dodal Aulay a věnoval Coille chladný pohled.

Serapheim s úsměvem přikývl, ale nic na to neřekl.

Lekmann se zazubil. „Všude kolem se teď bojuje a válčí. Pro tebe to asi není nejlepší doba, co?“

„Naopak, nejisté časy mi vyhovují.“ Všiml si jejich pochybovačných pohledů. „V nejtemnějších dobách se všichni snaží zapomenout na každodenní starosti.“

„Pokud jdou obchody dobře, musíš mít hodně peněz,“ poznal Aulay lživě.

Coillu napadlo, že cizinec musí být buď blázen, nebo příliš důvěřivý.

„Mé bohatství se nedá vyvážit nebo spočítat ve zlatě.“

To Blaana zmátlo. „Jak to?“

„Dokážeš ocenit slunce, měsíc nebo hvězdy? Vítr na tváři a ptáčí píseň? Vodu?“

„Sladká slova... *básníka*,“ odpověděl Lekmann opovržlivě. „Pokud je tvým majetkem Maras-Dantie, pak skladuješ podřadné zboží.“

„V tom máš částečně pravdu,“ souhlasil Serapheim. „Nic už není jako dřív a situace se zhoršuje.“

„Chceš snad říct, že jíš slunce a hvězdy?“ zeptal se Aulay jízlivě. „Večeříš měsíc? To ti tedy platí uboze.“

Blaan se hloupě uculil.

„Lidé mi platí jídlem, pitím a přístřeším. Jen občas penězi. A někdy vlastním příběhem. Možná máte taky jeden?“

„Samozřejmě že ne,“ odfrkl si Lekmann posměšně. „Naše příběhy by tě nezajímaly, pohádkáři.“

„Tím bych si nebyl tak jistý. Všechny příběhy mají svoji cenu.“

„Náš jsi ještě neslyšel. Kam míříš?“

„Nemám žádný zvláštní cíl.“

„A stejně tak jsi odnikud nepřišel, co?“

„Z Očistce.“

„Tam míříme my!“ vykřikl Blaana.

„Drž hubu!“ vybuchl Lekmann. Falešně se na Serapheima usmál. „Jak... jak je teď v Očistci?“

„Jako všude jinde — panuje tam zmatek a všichni jsou méně tolerantní, než byli doposud. Z města se stalo doupe zločinců. Jen se to tam hemží lupiči, otrokáři a podobnými individui.“

Coille se zdálo, že cizinec neobvykle zdůraznil slovo otrokáři, ale nebyla si tím jistá.

„Nepovídej,“ poznamenal Lekmann s předstíraným nezájmem.

„Rada a hlídky se snaží udržet všechno pod kontrolou, ale magie je tam stejně nepředvídatelná jako všude jinde. To jim ztěžuje práci.“

„To asi jo.“

Serapheim se obrátil ke Coille. „Co si myslí vaše přítelkyně ze starých národů o návštěvě tak nechvalně známého místa?“

„Kéž bych měla na vybranou,“ odvětila.

„Nemá do toho co mluvit!“ přerušil ji Lekmann rychle. „Kromě toho je orka, takže se o sebe umí postarat.“

„Tomu věř,“ zamumlala Coilla.

Vypravěč přelétl pohledem krutý výraz ve tvářích trojice. „Jen si naberu trochu vody a půjdu.“

„Budeš za ni muset zaplatit,“ rozhodl Lekmann.

„Nevěděl jsem, že řeka je něčím majetkem.“

„Dneska je. Vlastnictví je devět desetin práva, však to znáš.“

„Už jsem říkal, že nemám, co bych vám dal.“

„Jsi vypravěč, tak nám pověz nějaký příběh. Pokud se nám bude líbit, dovolíme ti připojit se ke koni a napít se.“

„A pokud se vám líbit nebude?“

Lekmann pokrčil rameny.

„No, příběhy jsou mé bohatství. Proč ne?“

„Doufám, že nám nebudeš povídat něco, co má vyděsit blázny,“ zavrčel Aulay. „Jako píseň o trolech, požírajících děti nebo podobné hrůzy. Vy potulní vypravěči jste všichni stejní.“

„Ne, tohle jsem vám povědět nechtěl.“

„A co tedy?“

„Zmínili jste se o Uni. Myslel jsem, že bych vám pověděl jednu z jejich pověstí.“

„Ale ne, snad ne nějakou náboženskou povídačku?“

„Ano i ne. Chcete ji slyšet, nebo ne?“

„Tak jo,“ povzdechl si Lekmann. „Ale doufám, že nemáš moc velkou žízeň.“

„Mnoho lidí považuje Uni za omezené, neochvějné fanatiky.“

„To máš pravdu.“

„A většina z nich taková opravdu je. V jejich řadách najdete velké množství horlivců. Ale ne všichni jsou takoví. Někteří dokáží ustoupit, a dokonce se i podívat na svoji víru s humorem.“

„Tomu jenom těžko uvěřím.“

„Je to pravda. Jsou to obyčejní lidé jako vy nebo já, liší se jen tím, jak silně je víra ovládá. A to se projevuje v příbězích, které občas a v pečlivém utajení vyprávějí. Lidé si předávají tyhle historky mezi sebou a některé dorazily až ke mně.“

„Tak budeš vyprávět, nebo ne?“

„Víte, v co Uni věří? Aspoň zhruba?“

„Trochu.“

„Pak asi také víte, že jejich posvátné knihy říkají, že jediný bůh stvořil národ lidí tak, že vytvořil muže Ademnia a ženu Evelaine.“

Aulay se chlipně ušklíbl. „Jedna by mi nestačila.“

„Tohle víme,“ přerušil ho Lekmann netrpělivě. „Nejsme pitomci.“

Serapheim je ignoroval. „Uni věří, že v prvních dnech bůh ho-vořil přímo s Ademniem a vysvětlil mu, co chce udělat a jaké naděje chová pro život, který stvořil. Jednoho dne přišel bůh k Ademniovi a řekl: ‚Mám dvě dobré a jednu špatnou zprávu. Kterou chceš slyšet jako první?‘ ‚Napřed tu dobrou, prosím, pane,‘ odpověděl Ademnius. ‚Dobře,‘ souhlasil bůh, ‚první dobrá zpráva je, že jsem ti vytvořil úžasný orgán, kterému se říká mozek. Umožní ti učit se, řešit problémy a chytře se rozhodovat.‘ ‚Děkuji ti, pane,‘ řekl Ademnius. ‚Druhá dobrá zpráva je, že jsem pro tebe stvořil další orgán, kterému se říká penis.‘“

Lovci hlav se začali chechtat. Aulay šťouchl Blaana loktem do žeber.

„Dá rozkoš tobě i Evelaine,“ pokračoval Serapheim. „A umožní ti zplodit děti do tohoto nádherného světa, který jsem pro tebe vybudoval.‘ ‚To zní úžasně,‘ řekl Ademnius. ‚A jaká je ta špatná zpráva?‘ ‚Nemůžeš je používat oba najednou,‘ odpověděl bůh.“

Na okamžik se rozhostilo ticho, neboť lovcům chvíli trvalo, než pointu pochopili. Poté se hrubě rozesmáli. Coilla však měla dojem, že Blaana pořád ještě nerozumí, oč jde.

„Je to spíše vtip než příběh,“ připustil Serapheim, „ale přesto jsem rád, že se vám líbil.“

„Nebyl špatný,“ souhlasil Lekmann. „A docela pravdivý.“

„Je samozřejmě zvykem nabídnout vypravěči minci nebo jiný dárek jako poděkování.“

Trojice okamžitě zvážněla.

Lekmannova tvář se stáhla zuřivostí. „Teď jsi všechno pokazil.“

„Mysleli jsme, že ty máš zaplatit nám,“ připomenul mu Aulay.

„Už jsem řekl, že nic nemám.“

Blaan se krutě zazubil. „Až s tebou skončíme, budeš mít ještě méně.“

„Máš koně, pěkné boty a plášť,“ vypočítal Aulay. „A možná schováváš i měšec.“

„A už toho o nás taky příliš mnoho víš,“ dokončil Lekmann.

I přes hrozivou atmosféru, která se mezi muži rozhostila, byla Coilla přesvědčena, že lovci hlav vypravěče nezastrašili, ačkoli mu muselo být stejně jako jí jasné, že by ho klidně zavraždili jen proto, že to mohli udělat.

Její pozornost však přitáhl pohyb na planině. Na okamžik pocítila záblesk naděje. Ale pak poznala, kdo se to blíží. Žádná záchrana, právě naopak.

Serapheim si ničeho nevšiml. Stejně jako lovci hlav, kteří byli příliš zaujati vlastní krvežíznivostí. Lekmann tasil meč a začal se blížit k vypravěči. Ostatní ho následovali.

„Máme společnost,“ oznámila.

Zastavili se, podívali se na ni a sledovali její pohled.

V dálce se objevila velká skupina jezdců. Pohybovali se z východu na jihozápad, což znamenalo, že se dostanou do blízkosti řeky, pokud k ní přímo nezamíří.

Aulay si zastínil oči rukou. „Kdo to je, Micahu?“

„Lidé. A pokud vidím dobře, jsou oblečení do černého. Víš, co si myslím? Tohle budou Hobrowovi muži. Tihle... jak že si říkají?“

„Dozorci.“

„Jo, jasně. Do prdele, padáme odsud. Greevere, seber orku. Jabezi, koně.“

Blaan se nepohnul. S otevřenými ústy hleděl na jezdce. „Myslíš, že nemají smysl pro humor, Micahu?“

„Ne, nemají! Jdi pro koně!“

„Hej, cizinec!“

Serapheim ujížděl na koni směrem na západ.

„Zapomeň na něj. Máme větší problémy.“

„Dobře že jsme ho neoddělali, Micahu,“ ozval se Blaán. „Zabít šílence přináší smůlu.“

„Pověřivý *hlupáku*! Pohni tou svou línou prdelí!“

Vysadili Coillu na koně a rychle vyrazili pryč.

9

„Podívej se na to!“ zaječela Jennesta. „Podívej se, jak dalece jsi selhal!“

Mersadion hleděl na pergamenovou nástěnnou mapu a chvěl se. Mapa byla poseta barevnými značkami: rudé označovaly jednotky královny, modré Uni, Jennestiny nepřátele. Stavby se zdály být vyrovnané. To nebylo dobré.

„Neutrpěli jsme žádné ztráty,“ namítnul ustrašeně.

„Kdybychom utrpěli, už bych ti nacpala tvá játra do chřtánu! Kde jsou vítězství!“

„Válka je složitá záležitost, paní. Bojujeme na tolika frontách...“

„Nepotřebuji, abys mě poučoval o naší situaci, generále! Chci výsledky!“

„Mohu tě ujistit, paní...“

„Tohle už je dost špatné,“ pokračovala, „ale není to nic ve srovnání se skutečností, že se ještě pořád nenašla ta zatracená jednotka! Máš o ní nějaké zprávy?“

„No, já...“

„Nemáš. Dostal jsi už zprávu od Lekmanna a jeho lovců hlav?“

„Oni...“

„Nedostal.“

Mersadion se neodvážil namítnout, že to byl její nápad najmout si lidské lovce hlav. Rychle se naučil, že Jennesta se věnovala vítězstvím, ale prohry vždy svalovala na jiné.

„Doufala jsem, že budeš úspěšnější než Kysthan, tvůj zesnulý předchůdce,“ dodala významně. „Věřím, že mě nezklameš.“

„Výsosti...“

„Varuji tě. Od této chvíle budu tvé jednání sledovat ještě pečlivěji.“

„Já...“

Tentokrát ho přerušilo tiché zaškrábání na dveře.

„Vstupte!“ přikázala Jennesta.

Dovnitř vstoupil jeden z elfích sloužících a uklonil se. Androgynní tvor vypadal tak křehce, až se zdálo, že mu každou chvíli musí prasknout kosti v údech. Měl téměř průsvitnou pokožku, jasně modré oči a půvabný nos a jemnost jeho tváře zdůrazňovaly zlaté vlasy a řasy.

Elf nakrčil rty a zašišlal: „Dorazila krotitelka draků, má paní.“

„Další neschopná bytost,“ zuřila Jennesta. „Pošli ji dovnitř.“

Drakonýrka byla původem hnědák, potomek spojení skřeta a elfa, takže se sluhovi vzdáleně podobala. Ale byla mnohem statnější, a dokonce i na svůj národ neobvykle vysoká. Dodržovala tradici a oblékala se do rudohnědých barev podzimního lesa. Jedinou ozdobou, kterou si vzala, byly tenké zlaté náramky na zápěstích a zlatý náhrdelník.

Pozdravila paní drobným kývnutím hlavy.

Jako obvykle při jednání s podřízenými se Jennesta vůbec nedržela zpátky. „Přiznám se, že v poslední době nejsem s tvými službami vůbec spokojená, Glozellan,“ informovala ji.

„Paní?“ Ve zpěvavém hlase drakonýrky zaznívala klidná odtažitost, typická pro hnědáky. Všichni věděli, jak tento rys její povahy Jennestu rozčiluje.

„V záležitosti Rosomáků,“ zdůraznila hrozivě.

„Mí podřízení do písmene uposlechli tvé rozkazy, Výsosti,“ odvětila Glozellan. Ve tváři měla sebejistý výraz, který někteří považovali až za samolibý. Byl to další z rysů jejího hrdého národa, jenž doháněl Jennestu k zuřivosti.

„Ale nenašli jste je,“ řekla.

„Promiňte, paní, ale utkali jsme se s nimi na bojišti nedaleko Tkalcova luhu,“ připomněla drakonýrka.

„A nechali je utéct! Tomu neříkám střet! Pokud za něj ovšem nepovažujete pouhý fakt, že jste je zahlédli.“

„A existuje snad rozdíl? Díky nejisté povaze jsou draci do značné míry nevypočitatelní, paní.“

„Špatný umělec vždy viní náradí.“

„Přijímám zodpovědnost za své činy, stejně jako za činy svých podřízených.“

„To je dobře. Protože já vyvozuji ze snahy vyhnout se zodpovědnosti důsledky. A nejsou zrovna příjemné.“

„Jen jsem zdůraznila skutečnost, že draci nejsou nejspolehlivější zbraní, Výsosti. Jsou velmi tvrdohlaví.“

„Pak bych si možná měla najít lepší krotitelku.“

Glozellan neodpověděla.

„Myslela jsem, že jsem ti sdělila svá přání dost jasně,“ pokračovala Jennesta, „ale zdá se, že je budu muset zopakovat. A tohle platí i pro tebe, generále.“ Mersadion ztuhl. „Neexistuje pro vás žádný důležitější úkol než najít Rosomáky a přinést mi zpět věc, kterou ukradli.“

„Pomohlo by nám, Výsosti,“ řekla Glozellan, „kdybychom věděli, oč jde a k čemu...“

Komnatou se rozlehlo hlasité, tvrdé plesknutí. Glozellan trhla hlavou na stranu, zapotácěla se a zvedla ruku k rychle rudnoucí tváři. Z koutku úst jí začal vytékat tenký pramínek krve.

„*Zapamatuj si to,*“ obořila se na ni Jennesta s planoucímá očima. „Už jednou jsi mi tuhle otázku položila a dostaneš stejnou odpověď: nic vám do toho není. Pokud budeš pokračovat ve vyptávání, potrestám tě ještě hůř.“

Glozellan se na ni tiše a pyšně zahleděla.

„Na pátrání zaměříte *všechny* dostupné zdroje,“ oznámila královna. „A pokud mi nedáte, co chci, najdu si jiného generála a jinou krotitelku draků. Můžete zvážít, na jaký... *odpočinek* asi odejdete. Teď vypadněte.“

Jakmile odešli, Jennesta si odpřísáhla, že se od této chvíle bude mnohem víc zajímat o to, co se děje. Prozatím však tento problém odsunula stranou. Nyní ji čekal jiný úkol, jenž jí byl velmi proti mysli.

Nenápadnými dveřmi opustila místnost a sestoupila dolů po úzkém, točitém schodišti. Mířila do soukromých komnat hluboko pod palácem a její kroky se rozléhaly podzemními průchody. Orcká stráž u dveří se postavila do pozoru, sotva vstoupila dovnitř.

Prostornou komorou se pohybovali další tvorové a přinášeli plná vědra, která pak vylévali do velké, plytké dřevěné kádě, pobité kovem. Netrpělivě sledovala, jak rychle dokončují práci. Jakmile sluhové zmizeli, usadila se vedle kádě a dotkla se prsty vlažné hladiny.

Zdálo se, že krev vyhovuje jejím potřebám, podráždilo ji však, když si všimla, že v ní plavou kousky masa. Zápisy předků z dávných

dob říkaly, že pokud má být krev použita jako médium, musí být co nejčistší. Bude muset strážným připomenout, že je nutné krev přecedit, a aby v budoucnu nezapomněli, nechá je pro jistotu zbičovat.

Krvavá hladina pomalu houstla, proto provedla potřebná zařikání. Lepkává tekutina ještě více ztuhla a povrch se zaleskl. Nakonec se malá část zachvěla, pomalu roztočila a v jejím středu se objevila tvář.

„Vybíráš si ty nejnemožnější chvíle, Jennesto,“ stěžovala si tvář.
„*Ted* se mi to opravdu nehodí.“

„Lhala jsi mi, Adpar.“

„O čem?“

„O věci, kterou mi ukradli.“

„Ale ne, už zase tohle?“

„Řekla jsi mi, že o artefaktu, po kterém pátrám, nic nevíš. Je to tak, nebo ne?“

„*Nemám ani zdání, co hledáš. Konec diskuse.*“

„Ne, počkej. Mám své způsoby, Adpar. Způsoby a oči, které pátrají za mě. Nové informace, které jsem obdržela, artefaktu odpovídají.“ Zamyslela se. „Buď tohle, nebo...“

„*Určitě zase plácneš něco bláznivého, drahá.*“

„Jde o další, že? Ty máš další!“

„*Netuším, o čem to...*“

„Zrádná děvko! Potají jsi jeden schovávala!“

„*Netvrdím ani ano, ani ne.*“

„Jako bys to přiznala.“

„*Podívej, Jennesto, je možné, že jsem měla něco podobného předmětu, který hledáš, ale to už je minulost. Ukradli ho.*“

„Stejně jako mně. Jak pohodlné. Snad neočekáváš, že tomu uvěřím?“

„*Vůbec mě nezajímá, čemu věříš, nebo ne! Místo abys mě otravovala svojí posedlostí, raději bys měla pátrat po zlodějích. Pokud si tady někdo hraje s ohněm, pak jsou to oni!*“

„Takže víš, jak důležitý artefakt je! Jak jsou všechny důležité!“

„*Vím jen to, že musí jít o něco velmi závažného, jinak by ses takhle nerozčilovala.*“

Tmavě rudá, ztuhlá hladina se zavlnila. Objevila se další tvář a nový hlas dodal: „*Má pravdu, Jennesto.*“

Adpar s Jennestou zasténaly.

„Ty se do toho nepleť!“ vybuchla Adpar.

„Proč se objevíš pokaždé, když spolu mluvíme, Sanaro?“ zavrčela Jennesta.

„Ty víš proč, sestro; naše pouto je příliš silné.“

„Věčná škoda,“ zamumlala Adpar.

„*Ted' není čas na ubohé hašteření,*“ varovala je Sanara. „*Skutečností je, že jednotka orků získala alespoň jeden přístroj. Jak by mohli chápat jeho úžasnou moc?*“

„Co tím chceš říct, aspoň jeden’?“ ozvala se Jennesta.

„Víš určitě, že toho nemají víc? Věci se daly do pohybu. V dnešní době je možné úplně všechno.“

„Mám vše pod kontrolou.“

„Opravdu?“ opáčila Sanara pochybovačně.

„*Jen tak dál, mám spoustu času,*“ zafuněla Adpar. „*Musím jenom vyhrát válku. Nevadí mi sedět tady a poslouchat, jak si vyměňujete hádanky.*“

„Ty možná nevíš, o čem mluvím, Adpar; ale Jennesta ano. Musí však pochopit, že je nutné, aby byla moc použita pro dobro, ne pro zlo, jinak budeme všichni zničeni.“

„Ale, prosím tě,“ zasyčela Jennesta sarkasticky, „nehraj si zase na mučedníka.“

„Mysli si o mně, co chceš. Jsem na to zvyklá. Ale nepodceňuj rozsah zkázy, k níž by mohlo dojít.“

„Táhněte obě do pekel!“ vykřikla Jennesta a trucovitě uhodila rukou do vrstvy ztuhlé krve. Obrazy se rozpadly.

Dlouhou dobu jen tak seděla a přemýšlela. A jak pro ni bylo typické, ani ji nenapadlo, že by Sanara mohla mít pravdu nebo že by Adpar nemusela lhát. Raději uvažovala o tom, že už možná přišel čas zbavit se alespoň jedné z obtížných sester.

Nejvíce ze všeho však zuřila nad potížemi, které jí způsobují Rosomáci. Bude je muset krutě potrestat.

* * *

Haskeer si stále nebyl jistý, zda jede správným směrem. Svě okolí i zhoršující se počasí na severu vnímal jen vzdáleně.

Jediné, čeho si byl plně vědom, byl zpěv v jeho mysli. Hnal ho stále kupředu, dál a rychleji a on věřil, že ho nakonec dovede na Kamenný vrch.

Stezka začala klesat do údolí. Bez zaváhání pádil dál, zrak upřený na cestu před sebou.

Asi uprostřed údolí, v jeho nejnižším bodě, se nahromadila voda a vytvořila bažinu. Stezka se zde zužovala a porost na obou stranách, jenž byl i navzdory chladnému podnebí stále hustý, se přiblížil k jejím krajům. Podráždilo ho, že musel zpomalit do klusu. Zatímco se prodíral bažinou, zaslechl zprava zašustění a o chvíli později prasknutí. Obrátil se a zahlédl, jak se k němu něco rychle blíží. Neměl čas zareagovat. Věc do něj narazila ohromnou silou a shodila ho z koně.

Zůstal ležet omámeně v blátě. Když vzhlédl, uviděl, co ho zasáhlo. Byl to kus kmene, přivázaný na lanech k silné větvi. Někdo v úkrytu porostu ho použil jako beranidlo.

Všechno ho bolelo a ošklivě si vyrazil dech. Jediné, na co dokázal myslet, bylo, že by měl vstát. Náhle se ho chopily hrubé ruce. Zdálo se mu, že ho obklopili černě oděni lidé. Začali ho bít a kopat do něj. Nedokázal se bránit, proto si alespoň zakryl rukama obličej.

Vytáhli ho na nohy a sebrali mu zbraně. Utrhli mu váček od opasku a ruce svázali za zády.

I přes závoj bolesti zaostřil Haskeer na postavu, jež se před ním zastavila.

„Svázali jste ho pevně?“ zeptal se Kimball Hobrow.

„Ano,“ potvrdil dozorce.

Další poskok podal kazateli Haskeerův váček. Muž do něj nahlédl a tvář se mu rozzářila radostí. Nebo možná lakotou.

Vrazil do něj ruku, vytáhl hvězdy a radostně je zvedl nad hlavu. „Naše relikvie a ještě jedna další! Je to víc, než v co jsem doufal. Pán je dnes s námi.“ Rozhodil ruce. „Děkuji ti, Pane, že jsi nám vrátil náš majetek! A že jsi nám, nástrojům své spravedlnosti, vložil do rukou tohoto tvora!“

Hobrow se zamračil na orka. „Ve jménu Nejvyšší bytosti budeš za své činy potrestán.“

Haskeerovi se pomalu začala pročišťovat hlava. Zpěv utichl a nahradilo ho blouznění lidského fanatika. Nemohl se pohnout ani osvobodit. Ale jednu věc udělat mohl.

Plivl Hobrowovi do tváře.

Kazatel uskočil, jako by ho opařil, a ve tváři se mu usadil výraz hrůzy. Začal si drhnout tvář rukávem a mumlal přitom: „Nečistý, nečistý.“

Když skončil, zeptal se: „Jste si jistí, že je dobře svázaný?“

Jeho stoupenci jej ujistili, že je. Hobrow pak přistoupil blíž, sevřel ruku v pěst a několikrát udeřil Haskeera do žaludku. „Zaplatíš za neúctu ke služebníku našeho Pána!“ ječel přitom.

Haskeer už v minulosti zažil horší bití. Mnohem horší. Ve skutečnosti byly rány ubohé. Ale dozorci, kteří si pravděpodobně uvědomili, jak neúčinná je snaha jejich vůdce, se do něj také pustili.

Přes rány Haskeer zaslechl, jak Hobrow křičí: „Vzpomeňte si na ztracené lovce! Kolem by se mohli potloukat další, jako je on! Musíme odtud!“

Když dozorci táhli Haskeera pryč, byl sotva při vědomí.

* * *

Po většinu dne cestovali Alfray a jeho část tlupy bez potíží směrem k Zátocě lososů.

Využil své autority a dočasně povýšil v poli Kestixe, jednoho ze schopnějších vojáků jednotky. Kestix se tak stal čestným zástupcem velitele a Alfray mohl trávit čas s někým na přibližně stejné úrovni.

Zatímco mířili na západ žlutnouchými loukami, vyptával se Alfray Kestixe na náladu mezi vojáky.

„Samozřejmě si dělají starosti, pane,“ odvětil Kestix. „Nebo spíše obavy.“

„To nejsou sami.“

„Všechno se tak rychle a tak dalece změnilo, desátníku. Zdá se, jako by nás strhl proud a my ani neměli čas promyslet si, co dál.“

„Všechno se mění,“ souhlasil Alfray. „Maras-Dantie se mění. A to je možná její konec. A za všechno mohou lidé.“

„Od chvíle, kdy se objevili lidé, už nic není jako dřív. Všechno pokazili, bastardi.“

„Ale seber odvalu. Pokud se nám podaří úspěšně splnit kapitánův plán, možná ještě dokážeme ovlivnit budoucnost.“

„Promiň, desátníku, ale co to znamená?“

„Cože?“

„No, všichni víme, že musíme najít hvězdy, ale... *proč?*“

Alfray byl na rozpacích. „Na co narážíš, vojáku?“

„Pořád nevíme, co dokáže a k čemu jsou. Je to tak, desátníku?“

„V tom máš pravdu. Ale bez ohledu na to, jakou... řekněme magickou silou vládnou, mají ještě jinou moc. Chtějí je ostatní. A mnozí z nich jsou velmi mocní, jako Jennesta. Mohli bychom nad nimi získat moc.“

Alfray se otočil, aby zkontroloval průvod, zatímco se Kestix snažil jeho slova zpracovat. Když se desátník obrátil zpět, měl voják připravenou další otázku.

„Můžu se zeptat, jak si naši misi do Droganu představuješ, desátníku? Vrazíme prostě dovnitř a hvězdu jim sebereme?“

„Ne. Dostaneme se ke Keppatawnově vesnici, jak nejbliže to půjde, a budeme ji sledovat. Pokud nezjistíme nic podezřelého, možná zahájíme vyjednávání. Ale naším hlavním úkolem je pozorovat a čekat, až se k nám připojí zbytek jednotky.“

„Myslíš, že se objeví?“ zeptal se Kestix váhavě.

Alfraye otázka mírně šokovala. „Nebud' pesimista, vojáku,“ odpověděl vážně. „Musíme věřit, že se se Strykem a ostatními zase setkáme.“

„Nechtěl jsem kapitána urazit,“ ujistil ho voják rychle. „Jen to vypadá, že už nemáme věci pod kontrolou.“

„Já vím. Ale důvěřuj Strykovi.“ Napadlo ho, jestli je to dobrá rada. Ne že by si myslel opak, jen se nemohl zbavit pocitu, že si velitel ukousl větší sousto, než dokáže sníst.

Jeho úvahy přerušily výkřiky v průvodu a Kestixovo zavolání: „Desátníku! Podívej, pane!“

Alfray se zahleděl dopředu. V zatáčce se objevily čtyři vozy tažené voly. Cesta, po které průvody jely, běžela hlubokou roklí se strmými svahy. Někdo bude muset uhnout. Stále ještě však nebylo možné rozeznat tvory na vozech.

Alfrayovou myslí prolétlo několik myšlenek. Pokud by se jednotka obrátila, přitáhla by pozornost. Kromě toho orci neutíkali. A i kdyby se bytosti na vozech zachovaly nepřátelsky, nemohlo jich být o mnoho víc než jeho vojáků. Neviděl v tom nepřekonatelný problém.

„Možná jsou to jen obyčejní tvorové, kteří si jdou po svém,“ řekl Kestixovi.

„Co když jsou to Uni?“

„Pokud jsou to lidé, tak je zabijem,“ odvětil Alfray věčně.

Průvody se k sobě přiblížily a orkové konečně poznali, kdo na vozech jede.

„Gnómové,“ řekl Alfray.

„Mohlo by to být horší, pane. Bojují jako mlád'ata.“

„Jo, a drží se od ostatních dál.“

„Problémy působí, jenom když se někdo začne zajímat o jejich poklady. A pokud si dobře vzpomínám, používají magii jen k hledání podzemních zlatých žil, takže by s nimi neměly být potíže.“

„Pokud bude nutné vyjednávat, nech to na mně.“ Alfray se otočil a vyštěkl rozkaz jednotce: „Držte se pohromadě. Taste, jen když to bude nezbytně nutné. Zůstaňte v klidu, dobře?“

„Myslíš, že ví, že je na nás vypsána odměna?“ zeptal se Kestix.

„Možná. Ale jak už jsi řekl, nejsou to nejlepší bojovníci. Teda pokud za zbraně nepočítáš zkažený dech a špatné chování.“

První z vozů se nyní ocitl na hod kamenem od jednotky. Na kozlíku seděli dva gnómové, za nimi stálo několik dalších. Náklad měli zakrytý bílou plachtou.

Alfray zvedl ruku a zastavil průvod. Vozy také zůstaly stát. Obě skupiny se na sebe na okamžik zahleděly.

Někteří tvrdili, že gnómové vypadají jako zdeformovaní trpaslíci. Byli malí a nepřiměřeně svalnatí. Měli velké ruce, velké nohy a velké nosy, bílé plnovousy a husté bílé obočí. Oblečení byli do obyčejných hrubých kabátů a kalhot nevýrazných barev. Některí si zakrývali hlavu kápí, jiní měkkými čepicemi, z nichž visely chlupaté ocasy.

Všichni gnómové vypadali neuvěřitelně staře, i ti, co se právě narodili. A všichni se také neustále mračili.

Po chvíli ticha oznámil kočí prvního vozu podrážděně: „No, já se ani nehnu!“

Vozkové za ním přihlíželi s kamennou tváří.
 „Naše cesta nesnese odklad,“ namítl se Alfray.
 „Poklad? *Poklad?*“ zařval kočí. „Nemáme žádný poklad.“
 „Narazit na hluchého vozku, tomu říkám štěstí,“ zavrčel Alfray.
 „Ne *poklad*,“ zdůraznil pomalu, hlasitě a zřetelně, „*odklad!*“
 „A co s ním?“
 „Uhnete, nebo ne?“ zařval Alfray.
 Gnóm se na okamžik zamyslel. „Ne.“
 Alfray se rozhodl pro družnější a méně hádavý přístup. „Odkud jste?“ zeptal se.
 „To nepovím,“ odsekl gnóm kysele.
 „Kam míříte?“
 „Do toho vám nic není.“
 „A můžete nám aspoň říct, jestli je cesta do Droганu čistá? Myslím tím bez lidí.“
 „Možná je, možná není. Co dáš?“
 Alfray si vzpomněl, že gnómové jsou pověstní tím, že znají cenu všeho, ale ničeho si nevází. Ani zdvořilého chování mezi poutníky.
 Vzdal to. Na jeho příkaz přiměli vojáci koně vyšplhat vzhůru na srázy rokle a nechali gnómy projet.
 Když je míjel první vůz, vozka s kamennou tváří zamumlal:
 „Tohle místo začíná být příliš přečpané.“
 Alfray sledoval, jak chrastí pryč. „No, to jsme jim to dali, co?“ snažil se ironicky zažertovat.
 „To jo,“ souhlasil Kestix. „Hm... desátníku?“
 „Ano, vojíne?“
 „Co jsme jim dali?“
 Alfray si povzdychl. „Pojedeme, ne?“

10

Coilla ještě nikdy nestrávila tolik času ve společnosti lidí. Jediný důvod, proč se s nimi v minulosti stýkala, byl, aby jich co nejvíce zabila.

Během posledních několika dní, které strávila s lovci hlav, si však víc než kdy předtím uvědomila, jak podivní lidé jsou. Vždy na ně pohlížela jako na zvláštní, cizí tvory, dravé vetřelce s nenasytnou touhou ničit. Nyní si měla příležitost všimnout drobností, které je odlišovaly od starých národů. Pečlivě studovala, jak vypadají, jak myslí, jak páchnou; lidé byli v tolika ohledech prostě *divní*.

Nakonec však odsunula tuto myšlenku stranou, neboť dorazili na vrcholek kopce nad Očistcem.

Nastal soumrak a v přístavu se začala rozsvěcovat první světla. Z dálky a výšky bylo patrné, že město nebylo naplánováno, nýbrž ho někdo jednoduše bez uvážení postavil. Jak bylo typické pro město, v němž si byly národy rovny, střetávaly se zde snad všechny možné architektonické slohy. Vysoké budovy, nízké budovy, věže, věžičky, chrámy a oblouky byly postaveny ze dřeva, z kamene, z cihel, proutí, slámy a břidlice. Na opačné straně se dalo ve slábnoucím světle rozpoznat šedé moře. Nad střechami vyčnívaly stěžně velkých lodí.

Dokonce i z takové dálky k nim doléhal tlumený hluk.

Lekmann hleděl dolů na přístav. „Už jsem tady nějakou dobu nebyl, ale jak se zdá, nic se nezměnilo. Očistec je pořád neutrální území. Bez ohledu na nenávisť mezi národy panuje dole příměří. Žádné výtržnosti, bitky ani vraždy.“

„Trestem je smrt, že?“ řekl Blaen.

„Pokud tě chytí.“

„Neprohledají nás u brány?“ zeptal se Aulay.

„Ne. Nechají to na tobě, abys jim odevzdal zbraně. Prohledávání už není praktické, protože do města přichází tolik návštěvníků. Ale když se začneš bít, Strážci tě popraví. Nejsou sice už tak rychlí jako dřív, ale pořád tě můžou dostat, tak si na ně dávejte pozor.“

„Strážci ztratili na rychlosti, protože lidé kazí magii,“ promluvil Coilla.

„Magie,“ zavrčel Lekmann. „Vy ubozí červi a vaše zasraná magie. Víš, co si myslím? Všechno je to koňský hovno.“

„Obklopuje nás, jenom ji nevidíte.“

„Tak dost!“

„Ale jestli orky najdeme, strhne se bitka, ne?“ namítl Blaen.

„Raději je budeme sledovat, dokud neopustí město. Pak zaútočíme. A pokud se jim budeme muset postavit ve městě... no, nebude to poprvé, co někomu vrazíme kudlu do zad.“

„Jak typické,“ poznamenala Coilla.

„Řekl jsem, abys držela hubu.“

Aulay nevypadal přesvědčeně. „Tohle není plán, Micahu.“

„Však my už si poradíme, Greevere. Znáš snad nějaký lepší způsob?“

„Ne.“

„Samozřejmě že ne. Vezmi si příklad z Jabeze a nech přemýšlení na mně. Jasně?“

„Jo, Micahu.“

Lekmann se obrátil ke Coille. „A co se týká tebe, budeš se chovat slušně a držet jazyk za zuby, jinak o něho přijdeš. Rozumíš?“

Věnovala mu ledový pohled.

„Micahu,“ řekl Blaen.

Lekmann si povzdechl. „Co?“

„Do Očistce přichází všechny národy, že?“

„Správně.“

„Takže tam můžou být i orci.“

„S tím počítám, Jabezi. Proto jsme tady, vzpomínáš?“ Už ho to začínalo unavovat.

„Takže když uvidíme orky, jak poznáme, že jsou to ti, které hledáme?“

Aulay se zazubil a odhalil zkažené zuby. „Má pravdu, Micahu.“

Tohle si Lekmann očividně dobře nepromýšlel. Nakonec ukázal palcem na Coillu. „Ona nám je ukáže.“

„To určitě.“

Hrozivě se na ni zamračil. „To ještě uvidíme.“

„Co teda uděláme se zbraněmi?“ zeptal se Aulay.

„Meče odevzdáme u brány, ale v záloze si necháme něco menšího.“

Vytáhl z opasku nůž a vsunul si ho do boty. Jeho společníci udělali totéž a Aulay si pro jistotu schoval do každé boty jeden.

„Až se dostaneme do města, ani necekneš,“ zopakoval Lekmann Coille. „Nejsi náš vězeň, prostě jedeš s námi. Rozumíš?“

„Víte, že vás za tohle zabiju, ne?“ odvětila klidně.

Pokusil se zasmát, ale pohlédl jí přitom do očí, takže to neznělo moc přesvědčivě. „Jedeme,“ řekl a pobídl koně.

Jeli z kopce směrem k Očistci.

U brány Aulay rozřízl Coille pouta a zašeptal: „Zkus utéct a zapíchnu ti nůž do zadku.“

Před bránou se shromáždil malý dav prapodivných tvorů, jenž pomalu postupoval vpřed ke stanovišti, kde všichni odevzdávali zbraně. Lovci hlav se spolu s Coillou zařadili do zástupu. Teprve na stanovišti zahlédli první Strážce.

Měli dvě nohy, ale to byla jediná věc, kterou se podobali stvořením z masa a krve. Měli statná těla, jež se zdála jako vyrobená z kovu. Ruce, nohy a mohutná hrud' vypadaly jako ze železa. Zápěstí a kotníky jim zdobily náramky z mědi. Pás měli obkroužený silnějším pruhem, jenž mohl být vytepaný ze zlata. Klouby na rukou, loktech a kolenou jim chránily stříbrné chrániče.

Jejich téměř kulatá hlava byla z kovu, podobného oceli. Oči tvořily velké rudé drahokamy, namísto nosu měli díru a ústa představovala štěrbinu s ostrými kovovými zuby. Po stranách hlavy se v místech uší nacházely prohloubené otvory.

Byli vyšší než kterýkoli z lovců hlav a i přes mohutnost těl se pohybovali s překvapující pružností. Přesto však nedokázali docela napodobit živou bytost, občas se chovali nemotorně a chrastili.

Jejich vzhled mohl být popsán jedine jako zarážející.

Lidé vložili zbraně do natažené ruky Strážce, který s nimi zmizel v opevněné strážnici.

„Homunkulové,“ zašeptala Coilla. „Vytvoření magií.“

Aulay s Blaaniem na sebe šokovaně pohlédli. Lekmann se snažil vypadat lhostejně.

Objevil se další Strážce a vložil Lekmannovi do dlaně tři dřevěné přívěsky jako stvrzenky. Pak jim pokynul, aby pokračovali dál do města.

Lekmann předal za chůze dřívka společníkům. „Vidíte? Říkal jsem vám, že nebude problém si nějaké zbraně nechat.“

Aulay schoval přívěsek do kapsy a poznamenal: „Myslel jsem, že nás pečlivě prohledají.“

„Řekl bych, že takzvaná Rada mágů, která tohle město řídí, ztrácí moc. Ale pokud jsou neschopní, je to pro nás jen dobře.“

Vydali se do rušných ulic. Vedli koně za uzdy a drželi Coillu mezi sebou. Aulay kráčel za ní, aby mohl v případě nutnosti splnit svoji hrozbu.

Očistec se jen hemžil starými národy. Gremlinové, skřítki a trpaslíci se spolu dohadovali, obchodovali a občas i smáli. Davem se pohybovaly malé skupiny koboldů a hovořili vlastním nesrozumitelným jazykem. Gnómové s kamennou tváří si se sekýrami přes rameno šli po svém. Trolly s kápěmi přes hlavu, chránícími je před světlem, vodili najatí elfí průvodci. Po dlážděných ulicích si hrdě vykračovali kentauři. Zahlédli i několik lidí, kteří se však většinou drželi od ostatních dál.

„Co teď, Micahu?“ zeptal se Aulay.

„Najdeme hospodu a vypracujeme plán.“

Blaan se rozzářil. „Dobře, pivo!“

„Na tohle teď nemáme čas, Jabezi,“ varoval ho Lekmann. „K práci potřebujeme čistou hlavu. Rozumíš?“

Obr se zatvářil trucovitě.

„Ale napřed ustájíme koně,“ rozhodl Lekmann a obrátil se ke Coille. „Žádné hloupé nápady.“

Zamířili hlouběji do přeplněných ulic města. Míjeli stánky a káry s masem, rybami, chlebem, sýry, ovocem a zeleninou. Pouliční prodavači vychvalovali kvalitu zboží. Kupci tahali tvrdohlavé osly, naložené balíky látek a pytlí s kořením. K hluku přispívali pouliční hudebníci, kejklíři a žebráci.

Na rozích ulic postávali sukubové a inkubové a lákali zvrhlíky, kteří se nebáli jít s nimi do postele. Ve vzduchu se vznášela sladká vůně krystalů. Mísila se s pachem kadidla, který unikal z otevřených

dveří tuctů chrámů, věnovaných všem známým bohům pantheonu. A mezi vším zmatkem hlídkovali Strážci, před nimiž se jako zázrakem uvolňovala cesta.

Lovci hlav našli stáj, kterou provozoval gremlin, a za několik mincí v ní ustájili koně. Dále pokračovali pěšky a Aulay přitom nepouštěl Coillu z dohledu.

V jednu chvíli se jí zdálo, že v dálce na křižovatce zahlédla orky. Výhled jí však zaclonili kirgizil a jeho koboldský jezdec s krutým výrazem ve tváři, takže si nemohla být jistá.

Všimla si, že si Aulay neustále mne klapku na oku. Bylo očividné, že si orků nevšiml, ale Coillu napadlo, jestli by na jeho „citu pro orky“ přece jen nemohlo něco být.

Věděla, že je víc než pravděpodobné, že se v Očistci nějakí orci nacházejí, nebylo jich zde však mnoho, protože většina z nich sloužila v armádě a bojovala v cizích válkách. Takový byl jejich úděl.

Pokud by na nějaké narazili, mohli by to být dezertéři, což se stávalo, nebo zde plnili oficiální úkol. Nebo pátrali po uprchlých Rosomácích. Samozřejmě existovala možnost, že dva orci, které zahlédla, skutečně *byli* Rosomáci. Viděla je jen na okamžik, takže to nedokázala s jistotou říct. Rozhodla se myslet pozitivně a doufat.

„Tahle stačí,“ rozhodl Lekmann.

Ukázal na hospodu. Nad dveřmi visel hrubě namalovaný štít, na kterém stálo *U vlkodlaka a meče*.

Místo bylo nacpané rozbouřenými pijáky.

„Jdi dovnitř a najdi nám místo k sezení, Jabezi,“ přikázal Lekmann.

Blaan se rozhlédl po výčepu, pak si začal mohutným tělem razit cestu davem. Ostatní ho následovali. Vrozeným instinktem rváče se zaměřil na skupinu pidimužíků a vyhnal je.

Jakmile se lovci hlav i Coilla posadili, objevila se elfí číšnice. Lekmann otevřel ústa, aby objednal, ale elfka před ně hlučně postavila čtyři cínové korbele s pivem a prohlásila: „Berte nebo nechte být.“

Blaan jí opovržlivě hodil několik mincí. Sebrala je a odešla.

Muži se k sobě naklonili a začali spolu tiše spiklenecky hovořit. Coilla si založila ruce na hrudi a opřela se.

„Podle mě máme malý problém,“ zašeptal Lekmann. „Nejlepší by bylo, kdybychom se téhle děvky zbavili a nemuseli ji už hlídat. Ale když ji prodáme, nedokážeme už najít zbývající orky.“

„Už jsem vám řekla, že vám nepomůžu,“ ozvala se Coilla.

Lekmann vycenil zuby a zasyčel. „*Přinutíme tě.*“

„Jak?“

„Nech to na mně, Micahu,“ nabídl Aulay. „Já už se o to postarám.“

„Jdi se vycpat, jednoočko,“ odsekla.

Aulay zuřil.

„Tak jo, přepokládejme, že nám tahle šílená stvůra *nepomůže*,“ pokračoval Lekmann. „V tom případě by bylo nejlepší se rozdělit. Já a Jabez najdeme někoho, kdo by ji koupil. Ty, Greevere, můžeš začít hledat orky.“

„A co pak?“

„Za několik hodin se tady sejdeme a uvidíme, co dál.“

„Jsem pro,“ řekl Aulay a zamračil se na Coillu. „Rád se jí zbavím.“

Zhluboka se napila piva a utřela si ústa hřbetem ruky. „Nedokázala bych to říct líp,“ ujistila ho, praštila ho korbelem a přimáčkla jím Aulayovi tvrdě ruku ke stolu. Ozvalo se hlasité křupnutí. Stáhl obličej a bolestivě zaječel.

Zíral na svůj malíček. Tvář měl popelavě šedou a do očí mu vyhrkly slzy. „*Zlomila... mi... ho...*“ zaskučel skrz chvějící se rty. Tvář mu zkroutila zuřivost. Sáhl do boty pro nůž. „*Zabiju... tě...*“ slíbil.

„Drž hubu, Greevere!“ vybuchl Lekmann. „Sleduj nás! Nic jí neuděláš, je příliš cenná.“

„*Ale ona mi zlomila...*“

„Nechovej se jako dítě. Tady.“ Hodil mu kus hadru. „Zavaž si ho a sklapni.“

Coilla se na ně teple usmála. „Tak, pojd’me mě prodat, ne?“ zapředla sladce.

* * *

„Jejich víc, že?“ řekl Stryke.

„O tom není pochyb,“ potvrdil Jup. „Jsou stejní jako strážci v Trojici a lovci.“

Leželi na břiše v hustém křoví a hleděli na tábor pod kopcem. Lidé. Zbytek jednotky se ukryl a Stryke s Jupem je ze své pozice neviděli.

Táborem se pohybovali černě odění muži. Mohlo jich být kolem dvaceti. Byli viditelně a silně ozbrojeni. Pro koně postavili ohradu a ve středu tábora stál zakrytý vůz.

„Do prdele, tohle jsme ještě potřebovali,“ povzdechl si Stryke. „Hobrowovi dozorci.“

„No, věděli jsme, že tady někde budou. Nemohli jsme očekávat, že se jen tak vzdají hvězdy, kterou jsme jim sebrali.“

„Ale obešli bychom se bez nich. Už tak máme dost starostí.“

„Mohli zajmout Coillu nebo Haskeera?“

„Kdo ví? Myslíš, že by nám pomohlo tvé vidění?“

„Do této chvíle nám k ničemu nebylo. Ale zkusím to.“

Vyhrabal prsty v zemi díru a vložil do ní ruku. Zavřel oči a soustředil se. Stryke mlčel a sledoval tábor.

Po chvíli Jup oči otevřel a zhluboka vydechl.

„No?“

„Vycítil jsem přítomnost orka, ale neřekl bych, že tady dole. Není ale daleko.“

„To je všechno?“

„Skoro. Nedokážu říct, jestli je to muž nebo žena. Ani směr. Kdyby tihle bastardi lidé nepožírali naši magii...“

„Podívej.“

V táboře slezla ze zakrytého vozu postava. Byla to lidská žena ve věku, kdy dětství už odeznělo, ale dospělost ještě nevypučela. Díky posledním zbytkům dětské tloušťky, medově zlatým vlasům a jasně modrým očím by z ní měla být kráska. Tvářila se však trucovitě a nevlídně a ústa měla zle stažená.

„Ale ne,“ zasténal Jup.

„Co?“

„Mercy Hobrow. Kazatelova dcera, o které jsem ti vyprávěl.“

Pyšně si vykračovala táborem a ječela na dozorce, kteří okamžitě běželi splnit její příkazy.

„Je to skoro ještě mládě,“ řekl Stryke. „Ale očividně vydává rozkazy.“

„Tyrani jsou často nedůvěřiví. Raději se spoléhají na členy rodiny než na cizince. A vypadá to, že si svého potomka dobře vychoval.“

„Ano, ale přenechat velení... *dítěti!*“

„Lidé jsou zasraně šílení, Stryku, to přece víš.“

Dívka v táboře začala na dozorce ječet.

„Copak ti muži nemají žádnou hrdost?“ podivil se Stryke.

„Strach z jejího otce je očividně silnější. Ale máš pravdu v tom, že udělal chybu, když jí předal velení; ani nepostavili hlídky.“

„To bych neřekl,“ zašeptal Stryke.

Jup se chystal něco říct, ale Stryke mu přitiskl ruku na ústa a otočil mu hlavu doprava. K jejich úkrytu kráčeli dva dozorcí s tasenými meči. Stryke odklonil ruku.

„Neviděli nás,“ řekl Jup.

„Zatím ne, ale jestli půjdou dál tímhle směrem, tak narazí buďto na nás, nebo na jednotku.“

„Musíme se jich zbavit.“

„Jo, a aniž bychom upozornili ostatní. Máš chuť zahrát si na volavku?“

Jup se pokřiveně usmál. „Mám na výběr?“

Stryke střelil pohledem po blížící se hlídce. „Dej mi chvilku, abych se dostal na místo.“ Vyklouzl z křoví a odplížil se směrem, odkud strážci přicházeli.

Jup napočítal v mysli do padesáti. Pak se zvedl a vstoupil hlídce do cesty.

Překvapením ztuhli.

Vydal se k nim. Prázdné ruce držel dál od boků. Usmál se, čímž ještě posílil jejich zmatek.

„Zůstaň, kde jsi!“ vyštěkl jeden z dozorců.

Jup krácel dál a pořád se přitom usmíval.

Muži zvedli meče. Stryke za nimi tiše vyklouzl z křoví. V ruce držel dýku.

„Kdo jsi?“ zařval znovu dozorce.

„Jsem *trpaslík*,“ odpověděl Jup.

Ork je napadl zezadu. Jup tasil nůž a vrhl se na muže zepředu.

Přistáli na zemi ve změti údů a létajících pěstí. Po několika vteřinách se od sebe odtrhli a začali se bít ve dvojicích. Meče dozorců se však pro boj zblízka příliš nehodily. Jup a Stryke na tom byli s noži lépe.

Jup zabil muže rychle. Dozorce si odkryl hrud' a trpaslík mu zabodl dýku do srdce. Jedna rána stačila.

Stryke musel vynaložit více námahy. Při srážce ztratil nůž. Pak se jeho protivníkovi podařilo povalit ho na záda. Člověk sevřel jílec meče oběma rukama a připravil se zabodnout ho Strykovi do hrudi jako nůž. Ork ho popadl za předloktí a vši silou zatlačil. Nakonec se mu podařilo sebrat dost síly na to, aby muže převrátil. Chvíli se přetahovali o meč. Stryke vyhrál a vrazil ho dozorcovi do břicha.

„Rychle, musíme těla odtáhnout z dohledu,“ prikázal Stryke.

Právě schovávali těla do křoví, když k nim z opačného směru dorazili další tři strážci.

Jup rychle otočil nůž a mrštil jím po jednom z mužů. Zasáhl muže do břicha a ten klesl k zemi. Jeho společníci zaútočili.

Ork a trpaslík se jim postavili s tasenými meči a útok odrazili.

Stryke si byl vědom toho, že kdykoli mohou přilákat pozornost lidí v táboře, proto se snažil protivníka zlikvidovat, jak nejrychleji mohl. Zuřivě se do muže pustil, bušil do něj, bodal a uhýbal a snažil se mu přitom proniknout na kůži. Síla útoku rozdrtila mužovu obranu. Stryke se mocně rozehnal a sekl muže do krku.

Jup se rozhodl pro stejnou taktiku a použil hrubou sílu. Dozorce odrazil půl tuctu ran, pak ochabl. Dal se na ústup a začal křičet. Jup rychle vyrazil vpřed a uhodil ho do obličeje plochou stranou meče. To muže připravilo o hlas i o obranu. Jup ukončil celou záležitost jedinou ránou do břicha.

Stryke se připlížil ke křoví a pohlédl dolů do tábora. Obavy, že křik přilákal pozornost, se ukázaly jako plané. S Jupovou pomocí ukryl těla.

„Co se stane, když se neobjeví?“ zalapal Jup po dechu.

„To nevím, ale raději zmizíme.“

„Kam půjdeme?“

„Jediným směrem, který jsme ještě nezkusili — na západ.“

„Dostaneme se nebezpečně blízko ke Kamennému vrchu.“

„To vím. Máš lepší plán?“
Jup pomalu potřásl hlavou.
„Tak jdeme.“

* * *

Po půlce dne rychlé jízdy Jup řekl: „Stryku, tohle je zbytečné. Mohou být kdekoli.“

„Neopustíme kamarády. Jsme orci.“

„No, ne *všichni*,“ připomněl mu Jup. „Ale díky, že jsi mě zahrnul mezi vás.“

Kapitán se unaveně usmál. „Jsi Rosomák. Zapomínám, že nejsi ork.“

„Pro Maras-Dantii by bylo lepší, kdyby existovalo víc tvorů s tak špatnou pamětí.“

„Možná. Ale jak už jsem řekl, na vojáky jednotky zapomenout nesmíme a nezáleží na tom, kdo jsou nebo co spáchali.“

„U všech bohů, netvrdím, že bychom na ně měli zapomenout. Jen mi tenhle způsob pátrání připadá bezvýsledný.“

„Máš jiný plán?“

„Víš, že ne.“

„Pak je zbytečné si stěžovat,“ odvětil Stryke hrubě, pak zmírnil tón a dodal: „Budeme pokračovat v hledání.“

„A co Kamenný vrch? Jsme pořád blíž.“

„Než to vzdáme, dostaneme se ještě blíž.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Pokračovali dále na západ.

Nakonec spatřili, jak k nim ze směru, kterým mířili, pádí někdo na koni.

Jup jezdce poznal. „Je to Seafe.“

Stryke zastavil průvod.

Když k nim Seafe dorazil, zatáhl tvrdě za uzdu a zastavil zpěněního koně. „Přední hlídka se hlásí, pane!“

Stryke kývl.

„Našli jsme ho, kapitáne! Seržanta Haskeera!“

„Cože? Kde?“

„Míli nebo dvě na sever. Ale není sám.“

„Nech mě hádat. Hobrowovi muži.“

„Ano, pane.“

„Kolik jich je?“ zeptal se Jup.

„Těžko říct, seržante. Dvacet nebo třicet.“

„A je s nimi i sám Hobrow?“ zajímal se Stryke.

„Je tam.“

„A co Coilla?“

„Nikde jsme ji neviděli. Nechal jsem Talaga, ať je hlídá.“

„Dobře. Dobrá práce, Seafe.“ Obrátil se a mávl na tlupu. „Vypadá to, že jsme našli seržanta Haskeera,“ oznámil. „Ale zajali ho Hobrowovi Uni. Připravte se a pohybujte se opatrně. Jdeme, Seafe.“

Dorazili ke kopci, za kterým, jak Seafe vysvětlil, krajina klesala do údolí.

„Bude lepší, když sesedneme a koně povedeme,“ navrhl.

Stryke přitakal a vydal rozkaz. Kousek pod vrcholem tiše sesedli.

„Hlídky?“ zeptal se Stryke.

„Několik,“ potvrdil Seafe.

„O ty se postaráme nejdřív.“ Stryke si uvědomil, jak těžké je jednat jen s polovinou jednotky. Přivolal k sobě Hystykka, Calthmona, Ganta a Finja. „Najděte hlídky a zbavte se jich,“ rozkázal. „Pak se vraťte zpátky.“

„Myslíš, že čtyři stačí?“ zeptal se Jup, když vojáci zmizeli.

„Doufám. Víc jich nemůžu postrádat.“ Chytil jednoho z vojáků. „Zůstaň tady s koňmi, Reafdaw. Až se ostatní postarají o hlídky, pošli je za námi.“

„Najdou nás u paty toho stromu,“ řekl Seafe a ukázal na obzvláště vysoký, štíhlý strom, který vyčníval nad kopec. Reafdaw přikývl.

Seafe odvedl Stryka, Jupa, Tocha a Jada vzhůru na kopec. Ubohá skupinka, pomyslel si Stryke.

Dosáhli vrcholu a pohlédli dolů do údolí, řídce porostlého stromy. V předklonu přiběhli k Talagovi, jenž ležel na zemi pod vysokým stromem. Posunkem jim naznačil, aby se soustředili na mezeru v zeleni.

Skrz otvor zahlédli mýtinu, na níž jen tu a tam rostl strom. Lidé na ní rozbili tábor, kterým se pohybovaly asi dva tucty dozorců. Na jedné straně stál kočár bez koně. Jeho oje spočívaly na kmenech několika převrácených stromů.

„Kde je Haskeer?“ zašeptal Stryke.

„Támhle,“ odvětil Talag a ukázal na místo, kde stromy zakrývaly výhled.

Několik minut sledovali tábor a čekali, jestli se něco významného nestane. Pak dorazil zbytek orků. Gant jim dal znamení palcem vzhůru.

„Určitě jste je dostali všechny?“ zeptal se Stryke.

„Obešli jsme celý tábor, pane. Pokud jsme nějaké přehlédli, museli být opravdu dobře schovaní.“

„Brzy je budou postrádat. Musíme jednat rychle. Určitě jste tam dole Haskeera viděli, Seafe?“

„Určitě, šéfe. Jeho škaredou hubu není možné si splést. Bez urážky, pane,“ dodal rychle.

Stryke se pousmál. „Nic se nestalo, vojáku. Víme, co chceš říct.“

Minulo několik dalších minut. Pomalu začínali nervóznět, když se v táboře začalo něco dít. Mezi stromy zahlédli pohyb. Orci se napjali.

Objevil se Kimball Hobrow. Kráčel rázně a vzpřímeně vpřed. Něco křičel, nedokázali však rozeznat co. Následoval ho šklebící se dav černě oděných dozorců.

Hnali před sebou Haskeera.

Ruce měl svázané za zády a spíše se potácel, než šel. I z dálky bylo patrné, že s ním nezacházeli nejlépe.

Přitáhli ho do středu mýtiny, kde rostl vysoký strom. Přivedli koně a orka na něj vysadili.

„Přece ho nenechají jít, že ne?“ zeptal se Jup zmateně.

Stryke potřásl hlavou. „V žádném případě.“

Jeden z lidí vytáhl provaz se smyčkou a nasadil ji Haskeerovi na krk. Pak smyčku utáhl a druhý konec lana přehodil přes vyčnívající větev. Nedočkávané ruce provaz natáhly.

„Jestli budeme ještě chvíli čekat, zlynčují ho,“ zašeptal Jup.

11

Stryke sledoval, jak výskající dav připravuje Haskeerovu popravu.

„V tuhle chvíli bych nechtěl být na tvém místě, šéfe,“ řekl Jup.

Pod kopcem mezitím Hobrow vylezl na kočár a postavil se na sedadlo. Zvedl ruce a dav se utišil. „Nejvyšší stvořitel nám vrátil naši relikvii!“ zakřičel. „A to není vše. Dal nám další!“

„Mají hvězdy,“ řekl Stryke.

„Ve své nekonečné moudrosti nám Pán vložil do rukou také jednu z bezbožných bytostí, které nám dědictví ukradly!“ Hobrow ukázal prstem na Haskeera. „Naším úkolem dnes je tohoto tvora usmrtit.“

„Do prdele!“ vykřikl Stryke. „Jestli má někdo Haskeera zabít, budu to já.“ Zatímco Hobrow mluvil, pokynul Stryke jednomu z vojáků. „Ty jsi náš nejlepší lučištník, Breggine. Zasáhneš odsud lano?“

Breggin přimhouřil oči a zahleděl se na cíl. Olízl si prst a zvedl ho do vzduchu. Soustředil se a špičku jazyka přitom vystrčil z koutku úst. Se zamračením zvažoval sílu větru, úhel a potřebnou sílu.

„Ne,“ řekl.

„...a zničíme všechny nepřátele s pomocí Pána všemohoucího...“

Stryke zvážil jiný plán. „Dobře. Breggine, vezmi si Seafa, Ganta a Calthmona a přiveďte sem Reafdawa i s koňmi. Co nejrychleji!“

Voják odpěchal.

„Jdeme na ně?“ zeptal se Jup.

„Nemáme na vybranou.“ Kývl směrem k mýtině. „Pokud ovšem Haskeera dřív nezabijí.“

„Jestli čekají, až ten kecal přestane kázat, tak máme ještě čas.“

„...k jeho věčné slávě! Buďme vděční za dary, kterými nás Pán obdaroval!“ Hobrow vzal do ruky malý váček z pytloviny a vytáhl z něj hvězdy. Zvedl je do výše a dav zajásal.

Jup a Stryke na sebe pohlédli.

„...jeho činy jsou nevyzpytatelné, bratři. Činí zázraky! Velebte ho a pošlete duši tohoto tvora rovnou do pekel!“

Haskeer sotva vnímal, co se kolem děje.

Stryke se rozhlédl. „Měli by si s těmi koňmi pospíšet.“

Hobrow mávl rukou. Jeden z dozorců uhodil Haskeerova koně bičem. Zvíře se splašilo.

Orci přiběhli zpátky i s koňmi.

Haskeer visel ve vzduchu a divoce kopal nohama.

„Nasedat!“ vyštěkl Stryke. „Jdu pro Haskeera. Jupe, ty mě budeš krýt. Vy ostatní zabijte nějaké Uni!“

Vyrazil z křoví a tlupa ho následovala.

Cestou z kopce se vyhýbali nízko visícím větvím a proplétali se mezi stromy. Pobídli koně k větší rychlosti.

Konečně vrazili na mýtinu.

Dozorci byli v přesile asi tři na jednoho. Ale orci jeli na koních a moment překvapení byl na jejich straně. Vjeli do davu a pustili se do dozorců. Lidé byli náhlým útokem tak překvapeni, že se sotva dokázali bránit.

Haskeer se zmítal a házel sebou na konci provazu. Stryke se k němu zoufale snažil prosekat a Jup divoce bojoval po jeho boku.

Ječící lidé vtrhli mezi orky a rozdělili je. Jupův kuň se splašil, zprudka se obrátil doprava a zavrával do moře nepřátelských čepelí. Trpaslík do nich sekal jako kosou do žita a zoufale se snažil narovnat.

Stryke se dál držel původního směru, ale setkal se se stejně silným odporem. Vrazil s koněm mezi dozorce, kopal do nich a bušil mečem do jejich čepelí. Jeden z dozorců vyskočil, popadl ho za opasek a pokusil se ho strhnout ze sedla. Stryke mu roztránil lebku a muž zmizel pod nohama davu.

I přes rámus bylo slyšet, jak Hobrow kleje a vzývá boha.

Stryke bojoval dál. Všiml si, že dva z orků napadli zezadu dav, který ho obklíčil, a odlákali tak část pozornosti. Opět měl naději, že se k Haskeerovi dostane včas. V cestě mu stáli už jen dva muži. Jednoho sekl do hrdla, druhého do obličeje. Muž si přitiskl ruce ke krvácející ráně a padl k zemi.

Stryke se konečně dostal k Haskeerovi. Seržant však už přestal bojovat a jen ochable visel. Vypadalo to, že přišel příliš pozdě.

Náhle se objevil Jup. Zajel s koněm pod Haskeerovy kymácející se nohy a chytil ho. „Pospěš si, Stryku!“ zaječel.

Stryke se postavil ve třmenech a přet'al lano. Jup zalapal po dechu, když na něj dopadla orkova očividně mrtvá váha. Nakonec se jím složitě a nešikovně podařilo přehodit Haskeerovo tělo přes trpaslíkova koně.

„Odvez ho odsud!“ zakřičel Stryke.

Jup přikývl a pobídl koně vpřed. Do cesty se mu postavil dozorce. Máchal rukama a pokoušel se trpaslíkova koně splášit. Jup ho porazil, pak zamířil klikatě k lesu, neboť se snažil vyhnout roztroušeným lidem.

Vojáci se zapletli do půtek po celé mýtině. Stryke pohlédl směrem ke kočáru. Několik dozorců se pokoušelo chránit Hobrowa, jenž stále vykřikoval rozkazy a kletby. V ruce držel váček z pytloviny.

Stryke byl rozhodnut získat hvězdy zpět.

Kopl koně do slabin, ale ujel jen kousek, než se mu cestu zatarasili další tři muži. Stryke jel natolik rychle, že prvního minul a lehce se vyhnul i jeho útoku. S dalšími dvěma už to tak snadné nebylo. Napadli ho ze dvou stran. Jeden sekl Strykovi sekyrou po noze a těsně minul, druhý po něm skočil a pokusil se ho strhnout z koně. Stryke ho ve vzduchu zasáhl loktem do nosu. Muž odlétl stranou a Stryke pokračoval dál.

Při jedné srážce se lidem podařilo vyhodit Seafa ze sedla. Vyskočil na nohy a statečně se postavil třem nebo čtyřem dozorcům. Náhle však do mužů najel Calthmon a vytáhl Seafa na svého koně.

Hobrow si všiml, jak se k němu Stryke blíží. Přikrčil se a ječel na dozorce, aby ho chránili. Jednoho z nich srazil téměř okamžitě k zemi kolem projíždějící ork. Stryke se přihnal a vrazil druhému meč do lebky. Při pádu však oběť vyrvala kapitánovi čepel z ruky.

Stryke se otočil a postavil se Hobrowovi. Kazatel se klepal strachem a blábolil nesmysly. Ork přehodil uzdu svého koně přes jednu z ojí kočáru a skočil. Vůz se při dopadu otřásl. Hobrow neměl kam utéct, proto se schoulil na jednom ze sedadel. Stryke ho popadl za plášť, vytáhl na nohy a začal do něj bušit. Hobrowovi spadl klobouk a tvář měl samou krev, odmítal však váček pustit.

Rozběhla se k nim skupina dozorců. Stryke vložil do úderů víc síly a vyrval mu váček z rukou. Hobrow klesl k zemi. Ke Strykově lítosti byl pořád ještě naživu. Už však neměl čas, aby to napravil. Rychle naskočil na koně a rozjel se pryč právě v okamžiku, kdy k nim dorazila první vlna rádoby zachránců.

Bregginovi a Gantovi se podařilo rozehnat koně lidí. Několik dozorců se pokusilo splašená zvířata zastavit a byli hrozivě podupáni. Vyděšení koně jen zhoršovali zmatek kolem.

Stryke schoval váček do kabátce a zavelel k ústupu.

Rosomáci se odtrhli od lidí a dali se na útěk. Kde mohli, tam po cestě doráželi nepřátele.

Mezi stromy Stryke zahlédl Jupa, jak na koni šplhá vzhůru po svahu. Dohonil ho. Haskeer byl napůl v bezvědomí, hlava se mu kýmácela ze strany na stranu a dýchal jen mělce. Opustili les a zamířili k vrcholu kopce. Zbytek tlupy je následoval. Stryke je rychle zkontroloval. Nikdo nescházel.

Z údolí vyběhlo několik splašených koní a rozuteklo se různými směry.

„To by je mělo zaměstnat!“ zakřičel Jup.

„Podívejte!“ zaječel jeden z vojáků.

Z jihu pádila jejich směrem další skupina černě oděných lidí. Doprovázel je zakrytý vůz.

„Mercyini lidé,“ řekl Stryke.

Několik dozorců zamířilo ke kopci, jiní se dali do pronásledování Rosomáků.

Stryke pobídl koně a rozjel se s tlupou přes planinu.

* * *

Blížil se večer. Z velkého ledovcového pole na severu vál studený vítr. Navíc se ochladilo.

Alfrayova polovina Rosomáků pokračovala v cestě do Droganu. Překonali už tak velký kus cesty, že když dorazili k malému prameni, který vytékal ze Zátoky lososů, jen aby se o kus dál vrátil velkým obloukem zpět do zátoky, přikázal desátník zastavit a rozbít na břehu tábor. Ospravedlnil si rozhodnutí tím, že další den vyrazí ještě před svítáním.

Když ho poté tlupa požádala o trochu krystalů, opět sám sebe přesvědčil, že o nic nejde. Zasloužili si je. Ale jen trochu; pořád byli bojovou jednotkou a krystaly potřebovali na výměnu.

Vykouřili ždibec drogy. Alfray s Kestixem pak zapředli na orcké poměry moudrý rozhovor.

„Jsem jen prostý voják, desátníku,“ pronesl pěšák, „ale řekl bych, že nemůžou existovat lepší bohové než ti naši. K čemu potřebujeme další?“

„Všechno by bylo jednodušší, kdyby s námi ostatní ve všem souhlasili,“ odpověděl Alfray ne zcela vážně.

Kestix ironii nepochopil. Trochu se mu pletl jazyk a jeho oči se díky krystalům skelnatě leskly, pokračoval však dál. „Chci říct, když máš Čtveřici, co víc potřebuješ?“

„Mně vždycky stačila,“ souhlasil Alfray. „Koho máš ze Čtveřice nejraději?“

„Nejraději?“ Kestix vypadal, jako by mu nikdy nikdo podobnou otázku nepoložil. „No, jak já to vidím, nijak zvlášť se od sebe neliší.“ Na okamžik se zamyslel. „Možná Aika. Všichni mají rádi boha vína, ne?“

„A co Zeenoth?“

„Bohyni plodnosti?“ Kestix se uculil jako mládě. „Ta opravdu stojí za uctívání, jestli víš, co tím myslím.“ Významně na Alfraye mrkl.

„A Neaphetar?“

„Toho bychom si měli vybrat, že? Je přece bůh války. Vzývám ho, když jdeme do boje. Je to šéf orků, tenhle Neaphetar.“

„Nemyslíš, že je příliš krutý?“

„Krutý je, to jo. Ale spravedlivý.“ Na okamžik se na Alfraye prázdně zahleděl, pak se zeptal: „A koho máš ty nejradši, desátníku?“

„Myslím, že Wystendela, boha přátelství. Bojuju rád. *Samo-zřejmě* že bojuju rád, jsem přece ork. Ale někdy si myslím, že přátelství mezi vojáky jedné tlupy je to nejlepší.“

„No, myslím si, že Čtveřice to má dobře spočítané. Boj, šukání a žraní. Je to hrubé a sprosté. Takoví by bohové *měli* být.“

Jeden z vojáků mu podal dýmku. Potáhl si z ní a vcucnul tváře, zatímco mu kouř pronikl do plic. Z dýmky stoupaly štiplavé výpary. Kestix podal fajfku Alfrayovi.

„Co nechápu,“ pokračoval, „je tenhle záhal... hm, zápal... zápal pro jednoho boha. Do prdele! *Bůh*. Jediný bůh.“

„Je to divné,“ přitakal Alfray. „Ale lidi mívají šílené nápady.“

„Jo, chci říct, jak se může *jediný* bůh postarat o všechno? Jde přece o týmovou práci, ne?“

Dýmka přiměla Alfraye postavit se vlastnímu svědomí. Nutila ho přemýšlet. „Víš, než se objevili lidé, byly k sobě jednotlivé národy mnohem tolerantnější,“ zamumlal. „Nikdo se ti nesnažil narvat náboženství do chřtánu.“

Kestix vážně pokýval hlavou. „Přistěhovalci se mají za co zodpovídat. Způsobili tolik potíží.“

„Přesto jsem si díky tobě uvědomil, že jsme v poslední době nevěnovali našim bohům dost pozornosti. Jakmile to půjde, obětuju jim.“

Zmlkli, každý ztracen ve střípcích vlastní mysli. Zbytek tlupy polehával kolem. Vojáci se mezi sebou začali pošťuchovat nebo se smáli.

Uplynulo neurčité množství času. Pak se Kestix posadil. „Desátníku.“

„Hm?“

„Co je to?“

Z potůčku stoupala hustá mlha, skrz kterou se od zátoky blížilo plavidlo.

Alfray probudil tlupu. Vratce a neochotně se vyškrábali na nohy a ozbrojili se.

Cáry mlhy se rozestoupily.

Majestátně k nim mířil člun. Měl plytké dno a byl tak široký, že se boky téměř dotýkal břehů. Na zádi byla umístěna prostorná kajuta. Před' zdobila vyřezávaná hlava holubice. Jediná plachta se vlnila a třepotala ve večerním vánku.

Když se člun přiblížil natolik, aby vojáci rozeznali posádku, zasténali.

„Ale ne,“ povzdychl si Kestix. „Tohle jsme ještě potřebovali.“

„Aspoň nejsou životu nebezpeční,“ připomenul mu Alfray.

„Ale příšerně otravní, pane.“

„Nezabíjejte, pokud nebudete muset,“ řekl Alfray vojákům. „Používají magii jen k cestování, takže nejsou nijak zvlášť nebezpeční. Ale hlídejte si cennosti.“

Nejjednodušší by bylo, kdyby se rychle stáhli. To by však znamenalo, že by v táboře museli nechat veškerý majetek, o který by jistojistě přišli. A kromě toho bylo pravděpodobné, že by je posádka člunu pronásledovala tak dlouho, dokud by neuspokojila svoji po-

věstnou zvědavost. Mohli by před nimi utíkat celé dny. Bude lepší, když to vyřídí teď a tady. Nějak už to dopadne.

„Možná nás prostě minou,“ řekl Kestix, ačkoli v to sám očividně nevěřil.

„To nemají v povaze, vojíne.“

„Ale jsme *orci*. Copak neví, že jsme *nebezpeční*?“

„Asi ne; nepatří k nejchytřejším. Ale nebude to trvat věčně. Přezijeme to.“

Plachta lodě zplihla a posádka vyhodila kotvu.

Pak se z paluby člunu vzneslo jako balóny několik tuctů malých postaviček a zamířilo k orkům. Neletěli, spíše se řízeně vznášeli. Zamířili určitým směrem a pak už jenom lehce mávali krátkými ručkami a plachtili vzduchem.

Podobali se trochu dětem lidí nebo trpaslíků. Alfray však věděl, že jimi nejsou. Někteří z tvorů byli pravděpodobně starší než on a všichni to byli výteční zloději. Předpokládal však, že je před povražděním rozčílenými poutníky chránila především skutečnost, že vypadali tak bezbranně.

Rarášci měli velké hlavy a velké, kulaté oči, které by vypadaly přitažlivě, kdyby se tak darebně neleskly. Měli růžovou kůži a kromě krátkého řídkého porostu na hlavě byla jejich těla naprosto bez chlupů. Pohlaví u nich nebylo možné určit. Na sobě měli bederní roušky z tmavé kůže, jež se podobaly lesklým černým plenkám. Ověšení byli látkovými váčky, nenosili však zbraně.

Vznášeli se a štěbetali. Měli vysoké hlásky, kterým nebylo rozumět, což jejich oběti ještě víc dráždilo.

Shluk tvorů se zastavil Rosomákům nad hlavou. Náhle se stvoření vrhla dolů a už nevypadala tak lhostejně.

Snesli se vojákům na hlavy, ramena a paže. Přilnuli orkům k šatům a jejich zvědavé prsty začaly pátrat v kapsách a váčcích Rosomáků. Pokoušeli se jim vytrhnout zbraně a náhrdelníky s trofejami. Malinké ruce jim šmátraly po přílbách.

Alfray popadl jednoho z malinkých zlodějíčků a odtrhl ho od svého kabátce. Dalo mu to až překvapivě hodně práce. Když se mu to však podařilo, zprudka tvora odhodil. Rarášek se roztočil kolem své osy a odlétl.

Ze člunu jich vylétávalo čím dál víc a jako půvabní supi se snášeli na tlupu. Sotva se ork zbavil jednoho, ihned zaujal jeho místo další.

Alfray odrazil tvora hřbetem ruky a zaječel: „Jak dokážou vměstnat tolik tvorů na tak malou loď?“

Kestix by býval odpověděl, kdyby mu právě jedno ze stvoření nemačkalo nos v malé pěsti, zatímco se mu druhou přehrabovalo ve váčku u opasku. Kestix tvorečka popadl a vši silou ho od sebe odhodil. Rarášek vrazil do skupiny čekajících kamarádů, kteří se rozlétli kolem jako kuželky.

Alfray se pokoušel zbavit stvoření, které ho objímalo kolem hrudi, zatímco kolem něj poskakoval voják na jedné noze a pokoušel se ze druhé setřást raráška. Zuřivě kopal a snažil se osvobodit.

Čas od času se však projevil úbytek magie v Maras-Dantii. Některý z rarášeků se občas ve vzduchu zatočil a dopadl tvrdě na zem. Jen prudké mávání rukama jej dokázalo nejistě navrátit zpět do vzduchu. Alfrayovi došlo, že příčinou jsou oslabené silové linie, kterými rarášci prolétávali a které jim kradly magii. Většinu z nich naneštěstí neovlivnily.

Stále slétávali dolů a lnuli ke všem neobsazeným částem těl svých obětí. Orci je odkopávali, odstrkávali, rvali z šatů a odhazovali. Alfray zahlédl, jak jeden z vojáků popadl raráška za ruku a za nohu, několikrát se zatočil a hodil. Rarášek odlétl s palcem v ústech velkým obloukem zpět ke člunu.

Alfray se obával, že vojáci ztratí trpělivost a začnou tvory zabíjet. „Popadněte lano!“ zařval a odstrčil raráška, jenž mu lnul k obličejí. „*Lano!*“

Rozkaz zněl jednoduše, nebylo však jednoduché ho splnit. Několik vojáků se sehnulo v pase, hlavu si zakrylo pažemi ve snaze ubránit se z nebe padajícím tvorům a vyrazilo ke koním. Nakonec se jim s obtížemi podařilo lano vytáhnout.

„Chyťte konce a roztáhněte ho!“ zakřičel Alfray. Zatímco se o to snažili, tasil meč. „Taste zbraně! Použijte je naplocho a sežeňte ty darebáky dohromady!“

Rozpoutal se podivný boj. Vojáci se snažili ze sebe rarášky setřást a současně je nahnat do houfu. Postrkovali je a plácali po zadcích a asi po deseti nekonečných minutách se jim podařilo většinu

protestujících tvorečků shromáždit. Někteří se však vznesli vzhůru a vojáci je museli nechat jít.

Alfray vyštěkl rozkaz. Vojáci s lanem obkroužili shluk rarášků, zatáhli a konce provazu svázali.

Pod Alfrayovým velením tlupa odtáhla živý náklad zpět ke člunu. Přivázali lano ke stěžni, zvedli kotvu a vytáhli plachtu, jež zachytila vítr a napnula se. Orci loď ještě rázně postrčili a ta nabrala rychlost.

Uvěznění rarášci ječeli a neúspěšně bojovali s pouty, zatímco člun pohltila mlha. Několik opozdílů letělo za nimi.

Alfray vydechl a sledoval, jak se vzdalují. Hřbetem ruky si otřel čelo. „Doufám, že se Strykovi daří lépe,“ řekl.

* * *

Hobrowovi muži nepronásledovali Strykovu tlupu dlouho, proto při první příležitosti rozkázal zastavit.

Pomohli Haskeerovi z Jupova koně a přeřízli mu pouta. Byl při vědomí, ale zdálo se, že nevnímá, co se kolem děje. Posadili ho a podali mu vodu, kterou jen s obtížemi spolykal. Krk mu hyzdily ošklivé spáleniny od provazu.

„Kéž by tady byl Alfray,“ řekl Stryke, když si prohlédl Haskeerova zranění. „Pěkně ho zmlátili, ale neřekl bych, že utrpěl nějaké vážné zranění.“

„Jedině snad zranění mozku,“ opáčil Jup. „Nezapomeň, jak se do tohoto stavu vlastně dostal.“

„Nezapomněl jsem.“ Poplácál Haskeera po tvářích. „Haskeere!“

To ho poněkud probralo, ale ne dostatečně. Stryke sebral čutoru a vylil její obsah Haskeerovi na hlavu. Voda mu stekla po obličejí. Otevřel oči a zamumlal něco, čemu nerozuměli.

Stryke ho poplácál silněji. „Haskeere! *Haskeere!*“

„Hm? Co...?“

„To jsem já. Stryke. Slyšíš mě?“

„Stryke?“ odvětil Haskeer slabě.

„Na co si to hraješ, seržante?“

„Hraju...?“

Stryke jím téměř hrubě zatřásl.

„Kapitáne... co... co se děje?“ Vypadal docela zmateně.

„Děje se to, že mám chuť tě obvinít z dezerce. A ještě k tomu ses pokusil zabít vojáky naší jednotky.“

„Zabít...? Stryku, přísahám...“

„Zapomeň na přísahu a vysvětli své chování.“

„Koho že jsem se pokusil zabít?“

„Coillu a Reafdawa.“

„Co si myslíš, že jsem?“ vybuchl Haskeer vztekle. „Člověk?“

„Udělal jsi to, Haskeere. A já chci vědět proč.“

„Já... nemůžu... *nevzpomínám si*.“ Omámeně se rozhlédl kolem. Jup a vojáci na něj hleděli. „Kde to jsme?“

„Na tom nezáleží. Chceš mi snad říct, že nevíš, co se stalo? Že za to nejsi zodpovědný?“

Haskeer pomalu potřásl hlavou.

„Tak jo. Co si *pamatuješ*?“ vyptával se dál Stryke. „Jaká je poslední věc, na kterou si *vzpomínáš*?“

Haskeer se zamyslel. Očividně mu to činilo potíže. „Bitevní pole,“ pronesl nakonec. „Projeli jsme skrz. Pak... draci. Honili nás draci. Oheň.“

„To je všechno?“

„Zpěv...“

„Zpěv? Co tím myslíš?“

„Slyšel jsem... nebyl to přímo zpěv. Hudba a slova, ne zpěv.“

Stryke s Jupem na sebe pohlédli. Jup zvedl významně obočí.

„Ten zvuk, ať už to bylo cokoli...“ Vzdal to. „Nevím. Jediné, na co si ještě *vzpomínám*, je, že mi bylo příšerně zle. Cítil jsem se hrozně.“

„To jsi nám neřekl,“ obvinil ho Jup.

Dříve by se Haskeer na trpaslíka za takovou poznámku, nebo dokonce za mnohem méně obořil, ale teď se na něj pouze zadíval.

„Alfray si myslí, že jsi chytil lidskou nemoc v táboře, který jsme zapálili,“ řekl mu Stryke. „Ale nejsem přesvědčený, že to samo o sobě dokáže ospravedlnit tvé chování.“

„*Jaké chování*, Stryku? Pořád jsi mi neřekl, co jsem měl udělat.“

„Byli jsme ve Škrabotu. Zaútočil jsi na Reafdawa a Coillu a utekl jsi s tímhle.“ Sáhl do váčku, který sebral Hobrowovi, a ukázal mu hvězdy.

Haskeerovi se při pohledu na ně zakalil zrak. „Dej je pryč, Stryku,“ zašeptal, pak vykřikl: „*Dej je pryč!*“

Zmatený Stryke je schoval do váčku u opasku, kde ukrýval už hvězdu ze Škrabotu.

„Uklidni se,“ řekl Jup Haskeerovi skoro laskavě.

Haskeerovi vystoupil na čele pot. Těžce dýchal.

„Coilla vyrazila za tebou,“ pokračoval Stryke. „Nevíme, kde je. Víš, co se s ní stalo?“

„Už jsem říkal, že nic nevím.“ Schoval tvář v dlaních.

Strykovi se zdálo, že vypadá vyděšeně.

Odstoupili s Jupem kousek stranou. Stryke kývl na několik vojáků, kteří se na jeho pokyn vydali Haskeera hlídat.

„Co myslíš, šéfe?“

„Nevím. Tvrdí, že měl nějaký výpadek. Je možné, že říká pravdu, ale může taky lhát.“

„Myslím, že říká pravdu.“

„Proč?“

„Nikdo neví lépe než já, jaký bastard Haskeer je. Ale není to dezertér a nevím, říkej tomu šestý smysl, ale mám tušení, že za to, co se stalo... nemůže.“

„Když vezmu v úvahu, co jste oba zač, překvapuje mě, že to říkáš.“

„Je to můj názor. Když nepřipustíme, že by mohl říkat pravdu, je to, jako bychom opláceli nespravedlnost nespravedlností. Tak to vidím já.“

„I kdybys měl pravdu a za všechno mohla horečka nebo něco podobného, jak si můžeme být jistí, že už se to znovu nestane? Jak bychom mu mohli důvěřovat?“

„Stryku, uvědom si, do jakého postavení nás dostaneš, když rozhodneš, že už mu nemůžeme věřit. Co s ním uděláme? Opustíme ho? Podřízneme mu krk? Takhle nám chceš velet?“

„Budu o tom přemýšlet. A musím taky rozhodnout, co uděláme s Coillou.“

„Ať ti to netrvá příliš dlouho, kapitáne. Víš, že nemáme moc času.“ Přitáhl si kabátec blíž k tělu, aby se ochránil před ledovým větrem. „A počasí nám taky zrovna nepřeje.“

Zatímco hovořil, vzduchem začaly poletovat sněhové vločky.

„Sníh,“ řekl Stryke. „V tuhle dobu. Svět je v troskách, Jupe.“

„Ano, a možná s tím už nikdo nedokáže nic udělat, kapitáne.“

12

„Nabízím ti spojenectví, Adpar,“ zopakovala Jennesta pomalu a zřetelně. „Pomoz mi najít artefakty a já se s tebou rozdělím o moc.“

Tvář na povrchu ztuhlé krve zůstala bez výrazu.

„Je jen otázkou času, než se objeví Sanara,“ dodala Jennesta netrpělivě. „Tak řekni něco.“

„Neobjeví se pokaždé. Někdy se asi rozhodne našeho rozhovoru nezúčastnit. A kromě toho na Sanaře nezáleží; klidně ti odpovím i v její přítomnosti. Ne.“

„Proč?“

„Mám už tak dost práce. A na rozdíl od tebe nepociťuji touhu vybudovat ještě větší impérium.“

„Největší, Adpar! Dost velké pro nás pro obě! Dost moci pro obě!“

„Mám dojem, že i kdyby ses dělila s milovanou sestrou, nevydrželo by ti to dlouho.“

„A co bohové?“

„Co je s nimi?“

„Přístroje by nám mohly pomoci znovu nastolit naše bohy, skutečné bohy, a zničit jediného boha, kterého nesmyslně uctívají lidé.“

„Tady jsou bohové víc než skuteční; nepotřebují křísit.“

„Hlupačko! Dřív nebo později vyhasne magie i ve tvé části země, pokud se už tak nestalo.“

„Abych byla upřímná, Jennesto, tvá nabídka mě neláká. Nevěřím ti. Jsi vůbec schopná rozluštit tajemství přístrojů?“ Otázku mínila jako urážku.

„Takže po nich pátráš na vlastní pěst?“

„Nesud' ostatní podle sebe.“

„Netušíš, nad čím ohrnuješ svůj drzý nos!“

„Alespoň je to můj nos, a ne koupený.“

Jennesta se ze všech sil snažila ovládnout. „V pořádku. Pokud nemáš zájem spojit se se mnou a nechceš získat přístroje pro sebe, tak mi prodej ten, který máš. Dobře ti za něj zaplatím.“

„Žádný nemám! Kolikrát ti to ještě musím opakovat? Zmizel!“

„Dovolila jsi, aby tě okradli? Tomu jenom těžko uvěřím.“

„Zloděje jsem potrestala. Má štěstí, že zůstal naživu.“

„Tak ty jsi tohoto příhodného zloděje nezabila?“ posmívala se Jennesta. „Měkneš, sestro.“

„Na tvoji hloupost jsem zvyklá, Jennesto. Ale nesnáším, jak nudná dokážeš být.“

„Pokud moji nabídku nepřijmeš, budeš toho trpce litovat.“

„Opravdu? A proč? Co uděláš? Ani jako mládě jsi mě nedokázala porazit, Jennesto, a nedokážeš to ani teď.“

Jennesta zuřila. „Tohle je tvoje poslední šance, Adpar. Víckrát se už nezeptám.“

„Pokud mě tolik chceš, pak mě skutečně potřebuješ. To se mi líbí. Ale nenávidím ultimata, ať už je vynese kdokoli. Nepokusím se tě zastavit, ale ani ti nepomohu. Ted' mě nech být.“

Tentokrát to byla Adpar, kdo rozhovor ukončil.

Jennesta několik minut hluboce přemýšlela a nakonec došla k rozhodnutí.

Odtáhla stranou těžké vyřezávané křeslo a několik koberců a odkryla tak dlážděnou podlahu. Ze skříně v temném koutě komnaty vyňala knihu zaklínadel a cestou zpět k uprázdněné podlaze sebrala z oltáře zahnutou dýku. Předměty odložila na křeslo.

Zapálila další svíčky a nabrala do dlaní ztuhlou krev z kádě. Pak si klekla a namalovala sraženinou na podlahu velkou hvězdu s kruhem uprostřed. Dala si pozor, aby čáry nebyly nikde přerušeny. Jakmile byla hotova, vzala do ruky knihu a dýku a vstoupila do středu kruhu.

Vyhrnula si rukáv hávu a rychlým pohybem se řízla hluboko do předloktí. Světlá krev kapala na pentagram a mísila se s tmavě rudou. Posílila tak spojení se sestrami.

Pak obrátila pozornost ke knize a pustila se do něčeho, co měla udělat už dávno.

* * *

Adpar s oblibou křížila sestře plány. Považovala to za jednu ze světlých stránek života. Nyní ji však čekala běžná povinnost, která ale byla svým způsobem stejně uspokojujivá.

Odvrátila se od slizem pokrytého jezírka a přebrodila se přes soukromou komnatu do větší místnosti za ní. Čekal tam na ni jeden z poručíků spolu se strážci a dvěma zneuctěnými členy hejna.

„Vězni, Výsosti,“ zasyčel poručík způsobem typickým pro najády.

Adpar bez úvodu pronesla obvinění: „Zahanbili jste imperiální hejno. To znamená, že jste zahanbili *mě*. Během posledního nájezdu jste nedbale splnili rozkazy a nadřízení důstojníci viděli, že jste nechali několik merzů uniknout. Máte co říct na svoji obranu?“

Neměli.

„Tak dobře,“ pokračovala. „Vaše mlčení považuji za přiznání viny. Nestrpím ve svých řadách slabochy. Bojujeme o místo ve světě, proto nám povaleči a zbabělci k ničemu nejsou. Existuje jen jeden možný rozsudek: vinni.“ Ráda se předváděla, proto se odmlčela. „Trestem je smrt.“

Pokynula poručíkovi. Přistoupil blíž. V rukou držel bílohnědou mušli o velikosti umývadla. Ležely v ní dvě korálové dýky. Následovali ho dva strážci, z nichž každý nesl hlubokou hliněnou nádobu se širokým hrdlem.

„V souladu s tradicí a z úcty k vašemu vojenskému postavení vám dám na výběr,“ řekla Adpar odsouzeným. Ukázala na nože. „Vykonejte rozsudek sami a zemřete alespoň se zlomkem cti.“ Pohledem zalétla k nádobám. „Nebo vložte osud do rukou bohů. Pokud si to budou přát, přežijete.“

Obrátila se k prvnímu vězni. „Vol,“ přikázala.

Najāda ztuhle vážil své šance. „Bohové, Výsosti,“ vykotal nakonec.

„Staniž se.“

Na její pokyn přistoupilo několik strážců blíž a chopilo se vězně. Přinesli jí jednu z nádob. Zahleděla se do ní. Její ruka se nehybně vznášela nad otvorem. Náhle ji vrazila dovnitř a vytáhla něco z vody.

Byla to ryba. Dvěma prsty a palcem ji držela za ocas, zatímco ryba sebou na vzduchu mrskala a bojovala. Byla dlouhá asi jako ruka

najády a v obvodu silná jako tři šípy svázané dohromady. Šupiny a krátké ploutve měla stříbřitě modré. Z koutků tlamy jí vyrůstaly vousy.

Adpar opatrně poklepala rybu po boku a rychle odtáhla prst. Z těla ryby vyrazily tucty malinkých chvějících se ostnů.

„Miluji ostěnky,“ prohlásila. „Žádný dravec je neloví. Jejich bodliny jsou nejen ostré, ale obsahují také smrtelný jed. Oběť umírá ve velkých bolestech. Ryba sice zemře, ale zabije i nepřítele.“ Opět ponořila rybu do vody v nádobě, ale nepustila ji. „Připravte ho,“ přikázala.

Strážci přinutili vězně pokleknout, pak podali Adpar kus příze, který uvázala rybě kolem ocasní ploutve. Za pomoci provázku pak opět vytáhla ostěnku z nádoby. Voda ji uklidnila, takže zatáhla ostny.

„Vydej se bohům na milost,“ řekla Adpar vězni. „Pokud tě třikrát ochrání, budeš ušetřen.“

Strážci zvedli odsouzenci hrubě hlavu vzhůru a otevřeli mu ústa dokořán. Drželi ho pevně v této pozici. Adpar přistoupila blíž. V ruce držela na provázku rybu. Velmi pomalu ji vložila do otevřených úst najády. Scéna se podobala kouskům, které prováděli polykači mečů na tržištích Maras-Dantie. V tomto případě však nešlo o trik.

Všichni tiše sledovali, jak ryba mizí v ústech odsouzence. Adpar se na okamžik zastavila, poté navedla rybu do hltanu najády. Pak postup obrátila. Začala namotávat provázek na prst a vytahovat rybu vzhůru. Když se ostěnka vynořila, slabě sebou házela.

Vězeň roztřeseně vydechl.

„Zdá se, že se na tebe bohové jednou usmáli,“ prohlásila Adpar.

Ponořila rybu zpět do nádoby a podruhé ji vytáhla. Znovu ji pomalu sklonila, znovu se zastavila, než ji vložila vězni do krku, znovu si namotala provázek na prst. I tentokrát se ryba vynořila z hrdla, aniž by napáchala nějakou škodu.

Odsouzený se třásl, lapal po dechu a zdálo se, že se co nevidět zhroutí.

„Bohové jsou dnes laskaví,“ řekla Adpar. „Zatím.“

Po návratu do vody byla ryba očividně připravena na třetí pokus. Adpar postup přesně zopakovala. Nastal okamžik, kdy zadržela ruku předtím, než rybu vloží najádovi do hrdla. Pomalu rozmotávala přízi.

Provázek se zatřásl. Vězeň se zachvěl. Otevřel oči dokořán, začal se dávat a bojovat se strážci. Příze se přetrhla. Adpar ustoupila a pokynula strážcům, aby vězně pustili. Uvolnili sevření a odsouzený mimoděk zavřel ústa.

A dal se do křiku.

Rukama si drásal hrdlo a hrud', svíjel se a válel po zemi. Jeho tělo se křečovitě stáhlo a z úst mu vytryskla zelená žluč. Zaječel a zkroutil se.

Trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, než konečně zemřel. Byl to příšerný pohled.

Když vězeň umkl a přestal se hýbat, Adpar promluvila: „Vůle bohů byla vykonána. Zavolali si ho k sobě. Jak přiměřené.“

Obrátila se ke druhému vězni. Chvěl se. Opět mu nabídla nůž a nůž. Beze slova zvolil nůž. Díky krunýři na krku musel bodnout několikrát a vši silou, nakonec však vytryskla krev.

Adpar mávla rukou a strážci se dali do odklizení těl.

„Máme štěstí, že naše životy řídí božská spravedlnost a soucit,“ prohlásila. „Jiné říše nemají tak laskavou vládu. Dokonce i já sama mám sestru, která by se z takové scény *radovala*.“

* * *

Nebe bylo černé a sněh padal hustěji.

Ačkoli Stryke toužil jet dál, musel uznat, že je to nemožné. Přikázal zastavit. Neměli se kam ukrýt, proto rozdělali oheň, který musel soupeřit se sněhem a větrem. Bídě se kolem něj krčili, zabalení do koňských přikrývek.

Jup použil Alfrayovu mast a ošetřil Haskeerovi rány. Haskeer nyní tiše seděl a hleděl do skomírajících plamenů. Nikomu nebylo do řeči.

Hodiny ubíhaly a sněhová bouře neustávala. Někteří vojáci i přesto podřimovali.

Pak něco vystoupilo z hradby sněhu.

Byla to vysoká postava na dokonale bílém koni. Když se jezdec přiblížil, spatřili, že je to člověk.

Tlupa vyskočila na nohy a tasila zbraně.

Zblízka poznali, že jde o lidského muže, zahaleného do tmavě modrého pláště. Vlasy mu padaly na ramena a tvář mu porůstal vous. Jeho věk nedokázali odhadnout.

„Může jich tady být víc!“ zakřičel Stryke. „Připravte se!“

„Jsem sám a neozbrojený,“ zavolal muž klidně. „Pokud dovolíte, sesedl bych.“

Stryke se rozhlédl. Nikde se nic nepohnulo. „Dobře,“ souhlasil. „Ale pomalu.“

Cizinec sesedl. Zvedl ruce, aby ukázal, že není ozbrojen. Stryke přikázal Talagovi a Finjovi, aby ho prohledali. Když skončili, přivedli ho blíž. Reafdaw se ujal jeho koně a uvázal uzdu k uschlému pařezu. Oči vojáků přeskakovaly z bílé krajiny na vysokého, klidného muže, jenž se mezi nimi tak náhle objevil, a zpět.

„Kdo jsi, člověče?“ obořil se na něj Stryke. „Co chceš?“

„Jsem Serapheim. Viděl jsem váš oheň. A jediné, co chci, je ohrát se.“

„V tyhle dny není zrovna bezpečné vstoupit do cizího tábora bez pozvání. Jak víš, že tě nezabijeme?“

„Věřím v ušlechtilost orků.“ Pohlédl na Jupa. „A jejich spojenců.“

„Jsi Uni nebo Mani?“ zeptal se trpaslík.

„Ne všichni lidé musí být jedno nebo druhé.“

„Jasně!“ odpověděl Jup pochybovačně.

„Je to pravda. Bohové mě nezajímají. Mohu?“ natáhl ruce k ohni. Ale Stryke si všiml, že krutý chlad cizinci očividně nevádí; necvakal zuby a jeho odporně bledá kůže postrádala modravý nádech.

„Jak si můžeme být jistí, že tohle není past?“ zeptal se Stryke.

„Nedivím se, že takto smýšlíte. Můj národ se staví k vašemu stejně nedůvěřivě. Ale mnoho lidí se podobá houbám.“

Zmateně na něj pohlédli. Stryka napadlo, že je to hlupák. Nebo šílenec.

„Houbám?“ řekl.

„Ano. Žijí ve tmě a krmí je sračkami.“

Tlupa se zasmála.

„Dobře řečeno,“ odpověděl Jup s opatrným humorem. „Ale kdo jsi, že cestuješ válkou rozervanou zemí sám a neozbrojený?“

„Jsem vypravěč.“

„Příběhy jsou to poslední, co teď potřebujeme,“ odvětil Stryke cynicky.

„Pak vám jeden povím. Ale obávám se, že je krátký a mohl by skončit tragicky.“ Způsob, jakým slova pronesl, upoutal jejich pozornost. „Je možné, že hledáte jednoho ze svých?“ dodal člověk.

„A co když ano?“

„Ženu vašeho národa?“

„Co o tom víš?“ zavrčel Stryke temně.

„Jen málo. Ale snad vám pomohu.“

„Pokračuj.“

„Vaši přítelkyni zajali lidští lovci hlav.“

„Jak to víš? Jsi jedním z nich?“

„Vypadám snad jako žoldák? Ne, příteli, nejsem jedním z nich. Jen jsem ji s nimi viděl.“

„Kde? A kolik jich bylo?“

„Byli tři. A jen kousek odsud. Už však určitě pokračovali v cestě.“

„Jak nám to pomůže?“

„Vím, kam míří. Do Očistce.“

Stryke si ho podezřívavě změřil. „Proč bychom ti měli věřit?“

„To už je vaše volba. Ale proč bych měl lhát?“

„Z nějakého temného důvodu, který znáš jen ty sám. Naučili jsme se, že se lidem nedá věřit.“

„Jak jsem řekl, nedivím se, že takto smýšlíš. Ale i lidé občas říkají pravdu.“

Stryke se na něj zadíval. Z jeho tváře nedokázal nic vyčíst. „Musím o tom přemýšlet,“ řekl. Rozkázal vojákům, aby cizince nespouštěli z očí, pak odstoupil od ohně.

Sníh už nepadal tak hustě, ale Stryke si toho nevšiml. Uvažoval o slovech cizince.

„Vyrušuju?“

Stryke se obrátil. „Ne, Jupe. Jenom jsem se snažil pochopit, co jsem právě slyšel. Proč bychom měli Serapheimovi věřit?“

„Protože to, co říká, zní docela logicky?“

„Možná.“

„Protože jsme zoufalí?“

„Tak to spíše.“

„Promysleme si to, šéfe. *Pokud* ten člověk říká pravdu, pak lovci hlav zajali Coillu kvůli odměně, která je vypsaná na její hlavu, že?“

„Pokud ne, tak už by ji zabili, nemyslíš?“

„To mě taky napadlo. Ale proč ji vezou do Očistce?“

Stryke pokrčil rameny. „Může to být jedno z míst, kde vyplácejí odměny. Řekněme, že mu uvěříme. Budeme se muset rozhodnout. Vyrazíme napřed za Coillou, nebo na schůzku se zbytkem tlupy?“

„Jsme blíž k Očistci než k Droganu.“

„To je pravda. Ale pokud má pro ně Coilla velkou cenu, pak jí asi neublíží.“

„Zapomínáš na její povahu. Nepůjde s nimi dobrovolně.“

„Musíme věřit, že neudělá žádnou hloupost. Pak to pro ni bude těžké, ale nedostane se do ohrožení života.“

„Takže se chceš napřed vydat na schůzku s Alfrayem a pak vzít celou tlupu do Očistce.“

„Jo, bylo by nás víc. Ale pokud se zdržíme, mohli by mezitím poslat Coillu zpátky k Jennestě. Pak bychom ji ztratili navždy.“

Pohlédli na cizince. Stál nehybně vedle ohně. Vojáci kolem něj se uvolnili a několik z nich dokonce zapředlo rozhovor.

„Na druhou stranu,“ pokračoval Jup, „dohodli jsme se s Alfrayem, že se s ním setkáme v *určitou* dobu. Co když si bude myslet, že nás zabili, a vyrazí za kentaury do Droganu sám?“

„To se nedá vyloučit,“ povzdechl si Stryke. „Tohle není snadné rozhodnutí, Jupe. Musíme si být docela jistí, že...“

Ozvaly se výkřiky. Stryke s Jupem se obrátili.

Cizinec byl pryč. A stejně tak i jeho kůň. Rozběhli se k ohni.

Vojáci křičeli a potáceli se v poletujícím sněhu.

Stryke popadl Ganta. „Co se do pekel stalo, vojáku?“

„Ten člověk, kapitáne, on prostě... zmizel.“

„Zmizel? Co tím myslíš, *zmizel*?“

Prerušil ho Talag. „Říká pravdu, pane. Na vteřinu jsem se otočil a byl pryč.“

„Viděl ho někdo odcházet?“ zakřičel Stryke.

Žádný z vojáků se neozval.

„To je šílené,“ řekl Jup a zamžoural do sněhu. „Copak se mohl jen tak vypařit?“

Stryke se s mečem v ruce rozhlížel kolem sebe a kladl si stejnou otázku.

13

Obklopovaly ho hlasy a smích.

Procházel se davem. Všude kolem byli orci obou pohlaví, orci, které nikdy předtím neviděl.

Podle drobných ozdob na šatech poznal, že patří k různým klanům, přesto však mezi nimi nepanovalo nepřátelství. Vypadali šťastně a necítili se ohrožení. Ve skutečnosti se zdálo, že na něco netrpělivě čekají. Panovala zde sváteční atmosféra.

Ocitl se na písčné pláži. Slunce stálo na vrcholu a nemilosrdně pálilo. Nad hlavou mu s křikem kroužili bílí ptáci. Dav mířil k oceánu.

Pak si všiml, že kousek od břehu kotví loď. Měla tři stažené plachty a na prvním stěžni vlála vlajka s červeným znakem, který nepoznával. Příd' zdobila vyřezávaná podobizna orky s pozdviženým mečem. Boky lodě lemovaly bojové štíty, na nichž byly vymalovány různé obrazce. Byla to ta největší loď, jakou kdy Stryke spatřil, a také ta nejmajestátnější.

Orci v čele davu se k ní vydali. Jen se brodili, takže buď měla loď ploché dno, nebo zakotvila v hlubším příkopu. Orci ho strhli s sebou. Nikdo s ním nepromluvil, ale podivným způsobem se cítil vítaný.

Náhle přes lomoz zaslechl své jméno, nebo si to alespoň myslel. Rozhlédl se po tvářích kolem. Pak ji uviděl. Prodírala se zástupem a mířila k němu.

„Tady jsi!“ pozdravila ho.

Ačkoli byl zmatený a netušil, kde se nachází nebo co se děje, usmál se. Opětovala mu úsměv. „Věděla jsem, že přijdeš.“

„Věděla?“

„No, doufala,“ přiznala. Oči jí zajiskřily.

Zalila ho vlna emocí, které nechápal a nedokázal vyslovit. Tak se o to ani nepokoušel. Jen se znovu usmál.

„Přišel jsi pomoci?“ zeptala se.

Věnoval jí nechápavý pohled.

Opět nasadila výraz pobaveného podráždění, na který si už začínal zvykat. „Pojď,“ řekla.

Stryke s ní zamířil k oceánu. Vkročili do malých, bíle zpěněných vln a přebrodili se k lodi. Orci šplhali za pomoci lan a žebříků na palubu. S obdivem sledoval, jak se k nim orka hbitě připojila, pak se sám vyšvihl na mírně se kolébající loď.

Na palubě se nacházel otevřený poklop, kterým jim podávali bedny, sudy a truhly. Orci je odnášeli k zábradlí a podávali dolů, kde se v moři vytvořil řetěz, sahající až na pláž. Stryke a orka zaujali místo v řadě na palubě a podávali náklad dál. Obdivoval, jak se jí pokaždé, když se sehnula pro bednu a hodila mu ji, zavlhnily svaly na pažích a nohách.

„Co je to?“ zeptal se.

Zasmála se. „Jak jen dokážeš přežít, když toho víš tak málo?“

Rozpačitě pokrčil rameny.

„Copak vám nepřiváží věci, které potřebujete?“ řekla.

„Orkům ne.“

„Ach ano; zmínil ses o tom, že ve tvém světě nežijí jen orci. Jsou tam ještě trpaslíci a gremlini a... kdo ještě? Lidé.“

Potemněla mu tvář. „Lidé do mé země nepatří. Ale dělají všechno pro to, aby to změnili.“

Podala mu další kus nákladu. „Chtěla jsem tím říct, že i vy potřebné věci dovážíte.“

„Odkud přivezli tohle?“

„Od orků na jiných místech. Mají věci, které my ne.“

„Nikdy jsem o takových místech neslyšel.“

„Trápíš mě.“ S úsměvem ukázala na oceán. „Mám na mysli země na druhé straně oceánu.“

„Nevěděl jsem, že za oceánem ještě něco je. Copak to není jen nekonečná voda?“

„Očividně ne. Odkud myslíš, že tohle všechno pochází?“

Pokárán popadl další bednu, kterou mu hodila. Všiml si, že tentokrát použila víc síly než dřív. Podal ji orkovi za sebou a obrátil se zpátky. „Takže jsou to poklady?“ zeptal se.

„Dalo by se to tak říct.“ Vystoupila z řady a vzala s sebou bednu, kterou měla právě v rukou. „Ukážu ti je.“ Šel s ní. Řetěz za nimi se opět uzavřel; bylo zde víc než dost orků, kteří toužili pomoci.

Postavila bednu na palubu. Klekl si vedle ní. Z opasku vytáhla nůž a vypáčila víko. Bedna byla plná rudého prášku, který vypadal jako rozdrcené listí. Netušil, co by to mohlo být.

„Kurkuma,“ vysvětlila. „Je to koření, které ochucuje jídlo.“

„Má nějakou hodnotu?“

„Pokud chceš, aby ti jídlo chutnalo, pak ano! To je jeho hodnota. Ne všechny poklady mají podobu mincí nebo drahokamů. Například tvůj meč.“

„Můj meč?“ Dotkl se rukou jilce. „Je to dobrá zbraň, ale není to nic zvláštního.“

„Sám o sobě možná ne. Ale v šikovných rukou, v rukou rozeného válečníka, se stane něčím mnohem víc.“

„Chápu. Opravdu to chápu.“

„A stejné je to i s orky. Se všemi živými tvory.“

Nakrčil hrbolatou tvář. „Ted’ už si nejsem jistý...“

„Jsou jako čepele. Stejně ostré nebo tupé.“

Tentokrát se zasmál on.

„Ale všichni mají svoji hodnotu,“ zdůraznila.

„Dokonce i mí nepřátelé?“

„Je pravda, že orci mají nepřátele. I kdyby se ti dnešní změnili a stali se zítra přáteli.“

„Se mnou je to jiné,“ odpověděl chladně. „To se nikdy nestane.“

„Ať už k tomu dojde, nebo ne, dokonce i nepřátelé na život a na smrt mají svoji hodnotu.“

„Jak to?“

„Protože můžeš respektovat a tím i hodnotit jejich válečnické schopnosti, jejich odhodlání. Odvahu, pokud ji mají. A v neposlední řadě spočívá jejich hodnota v tom, že existují, aby čelili orkům. Potřebujeme nepřátele. Takoví už jsme. Máme to v krvi.“

„Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel.“

„Ale i když bojujeme, nemusíme nenávidět.“

To Stryke nedokázal zcela přijmout, přinutilo ho to však přemýšlet.

„Ale nejvíce si musíme cenit těch, kdo jsou nám nejbližší,“ dodala.

„Zdá se, že pro tebe je všechno tak... jednoduché.“

„To proto, že všechno je jednoduché, příteli.“

„Možná tady. V zemi, odkud pocházím, jsou všichni proti nám. Musíme překonat spoustu překážek.“

Zvážněla. „Pak buď čepelí, Stryku. Buď čepelí.“

* * *

Vzbudil se s prudce bušícím srdcem. Dýchal tak rychle, že téměř nedokázal popadnout dech.

Ze zachmuřeného nebe padal mírný, smrdutý déšť, který spláchl většinu sněhu. Bylo nepříjemně chladno. Pár hodin spánku ho vůbec neosvěžilo. Ve vyprahlých ústech se mu usadila nepříjemná pachut' a v hlavě mu bušilo.

Ležel, nechal déšť, ať mu stéká po tváři, a přemýšlel o snu. Nedokázal pro něj najít lepší označení. Sny, vize, poselství bohů; ať už to bylo cokoli, stávaly se čím dál živější a pronikavější. Vůně ozónu, pálení v očích, způsobené prudkou září slunce, teplý větřík, jenž ho hladil po kůži; vše mizelo jen pomalu.

Opět ho napadlo, že ho zrazuje vlastní mysl, že pomalu šílí. Srdce mu sevřel ledový spár. Zároveň však v jeho mysli přetrvávala jiná, stejně silná myšlenka: pocit, že na sny čeká, vítá je.

Na to nyní nechtěl raději ani pomyslet.

Posadil se a rozhlédl kolem. Všichni byli vzhůru a plnili své povinnosti. Pečovali o koně, vytřepávali příkrývky a ostříli zbraně.

Vzpomněl si na události minulé noci. Ne na sny, nýbrž na to, co se stalo předtím. Dlouho po tajemném muži pátrali, a dokonce se vydali v malých skupinkách do sněhu, aby se ho pokusili najít. Nenašli však po něm ani stopu a nakonec to vzdali. V jednu chvíli musel Stryke usnout, ačkoli si nepamatoval, kdy se to stalo.

Serapheim, pokud se tak skutečně jmenoval, byl další záhadou. Stryke však nehodlal ztrácet čas jejím luštěním, neboť nechtěl vzít v úvahu možnost, že byl muž šílený. Tím by zpochybnil jedinou stopu k nalezení Coilly. V tuto chvíli nutně potřebovali trochu naděje.

Stryke vytěsnil tyto úvahy z mysli. Musel přemýšlet o mnohem důležitějších věcech.

Jup stál u koní a hovořil s několika vojáky. Zamířil k nim.

„Rozhodl jsem se,“ řekl trpaslíkovi bez úvodu.

„Půjdeme zachránit Coillu, že?“

„Jo.“

„Je ti jasné, že tenhle Serapheim mohl lhát, že? Nebo byl prostě šílený.“

„Zvážil jsem obě možnosti. Proč by lhal?“

„Mohla by to být léčka.“

„To by bylo moc složité.“

„Ne pokud se to podaří.“

„Možná. Ale stejně si myslím, že je to nepravděpodobné.“

„A co možnost, že je šílený?“

„To je pravděpodobnější. Možná je. Ale... nevím, mám pocit, že není. S lidským poblouzněním samozřejmě nemám moc zkušeností.“

„Opravdu? Tak se někdy rozhlédni kolem.“

Stryke se pousmál. „Víš, co tím chci říct. Ale Serapheimova informace je jedinou stopou, kterou máme.“ Při pohledu na výraz Jupovy tváře se opravil: „Tak jo, jedinou *pravděpodobnou* stopou. Měli bychom to v Očistci zkusit.“

„Ale zpozdíme se a na schůzku s Alfrayem nedorazíme včas.“

„Musíme mu dát vědět.“

„A co uděláme s ním?“ Jup kývl směrem k Haskeerovi, který seděl sám trochu stranou.

„Pořád je součástí tlupy. Ale jenom na zkoušku. Nějaké námitky?“

„Ne, jenom jsem opatrný, to je vše.“

„Nemysli si, že já nejsem. Budeme ho hlídat.“

„Máme na to čas?“

„Věř mi, Juve, pokud bude dělat potíže, odejde. Nebo zemře.“

Trpaslík nepochyboval, že to kapitán myslí vážně. „Měli bychom mu říct, co se děje. Koneckonců je to důstojník, ne?“

„Prozatím. Nemám v úmyslu zbavit se ho, pokud bude sekát dobrotu. Pojd’.“

Vydali se k Haskeerovi. Vzhlédl a kývl jim na pozdrav.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Stryke.

„Líp.“ Tón jeho hlasu a chování naznačovaly, že tak docela ne-
lže. „Jenom chci, abyste mi dali šanci dokázat, že jsem pořád hoden
být Rosomákem.“

„To chci slyšet, seržante. Ale potom, co jsi udělal, tě s námi nechám prozatím jen na zkoušku.“

„Ale já *nevím* co jsem udělal!“ bránil se Haskeer. „Teda vím, co jsi mi řekl, ale nic z toho si nepamatuju.“

„Proto tě budeme hlídat, dokud nezjistíme, co tvou změnu způsobilo, nebo dokud se nebudeš chovat dobře dostatečně dlouhou dobu.“

„Nechceme, abys zase zcvoknul,“ prohlásil Jup méně diplomaticky.

„*Proč se...*“ vybuchl Haskeer, ale pak se ovládl.

Stryka napadlo, že by to mohlo být dobré znamení, záblesk starého Haskeera. „Jde o to, že nepotřebujeme flákače ani břemeno,“ řekl. „Rozumíš?“

„Rozumím,“ potvrdil Haskeer opět tiše.

„To doufám. Ted’ poslouchej. Muž, který se tady minulou noc objevil, Serapheim, tvrdil, že Coillu vedou do Očistce. Zamíříme tam. Od *tebe* chci, abys poslouchal rozkazy a zase se choval jako voják téhle jednotky.“

„Dobře. Dejme se do toho.“

Stryke víceméně spokojeně přivolal ostatní a vysvětlil jim plán. Dal jim příležitost protestovat nebo navrhnout něco jiného. Položili jednu nebo dvě otázky, ale to bylo vše. Měl dojem, že rádi udělají konečně zase něco pozitivního.

„Potřebuji dva dobrovolníky, kteří odnesou zprávu Alfrayovi,“ dokončil. „Ale varuju vás, mohl by to být nebezpečný úkol.“

Všichni vojáci postoupili vpřed. Vybral Jada a Hystykka. Celou dobu si přitom byl vědom toho, že stále zmenšuje velikost tlupy.

„Zpráva je prostá,“ řekl. „Povězte Alfrayovi, kam jsme šli a že se do Droganu vydáme, jak jen to bude možné.“ Na okamžik se zamyslel, pak dodal: „Pokud o nás do týdne od okamžiku, kdy tento vzkaz dostane, neuslyší, ať předpokládá, že už se neobjevíme. V tom případě jsou Alfray a jeho jednotka volní a můžou dělat, co uznají za vhodné.“

Ponurou náladu, kterou slova vyvolala, přerušil rozkazem k odjezdu.

Zatímco pospíchali splnit rozkaz, sáhl do váčku u opasku a vytáhl z něj tři hvězdy. Zamyšleně si je prohlédl. Pak vzhlédl a uviděl, jak na něj Haskeer zírá.

„Ty taky, Rosomáku,“ řekl.

Haskeer zamával a rozběhl se ke koním. Stryke hvězdy zase schoval a nasedl.

Opět se vydali na cestu.

* * *

O Očistci se říkalo, že je to město, které nikdy nespí.

Obvyklý rytmus dne a noci zde opravdu znamenal málo a nebylo to ani nijak tiché místo. Vůbec se nepodobalo městům na severu, jako byly Urrarbython a Wreaye, nebo lidským sídlištím Pevnomost a Čerice, která se rozrůstala hrozivou rychlostí. Bylo však dost velké na to, aby pojalo neustále se pohybující masy tvorů různých národů Maras-Dantie.

Někdo zde žil nastálo. Obyčejně se jednalo o lichváře, majitele nevěstinců nebo obchodníky se zakázaným zbožím. Nacházeli se mezi nimi také otrokáři a jejich zástupci, kteří se příhodně usídlili v místě, jež neustále tepalo životem. Ačkoli bylo násilí v Očistci zakázané, všechny ostatní neřesti zde vzkvétaly. Mnozí tvrdili, že jde jen o další škodlivý vliv přistěhovalců, a měli do určité míry pravdu.

Takové a podobné myšlenky táhly Coille hlavou, když ji lovci hlav vytáhli za úsvitu z hostince. Ulice byly stejně přeplněné jako předchozího večera.

Poté co ji Lekmann znovu varoval, aby se o nic nepokoušela, položil mu Aulay otázku.

„Jsi si jistý, že za ni od otrokáře dostaneme víc než od Jennesty?“

„Jak už jsem říkal, za orky platí dobře. Používají je jako ochránce a tak.“

„Postavit se Jennestě není dobrý nápad,“ ozvala se Coilla.

„Drž hubu a přenech myšlení svým pánům.“

Coilla pohlédla na Blaana s tupým pohledem a pokleslou čelistí, pak na Aulaye s páskou přes oko a zavázaným uchem a prstem. „Jasně,“ řekla.

„A co když lže a Rosomáci tady vůbec nejsou?“ nadhodil Aulay.

„Necháš toho?“ okřikl ho Lekmann. „Je logické, že budou tady. A i kdyby nebyli, prodáme tuhle potvoru a budeme hledat jinde.“

„Kde, Micahu?“ zeptal se Blaana.

„Ještě ty začínej, Jabezi!“ vybuchl Lekmann. „Když tak něco vymyslím.“

Zmlkli, neboť je právě mýjeli dva Strážci.

„Dejme se do toho, Micahu,“ žadonil Aulay netrpělivě.

„Dobrá. Ty teď půjdeš hledat orky, jak jsme se dohodli. Chtějí něco prodat, takže se podívej do bazarů, k obchodníkům s drahokamy, k handlířům — kamkoli, kde by mohli najít kupce.“

Aulay přikývl.

„Já s Jabezem jít mezitím najdeme nového majitele,“ pokračoval Lekmann a ukázal palcem na Coillu. „Nejpozději v poledne se tady zase setkáme.“

„Kam půjdete?“

„Do východní čtvrti, za chlápkem, o kterém jsem slyšel. Teď pohni prdelí a neztrácej čas.“

Rozdělili se.

„Co mám dělat já, Micahu?“ zeptal se Blaen.

„Hlídej ji. Jestli se o něco pokusí, prašti ji.“

Přinutili Coillu, aby kráčela mezi nimi, i když tím dráždili chodce v úzkých uličkách. Coilla přitahovala pohledy kolemjdoucích. Mnozí si ji ostražitě měřili. Byla koneckonců ork a všichni věděli, že s orky je nejlepší jednat s úctou.

„Mám otázku,“ řekla.

„Doufám, že jde o něco důležitého,“ odpověděl Lekmann.

„Ke kterému otrokáři jdeme?“

„Jmenuje se Razatt-Kheage.“

„To je skřeti jméno.“

„Taky to skřet je.“

Povzdechla si. „Zatracený skřet...“

„Orci nemají skřety moc v lásce, co?“

„Orci nemají nikoho v lásce, sráči.“

Blaen se zachechtal. Lekmann ho umlčel pohledem.

Pak se zamračil na Coillu. „Pokud máš nějaké další otázky, tak na ně kurva zapomeň, jasný?“

Zahnuli za roh. Malý dav se shromáždil kolem dvou skřítků, kteří se spolu hlasitě hádali.

Říkalo se, že skřítky jsou potomky spojení víl a elfů, a byli považováni za bratrance obou národů. Měli křehká těla, špičaté, zdvižené nosíky a kulaté černé oči. Malá, jemná ústa ukrývala řady malinkých

zakulacených zubů. Nepatřili k agresivním národům a rozhodně nebyli stavění pro boj.

Tito dva se opile motali. Křičeli a mátožně se po sobě oháněli. Bylo nepravděpodobné, že si ublíží, pokud neupadnou.

Lovci hlav se rozesmáli. „Nedokážou pít,“ posmíval se Lekmann.

„Byli jste to vy, kdo rozšířil takové chování v Maras-Dantii,“ odsekla Coilla rozčileně. „Ničíte můj svět.“

„Už ti nepatří, divoško. Teď se jmenuje Centrasie.“

„To určitě.“

„Měla bys nám být vděčná. Přinášíme vám vymoženosti civilizace.“

„Jako otroctví? Dokud jste se neobjevili, tak jsme ho skoro neznali. Maras-Dantiané jeden druhého *nevlastnili*.“

„A co orci? Rodíte se do služeb někoho jiného, ne? To je taky otroctví. A s *tím* jsme nezačali.“

„*Stalo* se to otroctvím. Pošpinili jste nás svými nápady. Dříve bylo všechno dobře zařízené; umožňovalo to orkům dělat, pro co byli zrozeni. Bojovat.“

„Když už mluvíme o boji...“ Kývl na opačnou stranu ulice. Skřítci vyváděli a nešikovně se snažili uhodit jeden druhého do hlavy.

Blaan se pitomě zasmál.

„Vidíš?“ posmíval se Lekmann. „Vy barbaři nepotřebujete, abychom vás něco učili o násilí. Je přímo tady, těsně pod povrchem.“

Coilla ještě nikdy v životě tolik nepotřebovala meč.

Jeden ze skřítků tasil nůž a začal se jím ohánět, ačkoli byli oba příliš opilí, než aby představovali skutečnou hrozbu.

Náhle se objevila dvojice Strážců; možná to byli ti samí, které před chvílí minuli, to nemohla říct. Coillu překvapilo, jak rychle se pohybovali i přes své těžkopádné vzezření. Pak se objevili další tři nebo čtyři homunkulové a obklopili bojující skřítky. Byli tak opilí, tak zaměstnaní jeden druhým a tak překvapení náhlým zjevením Strážců, že se ani nepokusili o útěk.

Mocné paže přemohly křehké tvory, pevně je sevřely a zvedly ze země. Malé nožky kopaly v bezmocném vzteku. Strážci bez velké námahy skřítka s nožem odzbrojili.

Zatímco dav přihlížel, dva Strážci přistoupili blíž a sevřeli hlavy ječících skřítků v mohutných rukou. Pak jim věcně, téměř nedbale

zlomili vaz. Dokonce i z místa, kde Coilla a lovci hlav stáli, zaslechlí prasknutí kostí.

Strážci zamířili pryč a těla obětí s sebou nesli jako hadrové panenky. Dav se začal rozcházet, lépe poučen o toleranci Očistce.

Lekmann tiše hvízdal. „Právo a pořádek tady berou fakt vážně, co?“

„Nelíbí se mi to,“ stěžoval si Blaen. „Taky mám u sebe zbraň jako ten skřítek.“

„Tak ji nevytahuj.“

Blaen si dál stěžoval a Lekmann se ho pokoušel uklidnit. Přestali dávat pozor na Coillu a ta se chopila šance.

Lekmann jí stál v cestě, a tak ho kopl do rozkroku. Zasténal a schoulil se do předklonu. Coilla vykročila.

Kolem krku ji sevřela paže jako ze železa. Blaen odtáhl vzpouzející se Coillu do boční uličky. Lekmann kulhal za nimi. Ve tváři byl bledý a z očí mu tekly slzy.

„Ty děvko,“ zašeptal.

Ohlédl se. Na ulici si nikdo ničeho nevšiml. Obrátil se ke Coille, rozehnal se a uhodil ji vší silou do tváře. A ještě jednou.

Ústa jí naplnila slaná pachut' krve.

„Ještě jednou a vyseru se na peníze,“ zavrčel. „Zabiju tě.“

Když se ujistil, že se uklidnila, přikázal Blaenovi, aby ji pustil. Coilla si utřela krev, která jí prýštila z úst a nosu. Nic neřekla.

„*Hni sebou*,“ přikázal.

Pokračovali v cestě a lovci hlav ji pečlivě sledovali.

Po devíti nebo deseti zatáčkách dorazili do východní čtvrti. Ulice zde byly ještě užší a přečpanější a tvořily labyrint, v němž se cizinci dokázali jen ztěžka orientovat.

Zatímco stáli na rohu a čekali, až se Lekmann rozhodne, kudy jít, zahlédla Coilla asi o dva nebo tři oblouky dál v davu vysokou postavu. Stejně jako včera, když uviděla orky, i tentokrát to byl jen záblesk, ale zdálo se jí, že je to Serapheim, vypravěč, kterého potkali na pláních. Přece jim řekl, že právě Očistec opustil, tak proč by se vracel? Coilla usoudila, že se musela zmýlit. Bylo to docela pravděpodobné, neboť všichni lidé vypadali stejně.

Opět vyrazili. Lekmann je zavedl do srdce čtvrtě, kde úzké uličky tvořily nepřehledné bludiště. Po klikaté cestě přes tmavé průcho-

dy, v nichž dav silně prořídł, dorazili ke vstupu do jedné z bočních ulic. Na jejím konci a po straně stála budova, jež kdysi bývala bílá a velmi pěkná. Nyní vypadala špinavá a polorozpadlá. Okna měla zabedněná a dveře zesílené.

Lekmann přiměl Blaana zaklepat, pak jej odstrčil stranou. Čekali skoro minutu a už byli připraveni znovu zaklepat, když se ve dveřích otevřel průhled. Zadíval se na ně pár žlutých očí, ale neozval se žádný hlas.

„Přišli jsme za Razatt-Kheagem,“ oznámil Lekmann.

Nedostalo se mu odpovědi.

„Jsem Micah Lekmann,“ dodal.

Oči na ně dál zíraly.

„Posílá mě společný přítel,“ pokračoval, ale pomalu ztrácel trpělivost. „Tvrdil, že tady budu vítaný.“

Tvor za dveřmi je ještě několik vteřin tiše pozoroval, pak zavřel průhled.

„Nepřipadá mi moc přátelský,“ poznamenal Blaan.

„Tohle není zrovna přátelská profese,“ připomněl mu Lekmann.

Ozval se zvuk odsunovaných závor, pak se dveře pootevřely. Lekmann postrčil Coillu napřed a s Blaanem ji následoval.

Čekal na ně skřet, další zavřel a opět zamkl dveře.

Kostnatou postavu měli potaženou hrbolatou zelenou kůží, která připomínala pergamen. Lopatky jim výrazně odstávaly od těla, takže vypadali, jako by měli malý hrb. Tuk nahradily v jejich těle šlachy; byla to silná, hbitá stvoření.

Měli oválné, holé hlavy, malé, odstávající uši a ústa s gumovitými rty. Jejich nosy vypadaly, jako by je někdo rozmáčkl a vyrazil do nich dírky. Černé zorničky v očích tvaru slzy obklopovaly záštíplné žluté duhovky. Oba byli ozbrojeni dlouhými kyji, pobitými kovovými cvočky.

Ve velké místnosti, která se jim rozprostírala za zády, se nacházelo dalších sedm nebo osm skřetů s kamennou tváří.

U protější stěny místnosti stála dřevěná plošina, jež mužům sahala asi po hrud'. Pokrývaly ji polštáře a koberce. V jejím středu se nalézalo vyřezávané křeslo s vysokým opěradlem. Podobalo se trůnu. Po obou stranách stály strážce.

V křesle seděl další skřet. Na rozdíl od ostatních, kteří byli oděni do koženého oděvu a kroužkové zbroje, byl oblečen do přepychového hedvábí a ověšen šperky. V jednom pařátu držel trubičku, která vedla k vodní dýmce, z níž stoupaly proužky bílého kouře.

„Já jsem Razatt-Kheage,“ zasyčel otrokář. „Znám tvé jméno.“ Věnoval Coille hodnotící pohled. „Pokud tomu dobře rozumím, chceš mi nabídnout nějaké zboží.“

„To ano,“ odpověděl Lekmann s falešnou dobrosrdečností. „Tohle je naše zboží.“

Razatt-Kheage vladařsky pokynul. „Pojďte blíž.“

Lekmann Coillu postrčil a trojice pak vystoupala nahoru po schodech po jedné straně pódia. Doprovodila je dvojice přísluhovačů. Jakmile se dostali do blízkosti trůnu, Lekmann kývl na Blaana a ten chytil Coillu paží kolem krku. Drželi ji v bezpečné vzdálenosti od otrokáře.

Razatt-Kheage nabídl Lekmannovi vodní dýmku.

„Co je to? Krystaly?“

„Ne, příteli. Dávám přednost silnějším prožitkům. Je to čistý lassh.“

Lekmann zbledl. „Hm, ne, díky. Snažím se držet dál od silnějších narkotik. Jeden si na ně může, hm, navyknout a tak...“

„Samozřejmě. Já si však můžu takovou slabost dovolit.“ Zhloboka nasál kouř z dýmky, pak vydechl hustý oblak. Oči se mu ještě víc zakalily. „Ale teď k obchodu. Prohlédneme si zboží.“ Znuděně mávl na své pomocníky.

Jeden ze skřetů opustil místo vedle trůnu a přichvátal ke Coille. Zatímco ji Blaan pevně držel, začal ji skřet osahávat. Stiskl jí svaly na pažích, prohmatával nohy a zadíval se jí do očí.

„Ujišťuju vás, že je úplně zdravá,“ poznamenal Lekmann ještě srdečněji.

Skřet Coille hrubě otevřel ústa, aby jí prohlédl zuby.

„Nejsem žádný zatracený kůň!“ vybuchla.

„Je poněkud prchlivá,“ řekl Lekmann.

„Pak ji zlomíme,“ odpověděl Razatt-Kheage. „Nebude to poprvé.“

Sluha dokončil práci a kývl.

„Zdá se, že tvé zboží je přijatelné, Micahu Lekmanne,“ zasyčel otrokář. „Promluvme si o platbě.“

Zatímco jednali, rozhlédla se Coilla pozorně po místnosti. Jediné dveře, zabeďněná okna, spousta strážců a Blaanův stisk ji rychle přesvědčily, že v tuto chvíli nemůže nic dělat.

Lekmann s otrokářem se konečně dohodli na ceně. Byla to skutečně velká částka. Coilla si nebyla jistá, zda se má cítit polichocena.

„Tedy dohodnuto,“ řekl Razatt-Kheage. „Kdy se budeš moci vrátit pro peníze?“

To Lekmanna překvapilo. „Vrátit? Co tím myslíš?“

„Snad si nemyslíš, že takovou částku schovávám tady.“

„No, jak rychle ji můžeš sehnat?“

„Za čtyři hodiny?“

„Čtyři hodiny? To je zatraceně...“

„Možná by ses raději obrátil na jiného obchodníka?“

Lovec hlav si povzdechl. „Tak dobře, Razatt-Kheagu. Čtyři hodiny, ale ani o minutu víc.“

„Máš mé slovo. Počkáš tady, nebo se sem vrátíš?“

„Musím se s někým setkat. Vrátime se.“

„Bylo by lepší, kdybys tady orku nechal. Bude tu v bezpečí a ty se s ní nebudeš muset otravovat.“

Lekmann si ho podezřívavě změřil. „Jak si můžu být jistý, že tady ještě bude, až se vrátíme?“

„Když ti dá skřet slovo, Micahu Lekmanne, velmi ho urazíš, když o něm budeš pochybovat.“

„Jo, zrovna otrokáři jsou poctivá chátka,“ poznamenala Coilla uštěpačně.

Blaan zesílil stisk paže. Stiskla zuby, ale neposkytla jim to uspokojení a nevykřikla.

„Máš pravdu... *prchlivá*,“ zamumlal Razatt-Kheage rozladěně. „Jak se rozhodneš, člověče?“

„Tak dobrá, může zůstat. Ale můj partner Blaan tady zůstane s ní. A pokud tím neurazím tebe nebo tvůj národ, dám mu příkaz, aby ji v případě, že by nastaly... potíže, zabil. Rozumíš, Jabezi?“

„Rozumím, Micahu.“ Zesílil sevření.

„Chápu,“ řekl Razatt-Kheage. „Tak tedy za čtyři hodiny.“

„Správně.“ Za doprovodu poskoka vyrazil ke dveřím.

„A nemusíš spěchat,“ zavolala za ním Coilla.

14

„Není to *přirozené*, Stryku. Nikdo by neměl po orcích chtít, aby odevzdali zbraně.“

Bylo to poprvé, co se Haskeer od svého návratu k něčemu vyjádřil s takovou rozhodností. Znělo to téměř jako jeho staré já.

„Jinak se do Očistce nedostaneme,“ vysvětlil Stryke znovu. „Přestaň dělat problémy.“

„Proč si nějaké zbraně neschováme?“ navrhl Jup.

„Vsadím se, že to tak dělají *všichni*,“ přidal se Haskeer.

Stryke si všiml, že se Haskeer dokonce snaží chovat slušně i k Jupovi. Možná se doopravdy změnil. „Možná. Ale tady nejde o to, aby se zbraně nedostaly dovnitř. Za jejich užití ve městě je trest smrti. Ví to rada a vědí to i všichni, kdo jdou dovnitř. Proboha, vědí to i Uni a Mani. Nemůžou prohledat všechny příchozí, jinak by se do města nikdo nedostal.“

„Jestli tě chytí, jak se biješ...“ ozval se Jup.

„Tak tě zabijí, jo.“

„Takže si žádné zbraně *nenecháme*?“

„Zbláznil ses? Ork beze zbraně? Samozřejmě že dovnitř nějaké propašujeme. Ale nikdo, *nikdo*...“ zadíval se významně na Haskeera, „...je nepoužije bez mého výslovného rozkazu. Budeme improvizovat. Máme pěsti, nohy a hlavu. Jasně?“

Vojáci přikýkli a začali schovávat nože do bot, rukávů a přileb. Stryke si vybral oblíbenou dvousečnou dýku. Jup udělal totéž. Haskeer zašel ještě dál. Nejenže si vzal nůž, ale kolem pasu si omotal řetěz a ukryl ho pod kabátcem.

Očistec byl ve dne stejně zvláštní a ohromující jako v noci. Ten den dal děšť změti staveb olejovitý lesk. Vršky věží, střechy budov a nakloněné stěny malých pyramid se mokře a duhově leskly.

Tlupa se vydala k hlavní bráně do svobodného přístavu. Jako obvykle se u vchodu tlačil pestrý dav. Orci sesedli, vzali koně za uzdy a postavili se do řady.

Měli před sebou dlouhé čekání, během nějž se Haskeer hrozivě mračil na koboldy, trpaslíky, elfy a další národy, proti nimž něco měl nebo si to alespoň myslel. Ale nakonec přece jen dorazili ke stanovišti tichých Strážců.

Jup přišel na řadu první. Homunkulus natáhl ruce a čekal, až mu do nich vloží zbraň. Trpaslík mu podal meč, dvě sekery, dvě dýky, nůž, prak a municí, okovaný chránič na klouby a čtyři naostřené vrhací hvězdy.

„Cestuju polehku,“ řekl bezvýraznému Strážci.

Když se konečně i zbytek tlupy zbavil podobného množství zbraní, byla řada poutníků mnohem delší a jejich trpělivost mnohem menší.

Jednotka sebrala dřevěné štítky a byla vpuštěna do města.

„Připadá mi, že Strážci jsou mnohem pomalejší, než když jsem tady byl posledně,“ poznamenal Stryke.

Jup přikývl. „Oslabení magie má vliv na všechny. Tady to ale asi není tak zlé jako dál ve vnitrozemí. Všiml jsem si, že poblíž vody je magie vždy silnější. Ale pokud budou lidé pokračovat dál jako doposud, dostanou se brzy i takováhle místa do potíží.“

„Máš pravdu. Ale stejně bych byl raději, kdybychom se nemuseli se Strážci střetnout. Možná už nejsou tak silní, ale pořád jsou to zabíjäcké stroje.“

„Klidně bychom je zvládli,“ naparoval se Haskeer.

„Haskeere, prosím. Nepouštěj se do žádné bitky, pokud to nebude nezbytně nutné.“

„Dobrá. Můžeš se na mě spolehnout, šéfe.“

Stryke si přál, aby tomu mohl uvěřit. „Pojďte,“ řekl, „najdeme stáje pro koně.“

Bez problémů se jim to podařilo a Stryke se ujistil, že v sedlových brašnách nezůstaly žádné krystaly. Každý voják si nesl svoji část s sebou.

Pak se vydali do přelidněných ulic. Přitahovali pozornost a hlavy se za nimi otáčely, což na místě, jakým byl Očistec, nebylo obvyklé. Všimli si, že jim také všichni ustupují z cesty. Nakonec našli malé náměstí, kde bylo snadnější si promluvit, aniž by do nich pořád někdo strkal. Rostly zde stromy, ale i v místě s tak silnými proudy magie vypadaly křehce a povadle.

Strykova jednotka se shromáždila kolem něj. „Deset orků a trpaslík, to není zrovna nenápadné,“ řekl. „Nejlepší bude, když se rozdělíme do dvou skupin.“

„To dává smysl,“ souhlasil Jup.

„Já půjdu s Haskeerem, Tochem, Reafdawem a Seafem. Jupe, ty si vezmi Talaga, Ganta, Calthmona, Breggina a Finja.“

„Proč nevelím druhé skupině já?“ stěžoval si Haskeer.

„V Jupově skupině je šest vojáků, v mojí jenom pět,“ vysvětlil Stryke. „Proto tě chci s sebou.“

Zabralo to. Haskeer nadmul pýchou hrud'. Jup zachytil Strykův pohled, zazubil se na něj a přehnaně mrknul. Stryke se pousmál.

„Setkáme se tady... řekněme za tři hodiny,“ rozhodl. „Pokud některá skupina narazí na Coillu v situaci, kterou by zvládla, půjde do toho. V případě, že bychom to sem proto nestihli, sejdem se míli na západ od bran Očistce. Pokud Coillu najdete, ale záchrana bude příliš riskantní, nechte někoho na stráži a vraťte se sem. Šli bychom do toho společně.“

„Máš nějaký nápad, kde bychom měli hledat?“ zeptal se Jup.

„Na místech, kde se nakupuje a prodává.“

„To znamená v celém Očistci, že?“

„Správně.“

„Tak to budeme raz dva hotoví.“

„Podívej, vydejte se na sever a na západ, my půjdeme na jih a na východ.“ Obrátil se ke všem. „Víme, nebo si aspoň myslíme, že Coillu zajali tři lidé, pravděpodobně lovci hlav. Nepodceňujte je a neriskujte. A moc se neohánějte zbraněmi. Jak jsem řekl, nechci mít na krku Strážce. Běžte.“

Jup zvedl palce na znamení souhlasu a vyrazil i se svou skupinou pryč.

Haskeer sledoval, jak odchází, a pravil: „A je nás čím dál míň a míň...“

* * *

Dvě hodiny pátral Stryke s vojáky naprosto bezvysledně.

Když přecházeli z jižní části města do východní, Stryke řekl: „Problém je, že nevíme, *jak* hledat.“

„Cože?“ odpověděl Haskeer.

„Nikoho v Očistci neznáme, nikdo nám nepomůže a otrokáři neobchodují na ulici. Jen bohové vědí, co se děje v domech kolem.“

„Takže co uděláme?“

„Budeme hledat dál a doufat, že Coillu někde zahlédneme. Nemůžeme se přece jen tak zeptat Strážců, kde najdeme místní otrokáře.“

„Tak k čemu tohle všechno vlastně je? Co tady do prdele děláme, když nemáme naději najít ji?“

„*Tak moment*,“ vzkypěl Stryke a sotva ovládl vztek. „Jsme tady kvůli *tobě*! Kdybys nezdrhl s hvězdami, ani bychom tady *nebyli*. A Coilla by se nedostala do průšvihů.“

„To není fér!“ protestoval Haskeer. „Nevěděl jsem, co dělám. Nemůžeš mě vinit...“

„Kapitáne!“

„Co je, Toche?“ zeptal se Stryke podrážděně.

Voják ukázal na křížovatku, k níž se blížili. „Támhle, pane!“

Všichni pohlédli směrem, kterým ukazoval. V místě, kde se setkávaly čtyři ulice, se pohybovala masa tvorů.

„O co jde?“ chtěl vědět Stryke. „Na co se máme podívat?“

„Ten člověk!“ vykřikl Toche. „Ten, kterého jsme viděli ve sněhu. *Támhle!*“

Tentokrát ho zahlédl i Stryke. Byl to Serapheim, vypravěč, jenž je poslal do Očistce a poté beze stopy zmizel. Byl vyšší než tvorové kolem a s dlouhými lokny a v tmavém plášti v davu vynikal. Vzдалoval se od nich.

„Myslíš, že patří k lovcům hlav?“ zeptal se Haskeer zvědavě. Na hádku už docela zapomněl.

„To ne a nemyslel jsem si to, ani když jsme se s ním poprvé setkali,“ řekl Stryke. „Kdyby byl jedním z nich, proč by nás sem posílal? A když na to přijde, co tady dělá?“

„Prochází se.“

„Je to příliš velká náhoda, že ho tady potkáváme. Rychle, budeme ho sledovat. Ale opatrně, nechceme, aby si nás všiml.“

Prodírali se davem a dávali si pozor, aby se drželi v bezpečné vzdálenosti. Nezdálo se, že by si Serapheim všiml, že ho sledují. Choval se přirozeně, ale kráčel rozhodně. Orci ho následovali až do středu východní čtvrti, kde se uličky nekonečně větvily a v každém plášti se mohla ukrývat díka.

Nakonec zahrnul za roh, a když orci do uličky nahlédli, zjistili, že je prázdná a slepá. Na vzdáleném konci a po straně stála rozpadající se, kdysi bílá budova s jediným vchodem. Vlastně to byly jediné dveře v celé ulici.

Došli k nevyhnutelnému přesvědčení, že v nich musel zmizet, a připlížili se blíž. Dveře byly pootevřené. Orci se přitiskli ke stěnám po obou stranách vchodu.

„Jdeme dovnitř?“ zašeptal Haskeer.

„Samozřejmě,“ odsekl Stryke.

„Vzpomeň si, co jsi řekl Jupovi. Pokud budeš na pochybách, přiveď pomoc.“

Stryke tak uvážlivou poznámku od Haskeera nečekal. „Nevím, jestli ji budeme potřebovat.“ Pohlédl na nebe. „Ale na druhou stranu se už blíží doba setkání. Seafe, vydej se zpátky na náměstí a přiveď sem Jupa a ostatní. Pokud nebudeme u vchodu do ulice, pak jsme uvnitř. Pospěš si.“

Voják odběhl.

Stryke zůstal sám jen s Haskeerem, Tochem a Reafdawem. Byl však přesvědčen, že na zvládnutí šíleného lidského vypravěče víc vojáků nepotřebuje.

„Jdeme dovnitř,“ rozhodl a opatrně vytáhl nůž z boty. „Taste zbraně.“

Strčil do dveří a vstoupil do budovy. Ostatní ho v těsné blízkosti následovali.

Ocitli se ve velké místnosti s dlouhou plošinou na opačném konci, na níž stálo mohutné křeslo. Kolem byly rozestavěny menší kusy nábytku. Místo bylo opuštěné.

„Kam se do prdele poděl Serapheim?“ zeptal se Haskeer.

„Musí tady být jiné místnosti nebo východy,“ odpověděl Stryke. „Podíváme se...“

Prerušil ho výbuch hluku a pohybu. Někdo náhle strhl stranou tapisérie na zdech a rozrazil ukryté dveře na pódiu. Z vchodů se vynořilo asi deset skřetů a rychle je obklíčilo. Byli ozbrojeni kyji, meči a krátkými oštěpy, kterým se nože Rosomáků nemohly rovnat. Jeden ze skřetů zabouchl a zamkl dveře na ulici.

Hroty mečů a oštěpů mířily orkům na hrdla a hrudě. Skřeti jim sebrali nože a rychle je prohledali. Zdálo se však, že je zajímají jen zbraně; krystaly a hvězdy nechali bez povšimnutí. Dýky a Haskeerův řetěz pak skončily se zařinčením na hromadě na podlaze.

Na plošině se objevil další skřet. Byl elegantně oblečen a ověšen šperky. „Jsem Razatt-Kheage,“ oznámil dramaticky.

„Odporný otrokář,“ zavrčel Haskeer.

Jeden z goblinů ho praštil tvrdě kyjem do břicha. Haskeer se zkroutil a zalapal po dechu.

„Zacházej s novým zbožím opatrně,“ pokáral skřeta Razatt-Kheage.

„Bastarde,“ vybuchl Stryke. „Postav se mi bez těchhle kašparů a vyřešíme celou věc jeden na jednoho, ork proti skřetovi.“

Razatt-Kheage si odfrkl a rozesmál se. „Jak nádherně primitivní. Nemysli teď na násilí, přáteli, mám tady někoho, s kým by ses měl setkat. Pojď sem!“ zavolal.

Ve dveřích se objevila Coilla. Blaen ji držel zezadu za paže. Když spatřila Stryka, Haskeera a ostatní, objevil se jí na tváři překvapený výraz.

„Desátníku,“ oslovil ji Stryke.

„Kapitáne,“ odpověděla obdivuhodně chladně. „Omlouvám se, že jsem vás dostala do potíží.“

„Jsme tlupa a držíme spolu.“

Podívala se na Haskeera. „Musíme si pár věcí vyříkat, seržante.“

„Jak dojemné,“ přerušil je Razatt-Kheage. „Užijte si to. Brzo se rozloučíte.“

„Jeho společníci se za chvíli vrátí!“ zakřičela Coilla a ukázala na Blaana.

„Je Serapheim jedním z nich?“ zeptal se Stryke.

„Serapheim? Ten vypravěč?“

„Ticho!“ zasyčel otrokář. „Buďte zticha,“ dodal klidněji, „a počkáme na ně spolu.“ Pak vykřikl nějaký rozkaz ve skřetím jazyce.

Poskoci zahnali Stryka, Haskeera a vojáky do kouta místnosti. Sotva se tak stalo, ozvalo se zaškrábání na dveře. Jeden ze skřetů se vydal ke vchodu, zkontroloval nově příchozí průhledem a otevřel.

Lekmann s Aulayem vkročili pyšně dovnitř.

„Zbývající krysy,“ řekla Coilla.

Blaan škubl ostře paží. „Drž hubu!“ zavrčel. Trhla sebou.

Lekmann se rozhlédl po místnosti. „Copak to tady máme? Slyšel jsem, že jsi dobrý, Razatt-Kheagu, ale tohle je teda něco. Zbytek bandy té děvky, co? Nebo aspoň její část.“

„Ano,“ potvrdil otrokář. „Vynesou mi velké peníze.“

„Tobě?“ vyhrkl Aulay. „O co tady jde, Micahu?“

„Řekl bych, že o podvod.“

„Doufám, že si neděláte nárok na můj majetek,“ řekl Razatt-Kheage. „To by bylo nešťastné.“

Lekmannova tvář potemněla. „Podívej, zaplatili nám, abychom tyhle orky přivedli.“

„No a? Vaše smlouva v Očistci neplatí. Vy jste je nechytili.“

„Přivedl jsem ji a ona přilákala je. To snad nic neznamená?“

„Hej,“ zařval Haskeer. „Mluvíte o nás, jako bychom tady nebyli! Nejsme kusy masa, o které byste se dohadovali.“

Skřet, který ho už jednou uhodil, tak udělal znovu. Haskeer se opět zkroutil bolestí.

„Maso, přesně tím jste, orci,“ posmíval se Lekmann.

Když se Haskeer narovnal, ledově se zadíval na skřeta, který mu zasadil ránu. „To je podruhé, hovado. Za to zaplatíš.“

Tvor s bezvýraznou tváří se rozpřáhl, aby ho uhodil potřetí. Ale Razatt-Kheage vyštěkl krátký rozkaz a jeho poskok zadržel ruku. Pak dodal jazykem, kterému rozuměli všichni: „Jsem si jistý, že dokážeme uzavřít oboustranně výhodný obchod, člověče.“

„Tak se mi to líbí,“ odpověděl Lekmann a tvář se mu rozzářila. „Ale podle toho, co jsem o těchhle odpadlících slyšel, s nimi budeš mít velké problémy, než se ti podaří proměnit je v ochránce nebo v něco podobného.“

Otrokář se zadíval na orky. Prohlédl si jejich svalnaté, bojem zocelené a zjizvené postavy a vražedně ledové výrazy.

„Možná budou opravdu větší výzvou než ta žena,“ souhlasil.

Stryke pohlédl na Coillu. Otrokář toho o ní věděl skutečně málo. „Královna Jennesta nám za jejich hlavy slíbila zaplatit zlatem,“ ozval se Aulay.

Razatt-Kheage o tom zauvažoval. „To by mohlo být jednodušší řešení.“

* * *

Jupova skupina strávila vyměřený čas bezúspěšným pátráním. Když uplynuly tři hodiny, vrátili se zpět na náměstí.

Čekal tam na ně Seafe, jenž jim předal Strykovu zprávu.

„Doufejme, že to není nějaká pitomost,“ řekl trpaslík. „Jdeme.“

Pokud kolemjdoucím připadalo divné, že ulicemi Očistce spěchá šest orků v čele s trpaslíkem, raději si to nechali pro sebe. Naštěstí nepotkali žádné Strážce.

Když dorazili do východní čtvrti, nastal okamžik napětí, neboť Seafe si nebyl jistý, kterým průchodem se dát. Rozhodl se však správně a o pět minut později našli uličku s bílým domem. Byla prázdná.

To se Jupovi nelíbilo. „Stryke říkal, že tady na nás počká, ne?“

„Ano,“ potvrdil Seafe. „Pokud nenastanou potíže.“

„Pak asi nastaly.“ Obrátil se k tlupě. „Musíme předpokládat, že nás uvnitř přátelsky nepřijmou. Proto použijeme zbraně a do pekel se zákony Očistce.“

Tasili nože a opatrně přitom sledovali ulici za sebou.

Jup natáhl ruku a strčil do dveří. Ani se nepohnuly. Pokynul ostatním, aby se k němu připojili. Na rozkaz pak vrazili celou vahou třikrát do dveří, které zapraskaly, rozštíply se a povolily. Vpadli dovnitř.

A ztuhli.

Před nimi stáli dva lidé, ozbrojení noži. Vpravo u zdi byli seřazení Stryke, Haskeer a ostatní orci. Hlídalo je sedm nebo osm skřetů s kyji, meči a krátkými oštěpy. Na zvýšené plošině na vzdáleném konci místnosti stál skřet v hedvábném hávu. Po jeho levici držel obrovitý muž pod krkem Coillu.

Z kouta vystoupil skřet a zastavil se mezi troskami dveří. Zatařasil jim cestu oštěpem s ostnatou hlavicí.

„Ach,“ řekl Jup.

Lekmann se zazubil. „Je to čím dál lepší a lepší.“

Aulay se uculil a přidal se: „Opravdové malé shledání.“

„Odhod'te zbraně,“ zasyčel Razatt-Kheage.

Nikdo se nepohnul.

„Vzdejte to,“ řekl Lekmann. „Jsme v přesile a lépe vyzbrojení.“

„Nenechám si rozkazovat od skřeta, a už vůbec ne od smradlavého člověka.“

„Poslechni mě, zrůdo!“ zavrčel Lekmann.

Jup se podíval na Stryka. „Kapitáne?“

„Udělej, co musíš, seržante.“ Nebylo pochyb o tom, co tím chtěl říct. Jup polkl, pak prohlásil, jak nejvěcněji a nejklidněji mohl: „Do prdele, k čemu by byl život bez trochy vzrušení?“

15

Jup mrštil nožem po nejbližším strážci a zasáhl ho těsně nad klíční kostí. Čekání bylo u konce stejně jako skřetův život.

Pak vypuklo pravé peklo.

Jeden z vojáků rychle sebral oštěp mrtvého strážce a obrátil ho proti dalšímu skřetovi. Současně se Stryke s Haskeerem vrhli na své věznitele. Rozpoutal se zoufalý boj o zbraně.

Jupova skupina se rozběhla směrem k Lekmannovi a Aulayovi, kteří tasili čepele. Začal boj na nože.

Trpaslíka však od něj odřízli. Do cesty se mu postavil skřet s mečem v ruce. Jup padl k zemi, aby se vyhnul ráně, skočil tvorovi po nohou a srazil ho k zemi. Váleli se po podlaze a přetahovali se o meč.

Jup popadl skřeta za zápěstí a začal mu bušit rukou o dláždění, ten však odmítal zbraň pustit. Pak dopadl na podlahu vedle nich se zavřeštěním další strážce, kterému ork rozsekl nožem obličej. Jup se natáhl, a aniž by pustil protivníkovu ruku, sebral mrtvému skřetovi meč, rozpráhl se a vrazil ho přísluhovači pod sebou do hrudi.

Poté vyskočil na nohy, jeden z mečů hodil kamarádovi a s druhým se vrhl do boje.

Na plošině bojovala Coilla jako kočka, aby se osvobodila z Blaanova sevření. Poblíž ječel Razatt-Kheage rozkazy, které přerušoval kletbami.

Strykovi se podařilo jednoho ze skřetů sevřit a přitisknout mu paže k bokům. Strážce se svíjel, nemohl však zvednout meč, a tak se aspoň pokusil seknout orka do nohou. Stryke zchladil jeho horlivost několika ranami hlavou do čela. Skřet obrátil oči v sloup a klesl k zemi. Stryke mu vytrhl meč z ruky a podřízl mu hrdlo.

Haskeer zmatku rychle využil. Popadl oštěp jednoho z poskoků a začal se s ním o něj přetahovat. Vší silou oštěpem trhl, otočil ho a vrazil smrtelně ostnatý konec skřetovi pod bradu. Pak silně zatlačil a

ječícího tvora probodl. V gejzíru krve Haskeer oštěp vyškubl a rozhlédl se po další oběti.

Coilla, jež se stále ještě zmítala v Blaanových pažích, na něj něco zakřičela. Nerozuměl jí, ale zdálo se, že ukazuje na velkou truhlu na plošině.

Lekmann s Aulayem se divoce oháněli noži a snažili se držet si orky od těla. Když se však přihnali Jup a Breggin s meči, dali se na ústup.

Coilla se dál pokoušela zbavit Blaana. Opět vykřikla a muž zesílil stisk s úmyslem zlomit jí vaz.

Haskeer se rozběhl k plošině. Do cesty se mu postavil jeden z poskoků. Ork sklonil oštěp, zabodl ho skřetovi do břicha a odhodil ho i s kopím zpět do změti bojujících těl. Opět vyrazil vpřed a vyskočil na plošinu. Přistál jen několik stop od Blaana a Coilly. Razatt-Kheage utekl na opačnou stranu pódia, odkud něco ječel na své strážce. Haskeer si ho nevšímal.

Rozpráhl se a vší silou uhodil Blaana ze strany do masité hlavy. Obrovitý muž zuřivě zařval. Haskeer ho znovu praštil do stejného místa a stejnou silou. Blaan vykřikl, pustil Coillu a otočil se k orkovi. Vrhli se na sebe a začali do sebe bušit pěstmi.

Coilla se rozběhla k dřevěné truhle a zprudka ji otevřela. Uvnitř byly ukryty šavle, rapíry a meče. Popadla jednu ze zbraní, pak truhlu shodila z pódia. Dopadla na podlahu a zbraně se vysypaly.

Ve spěchu si vůbec nevšimla, že truhla přistála přímo Aulayovi a Lekmannovi za zády. Obrátili se a vrhli na zbraně. Nebyli však sami. Čtyři nebo pět orků po nich také skočilo v touze vyměnit nože za delší čepele. Dalších dvacet vteřin do sebe navzájem kopali a žďuchali se, nakonec se ale všichni ozbrojili.

Boj zblízka se proměnil v boj na meče.

„*Lovče hlav!*“ zakřičel Stryke, když se zastavil před Lekmannem. „Brač se!“

„Tak pojd', zrúdo!“

Jup a ostatní orci ustoupili a našli si jiné protivníky. Stryke a Lekmann si stáli tvář v tvář.

Člověk se rozhodl celou záležitost rychle skoncovat. Zaútočil vší silou a až překvapivě rychle. Stryke však neustoupil a odrážel všechny výpady. Asi po tuctu ran dostal příležitost situaci obrátit.

Přešel do útoku. Lekmann se však uměl stejně zručně bránit a rychle nabyl zpět ztracenou rovnováhu.

Šermovali naprosto soustředěně a ničeho kolem si nevšíмали. Meče na sebe narážely s hlasitým řinčením.

Jup měl Aulaye sám pro sebe. Tento člověk se svému společníkovi nemohl v boji s mečem rovnat. Byl pouze průměrný šermíř. Kupředu ho však hnál vztek a zoufalství. Dodalo mu to sice na síle, ale ještě snížilo jeho dovednosti.

Trpaslík se ohnal Aulayovi po hlavě, ten se však zásahu vyhnul a sekl Jupovi po břicho. Jup uskočil z dosahu. Pak se opět vrhl vpřed.

Po celé místnosti spolu orci a skřeti zuřivě bojovali. Meče sekaly do oštěpů, nože klouzaly po kroužkové zbroji a čepele se s řinčením srážely. Jeden z vojáků zvedl stůl, praštil jím skřeta do zad a nechal dalšího vojáka dokončit práci mečem. Skřet přirazil orka ke zdi kyjem a zranil ho na paži, druhé ráně se však voják vyhnul a odpověděl mečem.

Na pódiu do sebe zatím Haskeer s Blaanem bušili holými pěstmi. Oba přijímali a rozdávali rány, žádný však nemínil ustoupit.

Blaan praštil Haskeera vší silou do čelisti. „Padni!“ zařval.

Rána Haskeerem otřásla, ale neporazila ho. Zaječel a oplatil člověku stejně silnou ránou do břicha. Blaan se poněkud zapotácel, ale to bylo vše. Žádný z nich nebyl zvyklý, aby po jejich ráně zůstal protivník stát. Jen to podnítilo jejich vztek.

Blaan se napřáhl, s překvapivou rychlostí skočil po Haskeerovi a sevřel ho v mohutných pažích. Začali spolu zápasit, svaly se jim napnuly a tváře stáhly námahou.

Coillu napadlo, že by mohla zabít samotného otrokáře, existoval však někdo, koho toužila dostat mnohem víc. Seskočila z plošiny. Z mely vyrazil skřet a postavil se jí do cesty. Zkřížili meče. Skřet nahrazoval nedostatek dovednosti divokostí. Postavila se každému útoku a s lehkostí ho srazila stranou. Pak provedla klamavý výpad, přenesla váhu a zasáhla poskoka přímo do oka. Skřet padl se zaječením k zemi.

Zamířila k lidem.

Lekmann a Stryke spolu stále bojovali, Coillu však nezajímali. Toužila dostat Aulaye.

Zápolil s Jupem a jejich šance se zdály být vyrovnané. Čela měli orosená potem.

„*Je můj!*“ vykřikla.

Jup pochopil. Stáhl se a obrátil, aby změřil síly s nějakým skřetem. Ustoupil jí z cesty.

Coilla se postavila na jeho místo a zamračila se Aulaye. „O tomhle jsem snila, *sráči!*“ vyplivla.

„A já to dlužím *tobě*, děvko!“ Mimoděk se dotkl ovázaného ucha a prstu.

Jejich meče se srazily a místností se rozlehlo zařinčení. Coilla uhýbala a otáčela se a snažila najít mezeru v jeho obraně. Aulayova odvaha hraničila s panikou. Její vražedný výraz postačil k tomu, aby do obrany vložil celou svou sílu. Oháněl se divoce, a ne docela přesně; zároveň se však jeho chování stalo nevypočitatelné.

Coilla vložila do útoku veškerý odpor a nenávisť, kterou k lovcům hlav cítila. Jen krev by dokázala smýt to, co jí provedli. Bušila do meče jednookého muže takovou silou, že se jen zázrakem nezlomil. Měl co dělat, aby výpady odrážel. Jeho útočný postoj ustoupil pudu sebezáchovy.

Stryke brzy zjistil, že ačkoliv vypadá Lekmann zhýrale, bojuje jako démon. Jejich souboj vyžadoval každický zlomek soustředění a síly. Orcké pořekadlo říkalo, že podle stylu boje nepřítele poznáš způsob jeho myšlení. Povaze lovce hlav odpovídal fakt, že používal hlavně klamné výpady a úskoky. Stryke se však ve falši vyznal a odpovídal stejným způsobem. Dal by však přednost prosté vraždě.

Kroužili kolem sebe a pátrali po mezerách v obraně, připraveni zabít. Lekmann vyrazil vpřed a ohnal se mečem Strykovi po hlavě. Stryke srazil čepel stranou a odpověděl výpadem na hrud', protivníka však nezasáhl. Dál tančili smrtící tanec.

Razatt-Kheage zuřivě vykřikoval rozkazy ve svém jazyce i v obecném. Zmlkl, až když mu jeden z vojáku sekl po nohách. Otrokář uskočil, popadl objemný látkový pytel a jako zbraní se jím ohnal orkovi po hlavě. Minul a málem ztratil rovnováhu. Voják sekl po pytli. Z díry se vysypaly stříbrné mince, platba lovcům hlav, a rozkutálely se po podlaze. Orkům i skřetům na nich podklouzly nohy. Nastal ještě větší zmatek.

Tucty mincí se zakutálely i ke Strykovi a Lekmannovi. Křupaly jim pod nohama a zpomalily, i když nezastavily, jejich souboj. Oba už začínali být unavení. Brzy měl nastat okamžik, kdy bude výdrž rozhodujícím prvkem. Síla jejich úderů však nepolevovala.

Haskeer s Blaaniem se dostali do stejné bezvýchodné situace. Haskeer věděl, že musí souboj rychle ukončit, dokud má ještě nějaké rezervy. Byli do sebe s člověkem pevně zaklesnutí. Blaan sepal ruce Haskeerovi za zády a uvěznil mu tak jednu paži. Ork sáhl až na dno sil, pomalu zvedl volnou ruku a opakovaně začal bušit pěstí do mužovy hlavy. Současně se snažil vyprostit druhou paží.

Blaan stáhl tvář námahou. Ze všech sil se snažil nepřítele udržet. Haskeer se potřeboval jen o něco opřít. A podařilo se mu to. Vší silou dupnul Blaanovi podpatkem na nohu. Muž vykřikl a Haskeer znovu dupnul. Blaan zprudka vydechl a uvolnil stisk.

Zavrával vzad. Haskeer se zapotácel vpřed, překonal vzdálenost, která je od sebe dělila, a kopl Blaana tvrdě do rozkroku. Člověk bolestivě zaječel. Bez zaváhání a s posledním zbytkem sil udeřil Haskeer muže rychle do obličeje, do břicha a znovu do obličeje. Blaan padl k zemi jako podřátý dub. Dřevěná plošina se zachvěla.

Haskeer se pohnul vpřed a začal ho napřed levou, pak pravou nohou kopat do všech citlivých míst. Blaanova ruka náhle vystřelila, popadla Haskeera za nohu a strhla ho k zemi. Bojovali o to, kdo se první vyškrábe na nohy. Podařilo se jim to ve stejnou chvíli. Blaan se vrhl vpřed a s ohromnou tváří potměnou démonickou zuřivostí zvedl pěstí. Zakrvácení a pohmoždění se opět začali bít.

Coilla dělala s Aulayem pokroky. Rozdávala rány vysoko i nízko a nutila ho tak uskakovat a uhýbat. Jeho pohyby se však zpomalily a síla začala ubývat. Cítila, že jeho konec se blíží.

Díky společnému úsilí Jupa a ostatních vojáků řady skřetů prořídly. Naživu zůstali už jen tři nebo čtyři a i ti pomalu ustupovali k pódiu. Když se ho zády dotkli, postavili se naposledy na zoufalý odpor. Dva se pokusili prorazit půlkruh blížících se orků. Jeden se zešíroka ohnal kýjem. Dva orci se sklonili, aby se zbrani vyhnuli, a rozsekli strážci hrud'. O druhého se postaral Jup. Vyrázil mu meč z ruky a sekl ho do krku.

To však poskytlo zbývajícím dvěma příležitost, na kterou čekali. Vyskočili na pódium a zasypali Rosomáky ranami, takže je nemohli následovat. Razatt-Kheage, jenž se ukrýval za nimi, je hlasitě povzbuzoval.

Lekmann a Aulay, kteří rovněž čelili neporazitelným protivníkům, také věděli, že hra je u konce.

„Pryč!“ zařval Lekmann.

Jeho společník další pobízení nepotřeboval. Rychle od Coilly ucouvl, obrátil se a dal na útěk. Lekmann naposledy sekl po Strykovi a udělal totéž. Kapitán a desátník vyrazili za nimi.

Aulay zakopl a spadl. Zatímco se škrábal na nohy, Lekmann proběhl kolem něj. Dorazil k plošině přímo uprostřed mezi Haskeem a Blaaniem na jedné a bojujícím orky a skřety na druhé straně. Rychle se vyšvihl nahoru.

Aulay se obloukem vyhnul orkovi, jenž se ho pokusil zastavit a také doběhl k plošině. Lekmann natáhl ruku a pomohl mu nahoru. Otočili se, aby odrazili Stryka a Coillu, kteří se objevili o vteřinu později. Všichni lidé a zbývající skřeti se ocitli na plošině, na kterou se Rosomáci snažili vyškrábat.

Všichni kromě Haskeera. Na jednom konci pódia si vyměňoval rány s Blaaniem a dění kolem si vůbec nevšímal. Muž si byl více vědom nutnosti ústupu. Ačkoli dál bojoval, pomalu začal ustupovat ke svým společníkům.

Jen Coille se podařilo vyšvihnout na plošinu. Objevila se neda-leko Aulaye a skočila po něm.

„Co tě zastaví, děvko?“ zavrčel.

„Jen tvoje smrt,“ odsekla.

Zaútočil. Coilla ránu odrazila. Aulay otočil meč a znovu ji napadl.

Neustoupila. Podlehl zuřivosti a začal útočit unáhleně a divoce a jeho rány docela mýjely cíl. Přestal si dávat pozor. Bodl, ale o dobré tři palce minul Coillinu hlavu. Orka se chopila příležitosti, uskočila na stranu a vši silou sekla dolů.

Čepel čistě protнула svaly a kosti na jeho levém zápěstí. Ruka odpadla a s mokrým mlasknutím přistála na podlaze. Z pahýlu vystříkl gejzír krve. Na Aulayově tváři se objevil výraz plný nevíry a agónie. Začal ječet.

Coilla se rozpráhla, aby ho dorazila.

Zezadu ji kolem pasu sevřely silné paže. Blaani ji shodil dolů z plošiny, jako by nic nevážila. Dopadla tvrdě na podlahu.

Lekmann odtáhl vyjícího Aulaye stranou. Plošina byla zmáčená krví.

Haskeer dohonil Blaana, muž ho ale zasáhl loktem do žaludku. Haskeer zalapal po dechu a zkroutil se. Blaani vyrazil směrem k lovcům hlav a ke skřetům. Kousek od nich se zastavil a popadl Razatt-Kheagův

masivní trůn. Haskeer se opět vyškrábal na nohy a zaútočil. Blaen zvedl křeslo ze země, jako by to byla hračka, a uhodil jím Haskeera. Síla úderu odhodila orka na opačnou stranu plošiny, kde narazil do zdi.

Blaen pak přistoupil i s břemenem k okraji pódia a mrštil jím dolů po orcích. Rozprchlí se a trůn se roztříštil o podlahu.

Otrokář mezitím využil zmatku a zavedl zbylé poskoky a lovce hlav ke dveřím v zadní části plošiny. Stryke zakřičel a všichni orci vyrazili k plošině.

Pozdě. Dveře se před nimi s bouchnutím zavřely. Slyšeli, jak na opačné straně zasunují závory. Stryke a několik vojáků se je pokusilo vyrazit. Připojil se k nim i Haskeer a opřeli se do dveří vší silou. Marně.

„Zapomeňte na to,“ zafuněl Stryke.

Haskeer podrážděně zabušil na dveře pěstí. „Zatraceně!“

Coilla, jež se pomalu vzpomatovala z pádu, zamířila k plošině a opatrně si přitom protahovala údy. „Zabiju ty bastardy, i kdyby to byla poslední věc, kterou v životě udělám,“ přísahala.

„Pozor!“ zaječel Jup a odstrčil ji stranou.

Kolem nich prolétl oštěp a zabodl se do zdi.

Hodil ho jeden ze skřetů. Byl zraněný a krvácel, ale držel se na nohou. Nyní držel v ruce meč.

To už bylo na Haskeera příliš. Seskočil z pódia a rozběhl se k tvorovi. Skřet se po něm ohnal. Haskeer odrazil meč holýma rukama, vrhl se na poskoka a praštil ho tak silně, až skřet klesl bezvládně k zemi. To však Haskeerovi nestačilo. Popadl skřeta za krk a znovu a znovu mu mlátil hlavou o zeď.

Ostatní přistoupili blíž a sledovali, jak drtí bezvládné tělo.

„Myslím, že je mrtvý,“ řekl Jup.

„To já vím, sráči!“ vybuchl Haskeer a bez zájmu odhodil skřetovo tělo stranou.

Stryke se usmál. „Vítej zpátky, seržante.“

Náhle se ozvalo zaprašštění dřeva. Otočili se.

Troskami dveří, vedoucích na ulici, si cestu dovnitř razil ponurý a nezastavitelný Strážce. Další ho následovali.

„Do prdele,“ povzdechla si Coilla. „To je ale den.“

16

„Nebojujte s nimi,“ varoval Stryke. „Prostě ustoupíme.“

„To se snadněji řekne, než udělá,“ namítl Jup při pohledu na blížící se homunkuly.

Když Strážce vkročil do místnosti, couvli. Stvoření pomalu otočilo hlavou a jeho oči z drahokamů, které prozařoval umělý život, přelétly pohledem místnost. Dveřmi za ním vstoupili dovnitř dva další.

První Strážce zvedl ruce dlaněmi vzhůru. Ozvalo se hlasité cvaknutí. Z otvorů v rukou mu vyskočily lesklé kovové čepele. Byly asi půl stopy dlouhé a pekelně ostré. Ostatní Strážci tasili jakoby na pokyn podobné zbraně.

„Jejda,“ řekl Jup.

„Tak teda s nimi bojujte co nejméně,“ opravil se Stryke. „Jen natolik, abychom se odsud dostali.“

„Jinak řečeno, udělejte, co se dá,“ dodala Coilla, když se zadívala na Strážce. „Viděla jsem je v akci. Jsou rychlejší, než vypadají, a neznají slitování.“

„Je vám jasné, že si všimli zbraní, takže nás chtějí zabít?“ zeptal se Jup.

„Ano,“ odpověděl Stryke. „Ale omezuje je slábnoucí magie.“

„To je mi útěcha.“

Strážci se opět pohnuli. Tentokrát jejich směrem.

„Můžeme už konečně *něco* udělat?“ zavrčel Haskeer netrpělivě.

„Tak jo,“ rozhodl Stryke. „Jednoduchý úkol. Všichni ven ze dveří.“

„Ted?“ otázala se Coilla.

Stryke sledoval blížící se Strážce. „Ted’.“

TLupa vyrazila vpřed a rozdělila se na dvě části s úmyslem oběhnout Strážce v čele po stranách. Stvoření zvedlo neuvěřitelně rychle paže do vodorovné polohy a zatarasilo jim cestu. Zbylí dva udělali totéž. Jejich zbraně se ve světle leskly. Všichni se zastavili.

„Nějaký další úžasný nápad?“ zeptal se Haskeer drze.

Homunkulové se blížili s roztaženými pažemi, jako by sháněli dobytek. Tlupa ustoupila.

„Možná bychom se do toho neměli pouštět jako skupina,“ navrhl Stryke. „S jednotlivcem si možná poradí hůře.“

„Pokud tím myslíš, že má každý Rosomák bojovat sám za sebe, tak to prostě řekni,“ zavrčel Haskeer.

„My dva si spolu ještě promluvíme, seržante.“

„Napřed se odsud musíme dostat živí,“ připomněla jim Coilla.

Jupa něco napadlo. „Proč nezaútočíme všichni najednou na toho prvního? Chci říct, jak nezranitelný může být?“

„Jsem pro,“ souhlasil Haskeer a zvedl skřetův kyj.

„Já taky,“ rozhodl Stryke. „Ale pokud se to nepovede, neváhejte. Připraveni? *Ted!*“

Opět vyrazili vpřed a vrhli se na prvního Strážce. Sekali po něm meči, bodali do něj dýkami a oštěpy a bušili kyji. Haskeer se ho pokusil nakopnout.

Strážce stál klidně a bez hnutí. Útok na něj neměl žádný vliv.

Tlupa se stáhla, aby se přeskupila. Strážci se opět pohnuli vpřed.

„Brzo nám bude chybět místo,“ řekl Jup a ohlédl se. „Ještě jednou?“

Stryke přikývl. „A dejte do toho všechno.“

Vší silou tvora napadli. Oštěpy praskaly, meče se lámaly, nože ohýbaly. Nic z toho však na Strážce nezapůsobilo.

„Ústup!“ zakřičel Stryke.

Coilla kývla hlavou na plošinu. „Nahoru, Stryku. Nic jiného nám nezbývá.“

Haskeer se zazubil. „Jo, vsadil bych se, že neumí šplhat!“

Rozběhli se k plošině a vyskočili na ni. Strážci se obrátili a následovali je.

„Co teď?“ chtěla vědět Coilla.

„Zkusme ještě jednou dveře.“

Ani kyje nic nezmohly.

„Jsou zpevněné ocelí,“ hádal Stryke.

„Musíme se odsud rychle dostat,“ řekla Coilla, „než se objeví víc těchhle zatracených potvor.“

Strážci došli k plošině a zastavili se.

„Vidíte?“ oznámil Haskeer samolibě. „Neumí šplhat.“

Trojice Strážců jako jeden schovala zbraně, sevřela ruce v pěst a zvedla je nad hlavu. Pak jimi uhodila o plošinou silou malého zemětřesení. Pódium se silně zatřásl. Strážci pohyb zopakovali. Dřevo zapraskalo a rozštípl se. Plošina se naklonila. Rosomáci se ze všech sil snažili udržet na nohou. Poslední rána dílo dokončila.

Pódium se se zaduněním zhroutilo.

Desky, podpěry a Rosomáci se v oblaku prachu sesypali na jednu velkou hromadu.

„*Nemusí šplhat, pitomče!*“ zaječel Jup.

„*Myslím, že jsme zpátky u ,každý za sebe’*,“ zakašlala Coilla a vymanila se ze změti dřeva.

„*Už mám těch zasraných zrůd až po krk!*“ zařval Haskeer. Popadl silný trám a vyrazil k jednomu Strážci.

„*Ne!*“ přikázal Stryke. „*Vrať se!*“

Haskeer si ho nevšímal. Mumlaje si něco pro sebe, přistoupil k nejbližšímu Strážci a praštil ho trámem do hrudi. Podpěra se zlomila, ale Strážci zásah nijak neublížil.

Tvor se náhle rozmáchl a uhodil Haskeera tak silně, až odletěl stranou. Narazil na trosky plošiny. Několik vojáků se rozběhlo, aby mu pomohlo. Haskeer zaklel a mávnutím je zastavil.

Náhle si Stryke něčeho všiml a dostal nápad. „*Calthmone, Breggine, Finje. Pojd’te se mnou, chci něco vyzkoušet.*“

Zatímco si zbytek tlupy hrál se Strážci na kočku a na myš, zavedl kapitán vojáky na opačnou stranu místnosti. Na podlaze tam ležel řetěz, který s sebou přinesl Haskeer. Stryke vysvětlil svůj plán.

„*Řetěz je na to příliš krátký,*“ dodal, „*ale zkusme to.*“

Finje s Clathmonem popadli jeden konec, Breggin se Strykem druží. Stryke poznal, že jich není dost, proto přivolał ještě Tocha a Ganta.

Se třemi orky na každé straně se připlížili zezadu k jednomu Strážci, jehož pozornost odváděly kusy dřeva, které po něm zbytek jednotky házel. Odštěpky se od něj odrážely, aniž by napáchaly nějakou škodu. Na Strykův pokyn sevřely obě skupiny pevně řetěz a rozběhly se.

Napnutý řetěz zasáhl Strážce zezadu do nohou. Orci však pokračovali dál a vši silou táhli. Napřed se nic nedělo, ačkoli se zapřeli celou vahou. Ale pak se Strážce mírně zapotácel a udělal krok vpřed.

Táhli dál. Orci namáhavě dýchali a na pažích jim vystoupily svaly. Homunkulus opět zavrával, tentokrát výrazněji. Zatáhli ještě silněji.

Najednou se Strážce převrátil a s ohlušujícím rámem dopadl na podlahu.

Téměř okamžitě začal divoce mávat rukama a nohama. Házel sebou a vrtěl se ve snaze postavit se. Jeho kovové tělo rachotilo na dlážděné podlaze.

„Tohle toho bastarda trochu zaměstná,“ prohlásil Stryke.

Zaměřili se na dalšího Strážce, když jejich pozornost upoutal Haskeerův křik.

Seskočil z trosek plošiny a vrhl se Strážci na záda. Stvoření se ztuha otřásalo a otáčelo a snažilo se ho ze sebe shodit. Paže mělo příliš neohebné, proto na orka nedosáhlo, ale tasilo aspoň čepele a ohánělo se po neviditelném útočníkovi. Haskeer se tak dostal do ještě nebezpečnějšího postavení, neboť musel uhýbat pátrajícím zbraním.

Objal Strážce pažemi kolem krku a zapřel se mu nohama o záda. Začal táhnout a tlačit a kolébat se vpřed a vzad. Strážce se brzy kymácel s ním. Jeho snaha zbavit se svého mučitele ještě zesílila. Pro Haskeera se stávalo čím dál obtížnějším vyhýbat se ránám, ale přesto do pohybů vložil celou sílu. Skutečnost, že už se Strážce hýbal a ještě zvedl ruce, mu jen pomohla. Stvoření se chvíli potáčelo jako opilý, pak ztratilo rovnováhu.

Když začalo padat vzad, Haskeer rychle uskočil stranou. Strážce dopadl se zaduněním na zem.

Stryke a ostatní, kteří vše sledovali, přiběhli a zasypali tvora ranami. Museli se sice vyhýbat sekajícím čepelím, ale Strážcovy pohyby ztratily na přesnosti. Připojil se k nim Haskeer, jenž sebral jednomu z vojáků kyj a pustil se do kovového obličejce. Zasáhl jedno z očí a drahokamu podobný kámen praskl. To ho povzbudilo a znovu do něj udeřil. Oko se roztrátilo.

Z praskliny vyrazil gejzír zeleného kouře. Dosáhl téměř stropu, kde vytvořil malý obláček, z něž na orky začaly padat zelené kapky. Místností se rozšířil odporný zápach a někteří vojáci si přitiskli ruku na ústa a nos.

Stryke následoval Haskeerův příklad, rozmáchl se a sekl po druhém oku mečem. Rovněž prasklo a ven se vyvalil další kouř. Strážce

se zatřásl a zabušil rukama a nohama do podlahy. Tlupa rychle ustoupila, neboť se jí ze zápachu začal zvedat žaludek.

„Dříve bychom něco takového nedokázali,“ řekl Stryke.

Zbývající Strážce, jenž bojoval se zbytkem tlupy, se nacházel daleko od dveří.

„Ven!“ zakřičel Stryke.

„Orci neustupují!“ zaječel Haskeer.

Jup s Coillou dorazili právě včas, aby jeho poznámku zaslechli.

„Tentokrát ano, pitomče!“ řekl Jup.

„Stejně jako trpaslíci, co?“

„Do prdele, *hněte* sebou!“ pobídla je Coilla. „Hádat se můžete později!“

Všichni se rozběhli ke dveřím.

V ústí uličky se objevili další čtyři Strážci a zatarasili jim únikovou cestu. Strážce v budově mířil ke dveřím.

„Jsou tvrdošíjní, co?“ poznamenal Jup.

Stryke si uvědomil, že jediný způsob, jak se dostat z pasti, je přeskočit zeď, jež uličku uzavírala. Byla vysoká a hladce omítnutá. Rozkázal dvěma statnějším vojákům, Haskeerovi a Bregginovi, aby pomohli ostatním nahoru.

Dva vojáci se s jejich pomocí vyšvihli nahoru a usadili se na vrcholu. Ohlásili, že se na druhé straně zdi nachází další ulice, pak se natáhli, aby nahoru pomohli dalším v řadě. Orci začali šplhat vzhůru a seskakovat do ulice na druhé straně. Díky Jupově malému vzrůstu ho musel Haskeer vysadit výš a pěšáci na zdi se museli ještě více sehnout.

Když se Strážce vynořil z budovy, zůstali v ulici už jen Coilla, Stryke, Breggin a Haskeer. Stryke a Coilla se vyšvihli nahoru na zeď.

„Rychle!“ zavolal Haskeer.

Zvedli s Bregginem ruce. Ostatní se jich rychle chopili a táhli. Strážce popadl Haskeera za nohu, ten ho však setřásl a začal se škrábat nahoru. Ostatní čtyři Strážci už byli blízko.

Haskeer s Bregginem vyšplhali na vrchol zdi a spolu s ostatními seskočili do ulice na opačné straně.

Jup stáhl obličej. „Fuj, to bylo o fous!“

Kus zdi, kterou právě přelezli, vybuchl. Sesypala se na ně malta. Ve vzniklé díře se objevil Strážce, jehož kovové tělo bylo zaprášené

od omítky. Strhl překážku, jako by byla z papíru. O kousek dál prorazila stěnu pěst dalšího Strážce.

„Padáme odsud!“ přikázal Stryke. „A schovejte zbraně! Nechceme přilákat ještě víc pozornosti.“

Meče ukryli, jak nejlépe to šlo, a větší zbraně, jako byly oštěpy a kyje, neochotně odhodili. Pak se dali na útěk.

Když se vmísili do davu na hlavní ulici, zpomalili. Stryke je rozdělil na tři skupiny, aby nepoutali tolik pozornosti. On sám provázel Coillu, Jupa, Haskeera a několik vojáků.

„Nevím, jestli spolu Strážci dokáží komunikovat,“ zašeptal. „Ale dřív nebo později se o tom všichni dozví a půjdou po nás.“

„Takže sebereme koně, zbraně a vypadneme?“ zeptal se Jup.

„Jo, ale zapomeňte na zbraně. Bylo by příliš riskantní jít si pro ně ke Strážcům. Kromě toho nějaké máme.“

„Jít pro koně je taky velký risk,“ namítla Coilla.

„Ale musíme ho podstoupit.“

„Potřebuju taky koně pro sebe,“ připomněla. „Jinak nám bude jeden chybět.“

„Koupíme ho.“

„A čím zaplatíme?“

„Máme krystaly. Naštěstí jsou stejně dobré jako mince. Před stáji jich trochu naberu. Nechci se s nimi moc předvádět.“

„Těch zbraní je škoda,“ stěžoval si Haskeer. „Měl jsem mezi nimi své oblíbené.“

„Já taky,“ souhlasil Jup. „Ale nejdůležitější je, že jste s Coillou zpátky.“

Haskeer nevěděl, jestli to trpaslík myslí sarkasticky, proto neodpověděl.

Celou cestu ke stájím, které stály poblíž hlavní brány, se nervózně rozhlíželi. V jednu chvíli se před nimi objevila dvojice Strážců. Stryke všem pokynul, aby se uklidnili. Bez problémů je minuli. Zdálo se, že homunkulové nedokáží komunikovat na větší vzdálenosti. Stryka napadlo, že se možná jedná o další důsledek mizející magie.

Dorazili ke stájím. Sebrali koně a dalšího koupili, aniž by ztratili mnoho času nebo vzbudili podezření.

„Nebylo by lepší odjet po skupinách?“ zeptal se Jup na ulici. „Přitáhli bychom méně pozornosti.“

„Okamžik,“ ozvala se Coilla. „Nebude to vypadat podezřele, když první skupina opustí město, aniž by si vyzvedla zbraně? Další by mohly dopadnout dost špatně.“

„Možná budou přesvědčení, že jsme přijeli neozbrojení.“

„Orci beze zbraní? Kdo tomu uvěří?“

„Coilla má pravdu,“ rozhodl Stryke. „Zůstaneme spolu. Až k bráně půjdeme pěšky. Pak nasedneme na koně a co nejrychleji zmizíme.“

„Ty jsi šéf,“ ustoupil Jup.

Dostali se už na dohled hlavní brány Očistce, když se v ulici za nimi objevil asi tucet nebo i víc Strážců. Pochodovali stejným směrem. Kolem se shromáždil dav a následoval je. Tolik homunkulů na jednom místě nemohlo znamenat nic jiného, než že se něco semele.

„Myslíš, že jdou po nás, Stryku?“ zeptal se Jup.

„Na procházku nejdou, seržante.“ Byli dál od brány, než by se mu líbilo. Ale už neměli na výběr. „Tak dobře. Do toho, nasedat!“

Vojáci rychle poslechli, zatímco kolemjdoucí zírali a ukazovali si na ně.

„Jedeme!“

Pobídli koně a rozjeli se k otevřené bráně. Elfové, gremlini a trpaslíci uskakovali stranou, hrozili pěstmi a křičeli nadávky.

Z útěku se stal útok. Stryke zahlédl, jak se jeden ze Strážců snaží zavřít bránu. I pro tak silné stvoření však byla vrata těžká a zavírala se jen pomalu.

Jup se Strykem k nim dorazili první. Stryke zariskoval a zastavil koně. Přijel tak blízko ke Strážci, jak jen se odvážil, a kopl ho do hlavy. Protože kop přišel z vysoka a kůň mu dodal na síle, úder tvora převrátil. Strážci, kteří obsluhovali příchozí, se otočili a zamířili ke Strykovi. Jeden vystoupil ze strážnice. Z dlaní jim vyskočily čepele.

Jup se také zastavil. „Běž!“ rozkázal Stryke.

Trpaslík vyjel z brány a rozprášil čekající dav. Ozvaly se zuřivé výkřiky.

Pak vyrazil ven z brány zbytek tlupy. Stryke kopl koně do slabin a rozjel se za nimi.

Nechali Očistec za zády.

Zpomalili až pět mil od přístavu. Jakmile se dostali na stezku, vedoucí do Droganu, začali si mezi sebou vyměňovat historky o tom, co zažili, když se rozdělili. Jen Haskeer neměl, čím by přispěl.

Když Coilla skončila své vyprávění o tom, co zažila s lovci hlav, hořela vztekem nad způsobem, jakým s ní zacházeli.

„To jim nezapomenu, Stryku. Přísahám, že mi ta lidská verbež zaplatí. Nejhorší byl... no, pocit bezmocnosti. Raději se zabiju, než abych se znovu dostala do stejné situace. A víš, na co jsem musela pořád myslet?“

„Ne. Pověz.“

„Myslela jsem na to, že takhle vypadá celý náš život. Život všech orků. Narodíme se do cizích služeb, musíme být loajální něčemu, co jsme si sami nevybrali, riskujeme život.“

Všichni věděli, co tím myslí.

„Změníme to,“ řekl Stryke. „Nebo se o to alespoň pokusíme.“

„Radši zemřu, než abych se vrátila zpátky,“ přísahala.

Nejen on pokýval na souhlas.

Coilla obrátila pozornost k Haskeerovi. „Ještě jsi mi nevysvětlil své chování,“ obořila se na něj.

„Není to jednoduché...“ začal a zmlkl.

Stryke promluvil za něj. „Haskeer si není tak docela jistý, co se vlastně stalo. Nikdo z nás to neví. Všechno ti povím cestou.“

„Je to pravda,“ řekl Haskeer. „A já se... omlouvám.“

Coillu jeho slova šokovala, protože ještě nikdy neslyšela, že by se někomu omluvil. Ale protože se rozhodla, že dokud se nedozví víc, neodpustí mu, neodpověděla.

Stryke změnil téma hovoru. Pověděl jí o setkání se Serapheimem. Ona mu řekla o svém.

„Něco mi na tom člověku nesesedělo,“ vzpomínala.

„Vím, co myslíš.“

„Budeme ho brát jako přítele, nebo nepřítele? Ne že bych byl zvyklý považovat lidi za přátele.“

„Fakt je, že jsme tě díky němu našli.“

„Ale co past v domě?“

„Možná to nebyla jeho vina. Koneckonců nás zavedl přímo na místo, ne?“

„Nejdivnější je,“ přidal se Jup, „že pokaždé tak záhadně zmizí. Hlavně tam u otrokářova domu. Nechápu to.“

„Dovnitř nevešel,“ ujistila je Coilla.

„To je snadné,“ řekl Stryke. „Přeskočil přes zeď stejně jako my.“ Nepřesvědčil ani sebe, ani ostatní.

„Jak dokáže *přežít*?“ dodala Coilla. „Pokud teda skutečně cestuje neozbrojený. Dneska riskuje i ozbrojený ork.“

„Možná je *opravdu* šílený,“ nadhodil Jup. „Většinu pomatenců bohové chrání.“

Stryke si povzdechl. „Nemá cenu si nad tím lámat hlavu. Nezáleží na tom, kdo to je. Stejně se s ním už asi nesetkáme.“

* * *

Válečná porada byla jako obvykle svolána do prostorné komnaty. Zdálo se, že místnost, skrz kterou volně tekla voda, vznikla přirozenou cestou, a ne uměle.

Dostavili se Adpařini vojenští velitelé a rada starších. Opovrhovala oběma skupinami, a hlavně tou druhou, neboť starší považovala za senilní blázný. Musela však přiznat, že ani všemocný vládce nedokáže řídit všechno sám. Neviděla však důvod, proč by měla odpor skrývat.

Když je oslovila, ztichli. „Brzy merze dokonale zničíme,“ oznámila. „Musíme vyčistit už jen dvě nebo tři hnízda. Rozkazuji...“ Odmlčela se a opravila, aby vyhověla únavné najádské politice. „Přejí si, aby k tomu došlo ještě před příchodem podzimu. Nebo alespoň před tím, co dnes podzimem nazýváme. Nemusím vám připomínat, že *skutečně* chladná zima přinese další rok zpoždění. To je nepříjemné. Dali bychom tak nepříteli šanci sebrat se a... *rozмноžit*.“ Přes obličej jí přelétl výraz odporu. „Vidí v tom někdo problém?“ Tón jejího hlasu je varoval, aby raději mlčeli.

Pohlédla do jejich vážných a povětšinou poslušných tváří. Pak ale jeden neobvykle odvážný velitel hejna zvedl ruku, opatřenou plovací blánou.

„Ano?“ zeptala se pánovitě.

„Pokud dovolíte, Výsosti,“ odpověděl důstojník bázkivě, „existují jistě potíže. Ke zbylým koloniím merzů je velmi obtížné se dostat a určitě budou mít lepší obranu, když teď znají náš záměr.“

„No a?“

„Budeme mít velké ztráty, Výsosti.“

„Opakuji: No a?“

„Výsosti, my...“

„Myslíš si, že mě snad zajímá několik mrtvých? I třeba *hodně* mrtvých? Říše je důležitější než jednotlivec, stejně jako je hejno důležitější než jeho jeden člen. Veliteli, měl bys raději...“

Adpar náhle zmlkla. Zvedla ruku k hlavě a zapotácela se.

„Výsosti?“ ozval se služebník poblíž.

Prostoupila ji bolest. Měla pocit, jako by jí srdce naplnil oheň a pumpoval do žil žár.

„Výsosti, jsi v pořádku?“ zeptal se úředník znovu.

Hrud' se jí stáhla bolestí. Obávala se, že omdlí. Avšak představa, že by dala najevo slabost, jí dodala sílu.

Vůbec si neuvědomila, že zavřela oči. Shluklo se kolem ní několik úředníků a skupina velitelů.

„Máme přivolat léčitele, Výsosti?“ zeptal se jeden z nich s obavami.

„Léčitele? Léčitele? K čemu by mi byli? Myslíte si snad, že je potřebuji?“

„Ach ne, Výsosti,“ odpověděl šokovaný mluvčí. „Pokud to říkáš.“

„*Říkám!* Kvůli vaší drzosti jsem nucena ukončit poradou.“ Muse-la rychle pryč. Jen doufala, že neprohlédnou její ubohé výmluvy a spěch. „Uchýlím se do soukromých komnat. O válečných záležitostech si promluvíme později.“

Když odcházela, všichni se jí uklonili. Nikdo se neodvažoval nabídnout jí pomoc. Poté co se odplazila do tunelu, vedoucího k jejímu příbytku, vyměnili si vyplašené pohledy.

Jakmile se dostala z dohledu, začala Adpar lapat po dechu. Sklonila se, nabrala do dlaní vodu a namočila si obličej. Bolest se zhoršovala a vystřelovala jí ze žaludku do krku. Začala zvracet krev.

Poprvé v životě dostala strach.

17

Alfray s tlupou byli už tak blízko Droганu, že v dálce viděli stromy obklopující Zátoku lososů. Byli od ní vzdáleni jen několik hodin cesty.

Počasí se stalo ještě nepředvídatelnějším. Na rozdíl od předchozího dne byl ten dnešní teplý a prosluněný. Mnozí předpokládali, že různě silná magie vytvářela oblasti s dobrým a špatným počasím. Alfray si tím byl jistý. Avšak jednou z nevýhod mírnějšího počasí byla skutečnost, že vylákalo ven víly. Velmi vojáky rozčilovaly, takže se po nich buďto oháněli, nebo si na nich pochutnávali.

Alfray s Kestixem hovořili o zásluhách jiných bojových jednotek a jejich postavení v lize, které znali všichni orci nazpaměť.

Rozhovor přerušili dva jezdci, kteří k nim zamířili z východu. Napřed byli pouhými tečkami, ale rychle se blížili. Brzy se dostali natolik blízko, že bylo snadné je rozeznat.

„Jsou to orci, desátníku,“ oznámil Kestix.

Zblízka v nich poznali Jada a Hystykka.

Sotva k nim dorazili, zeptal se Alfray vyplašeně: „Co se stalo? Kde jsou ostatní?“

„Uklidni se, desátníku, všechno je v pořádku,“ ujistil ho Hystykk. „Ostatní už jsou na cestě. Neseme zprávy.“

* * *

Protože byl příjemný den, Jennesta se rozhodla zastrašit generála venku.

Stáli na nádvoří paláce a za nimi se tyčila jedna z masivních zdí tvrze. Nebylo zde nic k sezení. Jediná věc, která narušovala jednotvárnost místa, byla velká otevřená vodní nádrž, jejíž všední funkce spočívala v zásobování žlabů pro koně.

Mersadion stál ve stínu zdi, královna pak asi deset kroků od něj. Připadalo mu zvláštní, že zrovna ona stojí ve slunci.

Jennesta právě ostře kritizovala jeho domnělé chyby.

„...a stále ani slovo od těch zatracených lovců hlav ani od dalších zvědů, které jsi vyslal na mé náklady.“

„Ne, paní. Je mi to líto, paní.“

„A když ti řeknu, že se do celé záležitosti zapojím sama a požádám tě, abys dal dohromady přiměřenou armádu, co uděláš? Začneš se vymlouvat.“

„Se vší úctou, paní, ale nejde o výmluvy. Ale deset tisíc vojáků není *přiměřená* armáda a...“

„Chceš snad říct, že nemám ani tak ubohý počet stoupenců a orckých vazalů?“ Střelila po něm drtivým pohledem. „Tvrdíš snad, že nejsem u poddaných ani natolik oblíbená, aby bylo za moji věc ochotno zemřít ubohých deset tisíc?“

„*Samozřejmě* že ne, Výsosti! Nejde o loajalitu, ale o organizační problémy. Dokážeme postavit takovou armádu, ale ne tak rychle, jak požadujete. V tuhle chvíli už bojujeme na několika frontách a...“

Zmlkl, když si všiml, co dělá.

Jennesta tiše pohybovala rty a rukama splétala ve vzduchu složitý obrazec. Nakonec je obrátila dlaněmi k sobě asi ve vzdálenosti tří nebo čtyř palců. Zatímco uhranutě přihlížel, objevil se mezi jejíma rukama vířící mráček. Vypadal jako malé tornádo. Upřeně na něj hleděla. Tmavnoucí mlhou začaly problikávat malé žluté a bílé záblesky. Mráček se za neustálého otáčení a blýskání pomalu přetvořil do dokonalé koule o velikosti jablka.

Rozzářil se. Brzy svítil jasněji než jakákoli lampa, takže bylo obtížné do jeho záře pohlédnout. Byl však tak krásný, že od něj Mersadion nedokázal odtrhnout oči. Pak si vzpomněl na kouzlo, které použila před nedávnem na bitevním poli. Vše tehdy začalo podobně jako nyní a skončilo nespočetným množstvím slepých nepřátel, kteří se nedokázali bránit. Po páteři mu přeběhl chlad. Vyslal tichou modlitbu k bohům a požádal je o milost.

Sklonila jednu ruku a druhou obrátila tak, že se zářivá koule vznášela kousek nad dlaní. Strach sice Mersadiona neopustil, přesto však nedokázal odtrhnout oči.

Jennesta pomalu zvedla ruku, až se koule nacházela ve výšce jejího obličej. Pak se na orka téměř svůdně zadívala, nadula tváře a velmi jemně foukla, jako když si dívka hraje s chmýřím pampelišky.

Koule, zářící jako malé slunce, opustila její dlaň a vznášela se vzduchem směrem k Mersadionovi. Napnul se. Už byla téměř u něj, pak ale jako by poslechla královnin pohyb rukou, změnila směr, uhnula do strany a zamířila ke zdi. Mersadion sledoval, jak narazila do cihlové stěny.

Objevil se ostrý záblesk a ozvalo se zadunění podobné úderu hromu. Mersadiona zasáhla tlaková vlna, která načechrala Jennestin háv.

Vykřikl.

Zed' hyzdila černá spálenina. Ve vzduchu se vznášel zápach síry.

Mersadionovi poklesla čelist. Pohlédl na královnu, jež v ruce držela další zářící kouli.

„Co jsi říkal?“ zeptala se, jako by očekávala, že všechno zopakuje. „Něco o tom, že nejsi ochoten splnit přímý rozkaz, že?“

„Já jsem víc než *ochotný* rozkaz splnit, paní,“ vykoktal. „Ale jde o počet vojáků, o...“

Tentokrát to vypadalo, jako by kouli hodila. Letěla rychleji.

S další ohlušující ránou zasáhla zed' několik stop nad ním. Trhl sebou. Jeho chvějící se hlavu zasypaly úlomky kamene a kousky malty.

„Vymlouváš se, generále,“ kárala ho, „a já chci výsledky.“

Jako by to jediné, co potřebovala, byl cvik, na dlani se jí objevila další pulzující koule. Zachichotala se a hodila ji, jako by to byla dětská hračka.

Letěla k němu a zdálo se, že ho tentokrát zasáhne. Její směr však byl dokonale vypočítán, a když se přitiskl ke zdi, těsně jej minula.

Koule narazila do vodní nádrže. Ačkoli to vlastně nebyl náraz. Dotkla se dřeva sudu, které ji *pohltilo*. Voda okamžitě začala bublat a vařit. Z nádrže stoupala pára a unikala mezi vyššími kovovými vzpěrami.

Otřesený Mersadion se podíval na Jennestu. Nevytvořila ještě další kouli, proto začal rychle mluvit. „Samozřejmě, Výsosti. Cokoli

chceš, je možné a bude okamžitě zařízeno. Jsem si jistý, že drobné překážky při shromažďování armády překonáme.“

„Dobře, generále. Věděla jsem, že pochopíš.“ Plácla rukama o sebe, aby si je oprášila, zdálo se však, jako by mu chtěla zatleskat. „Ještě jednu věc,“ dodala.

Mersadion se opět napnul. „Paní?“

„Jde o disciplínu. Určitě sis všiml, že se Stryke a jeho tlupa stali pro jistou část armády hrdiny.“

„To je naneštěstí pravda, Výsosti. Není to však všeobecný názor.“

„Postarej se o to, aby to tak zůstalo. Pokud se mínění rozšíří, mohly by nastat potíže. Co uděláš, abys tomu zabránil?“

„Rozhlašujeme tvoji verzi... hm, tedy *pravdu* o tom, jak se z Rosomáků stali dezertéři. Pěšáci ví, že se obhajoba odpadlíků trestá bitím.“

„Ať se to dozví úplně všichni a trestej každou *zmínku* o Strykovi a jeho tlupě. Vymlátíme jim ta jména z hlavy. A co se týká bití, je to málo. Trestem bude smrt. Stačí, když upálíme několik výtržníků, a brzy bude klid.“

„Ano, paní.“ Pochyboval o efektivitě takové strategie, raději si to však nechal pro sebe.

„Je třeba všímat si detailů, Mersadione, jen tak je možné zajistit stabilitu impéria.“

„Ach, to je tedy tajemství tvého úspěchu, má paní,“ odpověděl v touze zavděčit se.

„Ne, generále. Tím je brutalita.“

* * *

Dva dny cestovali Stryke, Coilla, Haskeer, Jup a vojáci bez potíží. Zastavovali co nejméně a jeli co nejrychleji.

Odpoledne druhého dne se ocitli na hranici vyčerpání, zahlédli už však stromy, lemující Zátoku lososů, a vpravo v dálce pak cíp Droganského lesa.

Když se stíny začaly prodlužovat, ohlásily zadní hlídky, že se k nim z východu blíží čtyři jezdci. V okolí neexistoval žádný úkryt, takže nebylo pravděpodobné, že by patřili k větší skupině.

„Potíže?“ zeptal se Jup.

„Pokud ano, tak čtyři snad zvládneme, ne?“ odpověděl Stryke. Zpomalili do chůze.

„Jsou to orci,“ pronesl Haskeer po několika minutách.

Stryke se na jezdce zadíval. „Máš pravdu.“

„To ale neznamená, že to jsou přátelé,“ připomněla jim Coilla.

„Ne. Ale jak říkám, jsou jenom čtyři.“

Nakonec k nim čtveřice jezdců dorazila. Ork v čele zvedl ruku. „Vítejte!“

„Vítejte,“ odpověděl Stryke opatrně. „Co chcete?“

Ork na něj zíral. „Ty jsi on, že?“

„Cože?“

„Stryke. Nikdy jsme se nesetkali, kapitáne, ale jednou nebo dvakrát jsem tě viděl.“ Přejel pohledem ostatní. „A tohle jsou Rosomáci?“

„Ano, jsem Stryke. Kdo jsi a co chceš?“

„Desátník Trispeer, pane.“ Kývl na své společníky. „Vojíni Pravod, Kaed a Rellep.“

„Jste tady s jednotkou?“

„Ne. Patřili jsme k pěšákům v armádě královny Jennesty.“

„Patřili?“ ozval se Jup.

„My jsme... odešli.“

„Z Jennestinych služeb se dá odejít jenom nohama napřed,“ řekla Coilla. „Nebo snad začala rozdávat renty?“

„Opustili jsme jednotku bez dovolení stejně jako vy.“

„Proč?“ chtěl vědět Stryke.

„Překvapuje mě, že se ptáš, kapitáne. Prostě už jsme měli Jennesty dost. Její nespravedlnosti a krutosti. Orci budou bojovat, to víš, a bez reptání. Ale ona zachází příliš daleko.“

Voják jménem Kaed dodal: „Se vší úctou, pane, ale většině z nás se taky nelíbí bojovat za lidi.“

„A nejsme jediní, kdo se takhle rozhodl,“ přidal se Trispeer. „Není nás sice hodně, ale je to jenom otázka času.“

„Vy jste nás hledali?“ zeptal se Jup.

„Ne, seržante. Ne tak docela. Když jsme dezertovali, doufali jsme, že vás najdeme, ale nevěděli jsme, kde pátrat. Právě teď přicházíme z Očistce. Slyšeli jsme, co se tam stalo, a napadlo nás, že byste to mohli být vy. Někdo nám řekl, že vás viděl jet na západ, takže...“

„Proč jste doufali, že nás najdete?“ otázal se Stryke.

„Vaši tlupu oficiálně prohlásili za odpadlíky. Na vaši hlavu vypsal velkou odměnu.“

„To víme.“

„Všichni, od Jennesty dolů, vás pomlouvají. Tvrdí, že jste psanci, že zabijíte orky a že jste královně ukradli nějaký poklad.“

Strykova tvář potemněla. „To mě nepřekvapuje. O co vám jde?“

„No, někteří z nás si myslí, že nám neříkají pravdu. Vždy jsi měl dobrou pověst, kapitáne, a my víme, co Jennesta a její poskoci tvrdí o těch, kdo ztratili její přízeň.“

„Přisáhám, že jsou to lži,“ ujistila je Coilla.

„Věděl jsem to.“ Obrátil se a kývl na své společníky. Také kývli a usmáli se. „Tak nás napadlo, že bychom vám mohli být užiteční,“ pokračoval.

To Stryka zmátlo. „Co tím myslíš? Jak užiteční?“

„Došlo nám, že shromáždí uješ armádu odpadlých orků, jako jsme my. Možná se chceš postavit Jennestě nebo najít nový domov. Chceme se k vám připojit.“

Stryke se jim na okamžik zadíval do tváří, plných naděje, pak si povzdychl. „Neplánuju žádnou křížáckou výpravu, desátníku, ani nehledám nové rekruty. Neplánovali jsme, že se vydáme touhle cestou, a teď nám nezbývá než udělat, co se dá.“

Na Trispeerově tváři se objevil smutný výraz. „Ale, kapitáne...“

„Jsem zodpovědný za život a osud své tlupy a už to je dost těžké. Nechci si všechno ještě zkomplikovat a přebrat zodpovědnost za někoho dalšího.“ Zjemnil tón a dodal: „Musíte si najít vlastní cestu.“

Desátník vypadal zklamaně. Všichni vypadali. „Chceš tím říct, že se nepostavíš na odpor? Že se nepomstíš za všechny orky, kteří žijí v otroctví?“

„Stavíme se na odpor, ale svým vlastním způsobem. Pomstu bude muset provést někdo jiný. Hledáte na špatném místě. Je mi to líto.“

Trispeer se rozhodl vzít celou věc rozumně. „No, možná jsem věděl, že to znělo příliš dobře, než aby to byla pravda. Ale ty a tvá tlupa se pro vojáky pomalu stáváte hrdiny. Objeví se další, kteří si budou myslet to co my a budou se k vám chtít připojit.“

„Povím jim totéž, co jsem právě řekl vám.“

„Takže asi budeme muset udělat něco jiného.“

„Co?“ vstoupil do rozhovoru Haskeer.

„Asi půjdeme do Černého lesa.“

„A stanete se lupiči?“ zeptala Coilla.

„Co jiného můžeme udělat?“ odpověděl Trispeer zahanbeně. „Ještě se můžeme stát žoldáky, ale do toho se žádnému z nás nechce.“

„Že jednou takhle dopadneme,“ zamumlala. „Zasraní lidé.“

Desátník se usmál. „Zaměříme se na ně. I ork musí jíst.“

„Pokud to opravdu uděláte, moc se nepřibližujte k Černé skále,“ radil jim Stryke. „Nedávno jsme narazili na koboldy a ti teď nemají orky zrovna v lásce.“

„Zapamatujeme si to. No, možná to nakonec nebude Černý les, možná se pustíme do lidí jen tak. Ještě uvidíme.“

„Potřebujete něco?“ zeptal se Haskeer. „Ne že bychom měli hodně vody nebo jídla, ale...“

„Ne, díky, seržante. Zatím si vystačíme.“

„Možná by se vám hodila trocha tohohle,“ řekl Stryke a vytáhl váček s krystaly. Druhou rukou zašmátral v kabátci a vytáhl listinu, jež prohlašovala Rosomáky za odpadlíky. Nic lepšího neměl. Připadalo mu to jistým způsobem příhodné. Složil papír do kornoutu a nasypal do něj dost velké množství drogy. Pak ho podal desátníkovi.

„Díky, kapitáne, to je od tebe velkorysé. Ceníme si toho.“ Zazubil se. „Víš přece, co říká staré pořekadlo: ‚S krystaly přežiješ i bez peněz, ale s penězi bez krystalů ne.‘“

„Užijte si je. Ale zacházejte s nimi opatrně. Pro nás byly zatím spíše prokletím než požehnáním.“

Trispeera jeho poznámka zmátla, ale mlčel.

Stryke se natáhl a nabídl desátníkovi ruku k válečnému pozdravu. „Musíme už pokračovat dál do Droganu. Hodně štěstí.“

„Vám taky. Ať vás na cestě provázejí bohové. Hlídejte si záda.“

Desátník i jeho společníci zasalutovali, otočili koně a vyrazili pryč zhruba stejným směrem, odkud přijeli.

Coilla sledovala, jak odjíždějí. „Připadali mi jako slušní orci.“

„Mně taky,“ souhlasil Jup. „Škoda, že se k nám nemohli připojit. Pár mečů navíc by se nám možná hodilo.“

Stryke nápad rázně odmítl. „Ne. Jak jsem řekl, už tak toho mám víc než dost.“

„Pokud říkali pravdu, Stryku,“ uvažovala Coilla, „pak by ses mohl postavit...“

„Nechci se nikomu postavit.“

Jup se zazubil. „Mesiáš Stryke!“ prohlásil melodramaticky.

Velitel se na něj výhrůžně zamračil.

* * *

Než dorazili na místo setkání, nastala noc.

Stryke si přál, aby býval mohl přesněji určit, kde se se zbytkem tlupy setkají. Ale nešlo to, protože nikdo z nich neznal zdejší krajinu dost dobře. A tak museli jet ve tmě podél hradby stromů, lemující zátoku, a po kamarádech pátrat.

Haskeer si jako obvykle začal stěžovat první. „Myslím, že ztrácíme čas. Proč nepočkáme do rána?“

Tentokrát byla Coilla ochotná s ním souhlasit. „Možná má pravdu. Potřebujeme světlo.“

„Už tak jedeme pozdě,“ řekl Stryke. „To nejmenší, co můžeme udělat, je pokusit se je najít. Ještě hodinu. Pokud je do té doby nenajdeme, sesedneme.“

To poskytlo Haskeerovi příležitost dál reptat.

Jeli podél křoví, které rostlo mezi stromy. Slyšeli, jak v řece, vzdálené asi sto metrů, šplouchá voda.

„Možná sem vůbec nedorazili,“ nadhodil Haskeer.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Jup.

„Byla jich jenom polovina. Mohlo se stát cokoli.“

„Nás je taky jenom polovina,“ připomněl mu Stryke, „a dostali jsme se sem.“

„Možná zamířili do Droganu a začali vyjednávat s kentaury,“ řekla Coilla.

„Uvidíme. Teď všichni zmlkňte. Stejně tak můžeme narazit na nepřitele.“

Dalších deset minut jeli v tichosti, pak se z podrostu ozvalo zašustění. Orci tiše tasili meče. Z křoví vystoupily dvě postavy.

„Eldo! Noskau!“ zavolala Coilla.

Vyměnili si pozdravy a schovali zbraně. Pak je vojáci zavedli do houští, kde rozbili tábor.

Alfray k nim s úsměvem vyrazil a stiskl Coille paži. „Rád tě zase vidím, desátníku! Stryku, Jupe!“

„Já jsem tady taky, víš?“ zavrčel Haskeer.

Alfray se na něj zamračil. „No, ty nám toho musíš hodně vysvětlit.“

„A taky vysvětlí,“ slíbil Stryke. „Nebud' na něho příliš tvrdý. Jakou jste měli cestu? Došlo k něčemu? Přišli jste na něco?“

„Prr!“ Alfray se zazubil. „Cesta proběhla víceméně klidně. K ničemu nedošlo. Na nic jsme nepřišli.“

„No, my toho musíme hodně povyprávět vám,“ řekl Jup.

„Pojďte, posad'te se a odpočiňte si. Vypadáte, jako byste to potřebovali.“

Tlupa byla opět pohromadě a vojáci zdravili jeden druhého. Plácali se po ramenou, tiskli si paže, smáli se a povídali si. Rozdali jídlo a pití a rozdělali oheň, aby zahnali chlad. A zatímco posedávali kolem, vyměňovali si novinky.

Nakonec se dostali ke kentaurům.

„Žádného jsme zatím neviděli,“ oznámil Alfray. „Ale ještě jsme se nevydali hlouběji do lesa. Myslel jsem si, že bude lepší poslechnout tvoji radu a jen pozorovat.“

„Rozhodl ses správně,“ ujistil ho Stryke.

„Takže jak to uděláme?“

„Pokud možno klidně. Proti kentaurům nic nemáme. Kromě toho budou v přesile a na svém území.“

„To dává smysl. Ale nezapomeň, že i když to trvá, než je něco rozčlíí, nikdy nepromíjí.“

„Proto k nim půjdeme v míru a s nabídkou obchodu.“

„A pokud nás odmítnou? Co pak?“ ozval se Haskeer.

„Pak vymyslíme jiný způsob. A pokud dojde k boji, no, k tomu jsme cvičeni, ne? Ale napřed zkusíme vyjednávat.“ Významně se na seržanta zadíval. „A nestrpím, aby někdo v téhle jednotce odmítl poslušnost. Budeme bojovat, až řeknu nebo pokud zaútočí.“

Kromě Haskeera, jenž se odmlčel, všichni souhlasili.

Alfray natáhl ruce k malému ohýnku. Stejně jako u všech ostatních i jeho dech se srážel v bílou páru. „Ta zatracená zima nepolevuje,“ stěžoval si.

Stryke si přitáhl kabátec blíž k tělu a kývl. „Škoda, že nemáme teplejší oblečení.“

„Dneska ráno jsme zahlédli malé stádo lembarů. Napadlo mě, že by se nám hodily nějaké kožešiny. V těchhle končinách jich pořád žije dost, takže by nevadilo, kdybychom pár zabili.“

„Dobrý nápad. Kožešiny a čerstvé maso. Nebylo by dobré vydat se v tuhle dobu do lesa; mohli by nás považovat za nájezdníky. Vstaneme brzo, vyrazíme na lov a pak do Droganu.“

* * *

Vstali s rozbřeskem.

Stryke se rozhodl vést lovce sám. Jup a Haskeer se přihlásili, že půjdou taky. Přidali se k nim ještě Zoda, Hystykk, Gleadeg, Vobe, Bhose a Orbon. Víc jich nebylo potřeba; když se rozdělili do dvou skupin, nebylo jich příliš mnoho, takže zvířata nevyplašili, zároveň však dost na to, aby kořist odnesli zpět do tábora.

Koně si však vzít nemohli. Lembarové je dokázali nejen vycítit, ale měli k nim také velký odpor. Nejlepší způsob, jak lembara vyděsit a přimět k útěku, bylo přiblížit se k němu na koni. Na lov se museli vydat pěšky.

Právě se chystali vyrazit, když Alfray odvedl Stryka stranou. „Myslím, že bys měl raději nechat hvězdy u mě,“ řekl.

To Stryka překvapilo. „Proč?“

„Čím víc jich máme, tím cennější jsou. Co když se ti na lovu něco stane a ztratí se? A když už o tom mluvíme, stejnou věc bychom měli udělat i s krystaly a rozdělit je mezi důstojníky. Samozřejmě kromě Haskeera.“

„No...“

„Myslíš, že udělám stejnou věc jako Haskeer a uteču s nimi? S většinou jednotky kolem?“

„Nejde o to, že bych ti nevěřil, starý příteli, to přece víš. Ale přemýšlel jsem o tom, co se stalo Haskeerovi. Hodně jsem o tom přemýšlel. Co když jeho chování ovlivnilo kouzlo?“

„Myslíš kouzlo Jennesty?“

„To je asi nejpravděpodobnější.“

„Tak proč by nemohla udělat stejnou věc i tobě? Pokud to skutečně *bylo* její kouzlo, pak bys je tím spíš měl nechat tady, nemyslíš? Protože první věc, kterou bych udělal, by byla, že bych ostatním přikázal, aby na mě dávali pozor. A jakmile bych se začal chovat divně, svázali by mě. Nebo zabili.“

Stryke věděl, že má Alfray pravdu. „Tak dobře,“ souhlasil neochotně. Odvázal váček a podal mu ho. „Ale v budoucnu bychom měli víc přemýšlet o jejich důkladném zabezpečení.“

„Dobře. Věř mi. Teď běž a sežeň nám nějaké zimní oblečení.“

18

Během hodiny zhlédli na pláních první stádo lembarů. Podobali se malým jelenům a samcům také dorůstaly parohy, byli však mnohem mohutněji stavění. Jejich hustá, chlupatá, hnědá srst se šedými a bílými skvrnami se podobala medvědí kožešině a byla skoro stejně cenná.

Zatímco se zvířata bezstarostně pásla, rozdělili se lovci do dvou skupin. Úkolem Haskeera a dalších čtyř vojáků bylo nahnat zvířata směrem ke Strykovi, Jupovi a zbývajícím dvěma pěšákům.

Začátek lovu se vydařil. Moment překvapení měli na své straně, a tak se jim brzy podařilo zabít tři lembary. Poté však kořist zobražila tělo a bylo nutné ji složitě nahánět. Lembaři nepatřili k rychlým zvířatům a na rovině je ork bez problémů dohonil. Teprve v nerovné krajině získali lembaři díky své hbitosti navrch. Stryke se držel v zádech tlupy, zatímco Haskeer a jeho vojáci hnali půl tuctu zvířat jejich směrem. Tři lembaři se rozprchli do stran a unikli. Dva vrazili mezi Jupa a čekající vojáky, kteří se do nich pustili oštěpy a meči. Třetí proklouzl a řítil se přímo na Stryka.

Zvedl meč a zatarasil zvířeti cestu. Lembar se však nedal tak snadno zastavit. Sotva několik stop od Stryka uskočil do strany a prohnal se kolem něj. Strykova čepel zasáhla jen vzduch.

„*Můj!*“ zakřičel a vyrazil za lembarem.

Nevěděl, jestli ho ostatní slyšeli nebo byli příliš zaujati zabíjením.

Prchající tvor vběhl do mlází. Běžel za ním, skláněl se a odrážel větve stranou. O minutu později se dostali na opačnou stranu hájku a ocitli se v rovném, travnatém terénu. Stryke začal zvíře dohánět. Lembar změnil směr a vyrazil k několika kopečkům. Jako kamzík vyšplhal na první z nich. Stryke byl dvacet kroků za ním. Poté Lembar seběhl dolů a vylezl na další kopec.

Byla to těžká práce, ale Stryke si to užíval.

Na další rovince byl od kořisti už jen několik kroků. Tvor se vydal dolů ze strmého srázu na opačné straně. Napůl přitom běžel, napůl skákal. Stryke sklouzl za ním. Když lembar dosáhl paty kopce, zahrnul doprava a zmizel mezi stromy. Zadíchaný Stryke ho následoval. Ve vzdálenosti hodu oštěpem se v zeleni zableskla bílá srst. Přidal do kroku a rozběhl se tím směrem.

Náhle se mu svět obrátil vzhůru nohama.

Padl k zemi a sklouzl po vlhkém koberci z listí. Ze spánku mu do hlavy vystřelovala ostrá bolest. Převrátil se na záda. Všechno ho bolelo a hlava se mu točila, pomalu se však začal škrábat ven z temnoty, která ho málem pohltila.

Někdo nad ním stál. Když se mu trochu projasnil zrak, uvědomil si, že nejde o jednu postavu, nýbrž o několik. Jeden z tvorů mu sebral meč, který stále svíral. Postavy mezi sebou prohodily několik slov v úsečném, hrdelním a nepříjemně známém jazyce.

Skřeti ho hrubě postavili na nohy. Zasténal. Prohmatali mu oblečení ve snaze najít další zbraně. Když se ujistili, že je neozbrojen, začali do něj strkat kyji. Jeden z nich určitě držel v ruce palici, kterou ho tak zákeřně napadli. Měli u sebe také meče, jejichž ostrými hroty do něj začali šťouchat, aby ho přiměli pohnout se. Během chůze zvedl ruku k hlavě. Jeden ze skřetů mu ji však hrubě strhl dolů a zaječel na něj něco, čemu nerozuměl. Výhružný tón se však nedal přeslechnout.

Hnali ho na konec rokle a vzhůru dalším stoupáním. Všechny kosti v těle ho bolely a trochu kulhal, jeho věznitelé však odmítali zpomalit. Když dorazili na vrchol kopce, pohlédl dolů. Na druhé straně stál velký dům. Zatímco ho pobízeli dolů ze srázu, napadlo ho, že zbytek lovců nemůže být daleko. Problém však byl v tom, že netušili, kterým směrem zmizel, takže klidně mohli být na opačné straně země. Na jejich pomoc nemohl spoléhat.

Když konečně dorazil v doprovodu bojechtivých skřetů k budově, nemohl popadnout dech.

Dům mohl postavit kterýkoli z národů; vypadal stejně mnohoúčelově jako všechny budovy v Maras-Dantii. Měl jednoduchou, ale přitom mohutnou konstrukci, doškovou střechu a jediné dveře. Kdysi mívál také několik oken, ta však byla nyní zabedněná. Obyvatelé

místo očividně již dávno opustili, neboť se pomalu rozpadalo. Došky byly ošlehané větrem a stěny již napadla plíseň.

Postrčili ho dveřmi dovnitř.

Čekal na něj Razatt-Kheage.

Otrokáři se na tváři usadil odporný škleb, který skřeti považovali za úsměv. Oči mu zářily vítězstvím a pomstou. „Zdravím tě, orku,“ zasyčel.

„Taky tě zdravím.“ Stryke se snažil ze všech sil sebrat a pročistit si mysl. Bojoval s bolestí a snažil se ji odvrhnout. „Nemohl ses dočkat, až se jaksepatří rozloučíš, co?“

„Sledovali jsme tě.“

„Nepovídej. Ale určitě ne proto, abyste mi poděkovali.“

„No, chceme osobně... *poděkovat* celé tvé jednotce. A ještě získáme peníze od Jennesty. A kromě toho jsem si přečetl vyhlášku, která říká, že prý u sebe máte nějaký artefakt, za který určitě dostanu taky zapláceno.“

Stryke byl rád, že nemá hvězdy u sebe. Zadíval se na šestici skřetů. „S tímhle chceš jít po mojí tlupě? Jsi snad sebevrah?“

„Neudělám to sám. Pošlu vzkaz Jennestě.“

To Stryka rychle probralo. „Myslíš si snad, že jednotka tady pěkně počká na její armádu?“

„Říkal jsem si, že si tě nechám jako rukojmí, abych ji k tomu přinutil.“

„Tohle ti nesežerou, otrokáři. Ne moje tlupa. Ty toho o orcích moc nevíš, co?“

„Mohlo by být zábavné něco se o nich dozvědět. Tak povídej,“ poškleboval se Razatt-Kheage.

Strykovi výzva vyhovovala. Získá tak trochu času a možná vymyslí nějaký způsob, jak z celé šlamastyky ven. „Všichni orci ví, že se ve válce umírá. Od narození nás učí udělat, co se dá, abychom kamarády zachránili, ale pokud je to nemožné, neriskovat životy všech kvůli jednomu. Proto ti budu jako rukojmí k ničemu. Odjedou.“

„Ale ty jsi udělal přesně opačnou věc, když jsi přišel zachránit svého desátníka.“ Nepříjemně se na něj zadíval. „Někteří jednotlivci

jsou možná cennější než jiní. V tom případě by nejcennějším byl právě velitel. Uvidíme.“

Stryke změnil téma, aby otrokáře přiměl dál mluvit. „Nikde tady nevidím tvé lidské přátele.“

„Obchodní společníky. Šli si svou cestou. Byl to velmi nepříjemný rozchod. Z nějakého důvodu mě viní za váš útěk. Myslím, že by došlo i k *násilí*, kdyby jeden z nich nutně nepotřeboval léčitele. Naštěstí jsem jim mohl prodat jméno.“

„Vsadím se, že ti byli moc vděční.“ Rozhlédl se po dlouhé místnosti. „Takže co teď?“

„Napíšu zprávu agentovi královny a ty zatím budeš naším hostem.“ Otrokář kývl na poskoky.

Zahnali Stryka na opačnou stranu místnosti. Stejně jako ve zbytku chatrče ani tady toho moc nebylo, jen koš se žhavými uhlíky, který trochu ohříval ledový vzduch. Skřeti nechali orka stát vedle něj a zapředli rozhovor ve svém jazyce. Razatt-Kheage se postavil k rozviklanému stolu nedaleko dveří. Do ruky vzal pero a pergamen.

Stryke pohlédl na koš s uhlíky. A dostal šílený nápad. Bude to mít vliv i na něj, alespoň však bude vědět, co se děje. Rozhlédl se, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje, pak sáhl do váčku u opasku, nabral hrst krystalů a hodil je do ohně. Z narůžovělé drogy začaly stoupat velké obláčky mléčně bílého kouře.

Téměř půl minuty si nikdo ničeho nevšiml, dokud kouř nezhoustl. Stryke se pokusil zadržet dech. Pak jeden ze skřetů přistoupil blíž a překvapeně se zadíval na dýmící koš. Stryke střelil pohledem po ostatních. Ještě si neuvědomili, že něco není v pořádku. Nastal čas jednat.

O tělesných funkcích skřetů toho sice moc nevěděl, napadlo ho však, že jednu věc budou mít s ostatními starými národy společnou. A když se rozehnal a vší silou kopl skřeta do rozkroku, poznal, že měl pravdu. Poskok bolestivě zaječel a zkroutil se. Stryke ho znovu udeřil.

Nyní se k němu rozběhli i ostatní. Stryke popadl jednoho skřeta za ruku, v níž držel meč, a uhodil s ní tvrdě o své koleno. Zbraň vypadla skřetovi z ruky. Stryke ji sebral, švihl zápěstím a bodl poskoka do zad.

Připravil se na zbylých pět. Opatrně se k němu přiblížili a v půlkruhu ho obklíčili. Byli to silně ozbrojení, ke všemu odhodlaní vrahové.

„Takhle se chováš vždycky?“ zuřil Razatt-Kheage. „Pokaždé, když zabiješ jednoho z mých sluhů, přicházím o peníze! Bude lepší, když tě zabijeme.“

Poskoci zvedli zbraně a vykročili vpřed. Stryke stále nedýchal.

Z koše s uhlíky stoupalo víc a víc kouře, který začal pomalu naplňovat dům. Nad podlahou se vznášela bílá mlha a pod trámy se shlukl velký mrak.

Jeden ze skřetů se rozpráhl kyjem.

Stryke už nedokázal dál zadržet dech. Vydechl a instinktivně se znovu nadechl. Pocítil známou lehkou závrať a ze všech sil se snažil soustředit.

Skřet s kyjem zaútočil.

Stryke ustoupil do strany a sekl po něm. *Vlny nekonečného oceánu*. Zatřásl hlavou, aby se obrazu zbavil. Minul. Znovu sekl, ale protivník se vyhnul i této ráně. Poskok se po Strykovi ohnal a málem ho zasáhl do ramene. *Dokonale modré nebe*. Stryke ustoupil a zoufale se snažil držet reality.

Starosti mu dělala skutečnost, že krystaly neměly na útočícího skřeta očividně žádný účinek. Nevěděl, jestli nějak zapůsobily na ostatní.

Stryke napadl protivníka.

Když se ohnal mečem, zdálo se mu, jako by jich v ruce držel tucty a z každého z nich se zrodil další; jedna čepel na každý kousek oblouku, který musela opsat. Na konci pohybu visel ve vzduchu třpytící se barevný vějíř. Skřetův kyj představu roztříštil jako mýdlovou bublinu.

To Stryka rozčlilo. Vyrazil vpřed, zasypal skřeta ranami a přiměl ho ustoupit. Zdálo se mu, že kaleidoskopem v mysli zahlédl, jak se skřet zapotácel a zamrkal na něj skelnatýma očima.

Stryke sevřel meč oběma rukama, neboť se potřeboval něčeho přidržet, a vyrazil protivníkovi kyj z ruky. Pak provedl výpad a probodl ho.

Nikdy dřív si nevšiml, jak okouzlující barvu má krev.

Probral se z omámení a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Téměř okamžitě si uvědomil, že udělal chybu.

Několik skřetů zavrávalo jeho směrem. Pohybovali se nezvykle pomalu.

Křišťálové kapky deště na okvětních lístcích žluté květiny. Postavil se nejbližšímu nepříteli a zkřížil s ním meče. Šermovali spolu, ačkoli se zdálo, jako by se pohybovali bažinou. Strykovi se podařilo rozseknout protivníkovi paži. Z rány vystříkla úchvatně rudá krev. Dalším seknutím zasáhl skřeta do žaludku a vykouznil další paletu barev. Umírající skřet padl k zemi a Stryke se pomalu obrátil, aby se postavil dalšímu protivníkovi.

Skřet držel v ruce oštěp, který by však lépe využil jako berli, neboť se zdálo, že se mu brzy podlomí kolena. Přesto se jím však snažil Stryka omámeně bodnout. Ork zasáhl oštěp jako *oslnivý záblesk světla na sametově modrém nebi* a přeseknul ho. Skřet se přihloupě zadíval na zlomenou zbraň a překvapeně zamrkal.

Stryke ho bodl do srdce a obdivoval přitom nádhernou šarlatovou spršku, která se rozstříkla kolem.

Jel na koni lesem plným vysokých, statných stromů. Ne, to přece nedělal. Soustředil zakalený zrak na dva zbývající strážce. Chtěli si zahrát podivnou hru se životy, ale on zapomněl pravidla. Jediné, co si pamatoval, byl cíl — zastavit je. Tak se do toho dal.

První z nich, skřet s doširoka roztaženými zorníčkami, téměř vrávorál. Držel v ruce meč a bez ustání se jím oháněl. Avšak povětšinou ne Strykovým směrem. Ork mávání opětoval, ale musel udělat několik kroků vpřed, aby se jejich čepele setkaly. *Měsíční světlo na řece, jejíž břehy porůstaly sehnuté smuteční vrby.* To taky nebylo správně. Musel se soustředit na hru.

Před obličejem se mu mihlo něco oslnivého. Když se obrátil, uvědomil si, že to byl meč druhého strážce. Napadlo ho, že to od něj nebylo vůbec pěkné. Také se mu ohnal mečem po obličejí, aby se pomstil. Zasáhl něco měkkého. Meč se hluboko zabořil a vyloudil ze skřeta překvapivě melodické zavytí, které se vytratilo, až když mrtvý klesl k zemi.

Zůstal už jen jeden přísluhovač a sám Razatt-Kheage. Otrokář se stále držel zpátky, otvíral a zavíral ústa a vyrážel tichá slova. *Zřícenina pevnosti na vrcholku kopce, bílé zářící ve slunci.* Stryke potřásl hlavou a obrátil se k poslednímu strážci. Napřed ho ale musel najít v mlze z krystalů.

Když se mu to podařilo, téměř zdvořile ho zasypal ranami. Přidal na síle a na rychlosti, aby prorazil protivníkovu obranu. Nakonec však prorazil spíše protivníka. *Vodopád, řítící se dolů ze žulového srázu.* Odstrčil vidinu stranou a skočil po nepříteli. Na okamžik se vznášel jako pírkó, pak se pokusil vyrýt své jméno do skřetovy hrudi. Dostal se však sotva do poloviny písmena S, když mu sebrali plátno. *Zelené louky, na nichž se pásla stáda zvířat.*

Stryke se sotva držel na nohou. Ale musel, neboť hra ještě nebyla u konce. Jeden hráč byl pořád naživu. Rozhlédl se kolem. Razatt-Kheage stál u dveří, ale nepokoušel se odejít. Stryke k němu začal plavat tunelem plným medu.

Konečně se k němu dostal, ale skřet se stále nepohnul. Nemohl, protože dokonale ztuhl. Stryke se mu postavil. Otrokář náhle klesl na kolena, jako by se klaněl. Stále pohyboval rty, ale Stryke nedokázal rozeznat jednotlivá slova. Vlastně vůbec nic neslyšel, jen tiché syčivé vytí. Skřet asi žadonil. To hráči někdy dělali. *Slunce páliło na nekonečnou pláž.* Ale tenhle tvor nehrál. Odmítal hrát, a to bylo proti pravidlům. To se Strykovi nelíbilo.

Zvedl meč. *Kráčel po nekonečné pláži.* Razatt-Kheage, odporný malý kazisvět, pořád otvíral a zavíral ústa. *Zelené kopce a ledově modré nebe.*

Stryke mávl mečem. Ústa otrokáře zůstala doširoka otevřená v tichém výkřiku. *Usměvavá tvář orky ze snů.*

Meč se zasekl Razatt-Kheagovi do krku a oddělil mu hlavu od ramen. Vylétla vzhůru, z pahýlu krku vystříkla krev a tělo kleslo k zemi. Stryke pozoroval točící se hlavu, zavalitého ptáka bez křídel, a zdálo se mu, že se směje.

Pak dopadla jako zralý meloun na podlahu ve vzdálenosti asi tuctu stop, dvakrát nadskočila a zůstala ležet.

Stryke se opřel o zeď. Cítil se vyčerpaný, ale radostně vzrušený. Udělal *dobrou* věc. Pohnul se. Kašlal a sípal a hlavu měl plnou obrazů, zvuků, pachů a hudby. Zavrával ke dveřím. Chvíli mu trvalo, než otevřel všechny závory.

Vypotácel se ven, zahalen do bílého kouře, a klopýtal pryč prozářenou krajinou.

19

„Vypij to,“ řekl Alfray a podal Strykovi další hrnek s kouřícím zeleným lektvarem. S hlavou v dlaních Stryke zasténal: „Bohové, už ne.“

„Dostal jsi pořádnou dávku krystalů. Pokud je chceš dostat ven tak potřebuješ tohle, jídlo a hodně vody, abys je vychcal.“

Stryke zvedl hlavu a povzdechl si. Měl nateklé, zarudlé oči. „Tak jo, dej to sem.“ Vzal si od něj hrnek, vypil páchnoucí tekutinu jedním douškem a stáhl obličej do grimasy.

„Dobře.“ Alfray si vzal hrnek zpátky, sehnul se ke kotlíku nad ohněm a nabral další dávku. „Tenhle můžeš srkat, dokud nebude připravené jídlo.“ Vrazil ho Strykovi do ruky. „Půjdu je zkontrolovat. Odešel, aby dohlédl na vojáky, kteří nakládali věci na koně.

Jakmile si byl Stryke jistý, že ho Alfray nevidí, vylil obsah hrnku do trávy.

Od okamžiku, kdy se dostal ven z domu, uplynulo už několik hodin. Nějakou dobu se nejistě potácel kolem, až narazil na lovce. Táhli s sebou půl tuctu mrtvých lembarů. Protože nemotorně vrávorál a plácal nesmysly, museli ho do tábora téměř odnést. Když jim pak vyprávěl, co zažil, všem poklesla čelist.

Nyní pekli nad ohni lembarí maso a kolem se šířila libá vůně. Strykovu chuť ještě zostřily krystaly, a tak se mu začaly sbíhat sliny v ústech.

Přistoupila k němu Coilla se dvěma talíři s masem a posadila se vedle něj. Zhltal svoji porci, jako by hladověl.

„Jsem ti opravdu vděčná, víš,“ řekla. „Za to, že jsi zabil Razatt-Kheaga. I když bych to radši udělala sama.“

„Bylo mi potěšením,“ odpověděl s plnými ústy.

Upřeně se na něj zadívala. „Jsi si jistý, že neřekl nic o tom, kam Lekmann s ostatními zmizeli?“

Stryke byl stále ještě pod vlivem krystalů, takže to poslední, co potřeboval, bylo, aby do něj někdo neustále rýpal. „Řekl jsem vám všechno, co vím. Zmizeli.“ Cítil se trochu podrážděný.

Coilla se nespokojeně zamračila.

„Myslím, že už lovce hlav neuvidíš,“ dodal, aby ji uklidnil. „Takoví zbabělci by se nikdy nepostavili bojové jednotce.“

„Dluží mi to, Stryku,“ řekla. „A já si to od nich vyberu i s úroky.“

„Já vím a pomůžeme ti, jak jen budeme moci. Ale teď je nemůžeme jít hledat. Pokud je ještě někdy potkáme...“

„Do prdele. Je na čase, aby někdo *lovil* je.“

„Nemyslíš, že jsi jimi trochu posedlá?“ Zatímco mluvil, žvýkal.

„*Chci* jimi být posedlá! Cítil by ses úplně stejně, kdyby tě ponížili a nabídli k prodeji, jako bys byl dobytek.“

„Jo, to máš pravdu. Ale v tuhle chvíli s tím nemůžeme nic udělat. Promluvíme si o tom později, dobře? Bolí mě hlava.“

Kývla, položila talíř k ohni a odešla.

Několik vojáků šlo kazajky z kožešin. Bylo jich právě tak akorát.

Stryke zrovna dojídal, když se objevil Alfray.

„No, jsme připraveni vyrazit do Droganu. Čekáme jenom na tebe.“

„Je mi fajn. Nebo aspoň brzo bude. Sice ještě nemám tak docela *čistou* hlavu, ale jízda na koni to spraví.“

Zamířil k nim Haskeer s hromadou kožešinových kabátců. Jup kráčel za ním.

„Nejsou zrovna elegantní,“ poznamenal Haskeer, zatímco je rozdělával podle velikostí.

„Překvapuje mě, že to vadí zrovna tobě,“ opáčil trpaslík.

Haskeer ho ignoroval a začal rozdávát oděvy. „Tak jo. Kapitáne.“ Hodil mu kožešinu. „Alfrayi. A tady je tvoje, Juve.“ Roztáhl ji, aby si ji mohli všichni prohlédnout. „Podívejte se na tu velikost. Jako pro mládě. Mně by to nezakrylo ani prdel!“

Jup mu ji sebral. „Na to máš hlavu. Vypadal bys určitě líp.“

Haskeer rozzuřeně odkráčel.

Stryke trochu nejistě vstal, oblékl si kožešinový kabátec a zamířil k Alfrayovi.

„Jak se cítíš?“ zeptal se desátník.

„Už to není tak zlé. Nějakou dobu ale nechci krystaly ani vidět.“ Alfray se usmál.

„S hvězdami jsi měl pravdu,“ pokračoval Stryke. „Kdybych je měl u sebe...“

„Já vím. Měli jsme štěstí.“

„Teď si je zase vezmu zpátky.“

„Nepřemýšlel jsi o tom, že bys je rozdělil?“

„Vím, že by to bylo rozumné, ale radši si je nechám u sebe. Kdybychom se zase museli rozdělít, svěřím je tobě.“

„Ty to víš nejlíp, Stryku.“ Jeho tón naznačoval, že nesouhlasí, ale nepovažuje za příhodné se v tuto chvíli hádat. Sáhł do kapsy a vytáhl hvězdy, hned je však nevrátil. Držel je v ruce a prohlížel si je. „Víš, i přesto, co jsem řekl, jsem rád, že ti je vracím. Mít je u sebe znamená ohromnou zodpovědnost.“

Stryke přijal hvězdy zpět a schoval je do váčku u opasku. „Vím, co myslíš.“

„Je to divné, že? Máme tenhle pocit, i když pořád netušíme, co vlastně jsou. Co uděláme, Stryku? Chci říct, ať už další hvězdu od kentaurů dostaneme, nebo ne.“

„Vždycky jsem měl v plánu vyměnit je s Jennestou za svobodu. Ale čím víc o tom přemýšlím, tím víc jsem přesvědčený, že bychom to *neměli* udělat.“

„Proč ne?“

„No, pro začátek — myslíš, že by dodržela svoji část úmluvy? Já ne. Ale ještě důležitější je moc, kterou v sobě tyhle věci mají.“

„Ale my nevíme, jakou moc ukrývají. O to přece jde.“

„To máš pravdu. Ale setkali jsme se s mnoha náznaky. Například to, co nám řekl Tannar. A skutečnost, že je chce čarodějka Jennesta.“

„Takže co s nimi uděláme?“

„Napadlo mě, že bychom mohli najít někoho, kdo by nám poradil, jak je použít. Pro dobro, ne pro zlo. Abychom pomohli orkům a dalším starým národům nebo zničili lidi a tyrany.“

„Kde bychom někoho takového hledali?“

„Našli jsme Mobbsa, který nám jako první o přístrojích řekl.“

„Nepřeješ si někdy, aby to nebyval udělal?“

„Věci se musely změnit. Už se *měnily*. Mobbs nás k ničemu neutil. Jen nám dal důvod, i když velmi nejistý. Jen říkám, že se nám možná podaří najít někoho, kdo by o hvězdách věděl ještě víc. Mága, alchymistu nebo někoho podobného.“

„Takže chceš raději udělat tohle než je vyměnit za naše životy a dát je Jennestě?“

„Jen mě to tak napadlo. Přemýšlej, Alfrayi. I kdybychom s Jennestou uzavřeli obchod a ona dohodu skutečně dodržela, jaký život bychom žili? Opravdu si myslíš, že bychom se mohli jednoduše vrátit k životu, který jsme vedli, a pokračovat dál, jako by se nic nestalo? Ne, to už je pryč. Ty dny jsou pryč. Ať uděláme cokoli, země skončí v plamenech. Potřebujeme něco většího.“ Poplácal váček u opasku. „A tyhle věci by mohly být klíč.“

„Možná.“

„Vydáme se do Droganu.“

Přikázal strhnout tábor.

* * *

Les byl vzdálen jen dvě nebo tři hodiny jízdy a cesta nemohla být jednodušší. Stačilo sledovat zátoku.

Jak Stryke doufal, jízda klidným tempem mu opravdu pročistila stále ještě bušící hlavu. Neustále však měl sucho v ústech a cestou vypil neuvěřitelné množství vody.

Nabídl čutoru Coille, která jela vedle něj v čele průvodu. Zavrtěla hlavou. „Mluvila jsem s Haskeerem o jeho útěku s hvězdami. Nebo jsem se o to aspoň pokusila,“ řekla.

„A?“

„Zdá se, jako by to byl zase on. Jen nedokáže vysvětlit, co se vlastně stalo.“

„Věřím mu, když říká, že to neví.“

„Já asi taky. I když mě praštil do hlavy. Ale nejsem si jistá, jestli mu budu ještě někdy věřit, Stryku. I přesto, že vám pomohl zachránit mě.“

„Nedívím se ti. Ale jsem přesvědčený, že to, co se mu stalo, nebyla jeho vina. Ať už si o Haskeerovi myslíš cokoli, není to zrádce.“

„Jediné, co mi řekl, bylo, že slyšel, jak hvězdy zpívají. Pak zahanbeně zmlkl. Zní to šíleně.“

„Nemyslím si, že je šílený.“

„Ani já ne. Ale napadá tě, co tím mohl myslet?“

„Ne. Podle mě jsou to jenom mrtvé věci.“

„Pořád netušíš, k čemu jsou?“

Zazubil se. „Kdybych to věděl, věř mi, že už bych ti to řekl. Zaječel bych to. Už jsme o tom mluvili s Alfrayem. Ale neřekl jsem mu, že i kdyby hvězdy byly jenom obyčejnými předměty ze dřeva nebo z něčeho podobného, stejně bych je hledal.“

Coilla na něj zmateně pohlédla.

„Ne, taky jsem se nezbláznil,“ ujistil ji a odsunul stranou pochybnosti, pramenící z podivných snů. „Vidím to takhle. Ze všeho nejvíc potřebujeme nějaký cíl. Bez něho by se tahle tlupa rozpadla rychleji, než dokážeš plivnout. Důvodem je asi naše vojenská výchova. Sice už nejsme součástí armády, ale pořád jsme orci a patříme k orckému národu, i když je roztroušený po celé zemi a všemi pomlouvaný. Buď budeme držet pospolu, nebo nás zničí.“

„Chápu. Asi máme družnost v povaze. Na samotu nejsme stavěni. A ať už se stane cokoli, ať už jsme zahodili nebo ne zahodili životy, dal jsi nám cíl, Stryku. I kdyby se všechno v příští minutě vražděně pokazilo, pořád máme cíl. Zkusili jsme to.“

Stryke se na ni usmál. „Jo, správně. Zkusili.“

Dorazili na kraj ohromného, vzrostlého, temného lesa.

Stryke zastavil průvod a přivolal k sobě Alfraye, Jupa a Haskeera.

„Jak vypadá plán, šéfe?“ zeptal se trpaslík.

„Jak už jsem říkal, je jednoduchý a přímý. Vztyčíme vlajku příměří a pokusíme se najít Keppatawnův klan.“

Alfray vytáhl vlajku a přivázel ji ke standartě Rosomáků. „A co když v lese žije víc než jeden klan, Stryku?“ řekl.

„Pak musíme doufat, že spolu žijí v míru a ukážou nám cestu. Jdeme.“

Poněkud nervózně vstoupili mezi stromy. Alfray zvedl vlajku. Všichni věděli, že jde o všeobecně uznávaný, ale ne vždy respektovaný symbol.

V lese panoval chlad a ve vzduchu se vznášel zemitý pach. Ne-panovala zde taková tma, jak se zvenčí zdálo. Kolem se však rozho-tilo téměř dokonalé ticho, které orky ještě více znervóznilo.

Po deseti minutách jízdy dorazili na malou mýtinu.

„Proč mám pocit, jako bych měla šeptat?“ pronesla tiše Coilla.

Alfray pohlédl vzhůru. Mezi korunami stromů prosvítalo slunce. „Protože nám tohle místo připadá skoro posvátné.“

Jup souhlasil. „Myslím, že je tady magie pořád silná. Voda ze zátoky a stromy ji pomáhají udržovat. Tohle je možná jedno z mála nedotknutých míst v Maras-Danti. Takhle nějak to asi kdysi vypada-lo.“

Haskeer se ke všemu stavěl nevšímavě. „Co uděláme? To tady budeme pochodovat, dokud nenarazíme na kentaury?“

Náhle vyrazily z křoví kolem desítky kentaurů a obklíčily je. Někteří byli ozbrojeni dlouhými, štíhlými oštěpy. Většina držela v rukou napnuté rohovinové luky a mířila na tlupu.

„Ne,“ odpověděla Coilla.

„Klid!“ řekl Stryke jednotce. „Uklidněte se.“

Jeden z kentaurů postoupil vpřed. Byl mladý a hrdý. Koňskou část těla zdobila hedvábně hnědá srst, krásný ocas a statná kopyta. Horní část těla se vzdáleně podobala lidské. Měl svalnaté paže, hrud' porostlou chlupy a kudrnatý vous na tváři. Stál vzpřímeně.

Koně se začali plašit.

„Jste na území našeho klanu,“ oznámil kentaur. „Co tady chce-te?“

„Přicházíme v míru,“ ujistil ho Stryke.

„V míru? Jste orci.“

„A provází nás určitá pověst, já vím. Ale vás také. Stejně jako vy však bojujeme za spravedlivou věc a nikdy bychom nezneužili vlajku příměří.“

„Dobře řečeno. Mé jméno je Gelorak.“

„Já jsem Stryke a tohle je moje jednotka, Rosomáci.“

Kentaur pozvedl obočí. „Známe vaše jméno. Přišli jste z vlastního rozhodnutí, nebo jednáte ve jménu někoho jiného?“

„Jsme tady sami za sebe.“

Kentauři na ně stále mířili luky.

„Máš pověst orka, kterého provázejí problémy, Stryku. Znovu se ptám, co tady chcete?“

„Nechceme dělat potíže. Hledáme kentaura jménem Keppatawn.“

„Našeho náčelníka? Přišli jste si snad pro zbraně?“

„Ne. Chceme si s ním o něčem promluvit.“

Gelorak si ho zamyšleně prohlížel. „Je na něm, aby rozhodl, jestli s vámi chce mluvit, nebo ne. Zavedu vás k němu.“ Pohlédl na Strykův meč. „Neponížím vás žádostí, abyste nám odevzdali zbraně. Myslím, že takovou věc by nikdo neměl po orkovi žádat bez rozmyslu. Ale zavázete se nám ctít, že netasíte zbraně ve vzteku.“

„Díky. Jsme vám za tento ohled vděční. Necháme zbraně být, dokud je někdo netasí proti nám. Máš mé slovo.“

„Dobře. Pojdte.“

Mávl rukou a kentauři sklonili luky.

Gelorak vedl tlupu hlouběji do lesa a ostatní kentauři je následovali. Nakonec dorazili na mnohem větší mýtinu.

Stály zde budovy, podobné stájím, spolu s obvyklejšími okrouhlými chatami s doškovou střechou. Největší stavení vypadalo jako otevřená stodola, v níž se nacházela ohromná kovárna. V žáru a v oblacích kouře zde zpocení kentauři bušili do kovadlin a obsluhovali kovářské měchy. Jiní vytahovali kleštěmi z ohně rozžhavené kusy kovu a nořili je do sudů s vodou, z nichž se syčením stoupala pára.

Kolem pobíhala drůbež a prasata. Ve vzduchu se vznášel pach hnoje, který nepocházel jen z dobytka.

Tucty mladých i starých kentaurů se věnovaly svým povinnostem. Když Rosomáci dorazili, většina se zastavila a hleděla na ně. Stryka uklidnilo, že v jejich tvářích zahlédl spíše zvědavost než nepřátelství.

„Počkejte tady,“ přikázal Gelorak a odklusal ke kovárně.

„Tak co myslíš?“ zeptala se Coilla.

„Vypadají docela přátelsky,“ odhadl Stryke. „A nechali nám zbraně. To je dobré znamení.“

Gelorak se vrátil v doprovodu kentaura středního věku, jehož vous pomalu šedivěl a statné svalstvo měl podivně zkrouceno. Byl chromý. Při chůzi za sebou táhl pravou přední nohu, hubenou a ochablou.

„Zdravím tě,“ oslovil ho Stryke.

„Také tě zdravím. Jsem Keppatawn a mám spoustu práce. Takže mi odpusť, že půjdu přímo k věci. Co chceš?“

„Musíme si s tebou promluvit o obchodu, který by mohl být výhodný pro nás pro oba.“

„Uvidíme.“ Prohlédl si je bystrýma očima a zlehčil tón hlasu.

„Ale o obchodech se nejlépe hovoří při jídle. Přidejte se k nám.“

„Díky.“ Stryke se děsil představy, že by měl cokoli sníst, ale věděl, že musí pozvání přijmout.

Kentauři zavedli jednotku k těžkým dubovým stolům, rozestaveným uprostřed mýtiny. Na jedné straně byly pro orky umístěny lavice; kentauři při jídle stáli.

Přinesli maso a ryby, čerstvě upečený chléb, talíře s ovocem a košíky plné ořechů, typického jídla obyvatel lesa. K pití dostali pivo a těžké červené víno.

Když se pustili do jídla, což pro Stryka znamenalo sníst jen tolik, aby neurazil hostitele, pronesl kapitán orků přípitek. „Štědrý pokrm.“ Pozvedl džbán. „Děkujeme vám.“

„Vždycky jsem byl přesvědčen, že existuje jen málo sporů, které by nedokázalo vyřešit dobré jídlo a pití,“ odpověděl Keppatawn. Vyprázdnil džbán a říhнул, čímž potvrdil všeobecně známou skutečnost, že kentauři milují tělesná potěšení a oddávají se jim až nadmíru. „Ale pro orky je to asi jiné, co?“ dodal. „My napřed klademe otázky, nejlépe při jídle, a pak teprve bojujeme. Vy to děláte přesně naopak, že?“

„Ne vždy, Keppatawne. Dokážeme uvažovat rozumně.“

„Samozřejmě že ano,“ odvětil dobrosrdečně. „Takže o čem si chcete rozumně promluvit dnes?“

„Máš určitou věc, kterou bychom od tebe rádi koupili.“

„Pokud máš na mysli zbraně, pak v celé Maras-Dantii nenajdeš lepší.“

„Ne, nejde nám o zbraně, i když tvé se těší výtečné pověsti.“ Zvedl pohár a napil se. „Mám na mysli jistý artefakt, kterému říkáme hvězda. Ty ho asi znáš pod jménem přístroj.“

Kolem stolu se rozhostilo ticho. Stryke doufal, že to neznamená konec vyjednávání.

Keppatawn se po chvíli usmál a hovor se opět rozběhl. Všichni však mluvili tiše, aby slyšeli, co se bude dít. „Skutečně máme artefakt, o kterém mluvíte,“ přiznal. „Nejste první, kteří sem kvůli němu přišli.“

„Už tady byli jiní?“

„Během let jich přišlo několik.“

„Můžu se zeptat kdo?“

„Různí tvorové. Učenci, žoldáci, čarodějové, kteří o sobě tvrdili, že ovládají černou a bílou magii, snílci...“

„A co se s nimi stalo?“

„Zabili jsme je.“

Tlupa při jeho slovech mírně ztuhla.

„Ale nás ne?“ zeptal se Stryke.

„Přišli jste nás o něj požádat, ne ho ukrást. Zemřeli jen ti, kdo přišli se zlým úmyslem.“

„Někteří přišli v dobrém?“

„Ano. Obyčejně jsme je nechali naživu, ale odešli zklamaní.“

„Proč?“

„Protože mi nemohli nebo nechtěli dát to, oč jsem je výměnou za předmět, kterému říkáte hvězda, požádal.“

„O co šlo?“

„K tomu se dostaneme. Chci, abyste se napřed s někým setkali.“ Obrátil se ke Gelorakovi, jenž stál vedle něj. „Přiveď Hedgesta a pověz mu, ať s sebou vezme relikvii.“ Gelorak dopil zbytek vína a odklusal. „Hedgestus je náš šaman,“ vysvětlil Keppatawn Strykovi. „Je strážcem přístroje.“

Po chvíli vyšel Gelorak z malé chatrče na okraji mýtiny v doprovodu prastarého kentaura neobvyklého vzhledu. Na rozdíl od ostatních příslušníků klanu, s nimiž se tlupa setkala, zdobilo jeho krk

několik náhrdelníků z kamínků nebo možná ze skořápek ořechů. Gelorak nesl v rukou malou dřevěnou schránku. Oba kráčeli pomalu.

Po krátkém představení, na které Hedgestus se vši vážností odpověděl, přikázal Keppatawn, aby jim ukázali hvězdu. Gelorak položil vyřezávanou skříňku na stůl a otevřel ji.

Uvnitř se nacházela hvězda, jež se opět lišila od těch, které měl u sebe Stryke. Tato byla šedá a ze středové koule trčely pouze dva ostny.

„Nevypadá nijak zvláštně, že?“ poznamenal Keppatawn.

„To ne,“ souhlasil Stryke. „Můžu?“

Náčelník kentaurů přikývl.

Stryke opatrně vyzvedl hvězdu ze schránky. Napadlo ho, že by mohlo jít o napodobeninu. Pokusil se ji nenápadně vši silou zmáčknout, byla však nesmírně tvrdá, stejně jako ostatní.

Keppatawn si očividně uvědomil, co Stryke dělá, ale nezdálo se, že by mu to vadilo. „Není jenom pevná, je nezničitelná. Nikdy jsem nic podobného neviděl, a to jsem pracoval snad se všemi materiály na světě. Jednou jsem ji zkusil hodit do ohně, ale ani ji neožehl.“

Stryke vrátil hvězdu zpátky.

„Proč ji chcete?“ zeptal se Keppatawn.

Stryke doufal, že se této otázce vyhne. Rozhodl se pro odpověď, která už neplatila, ale byla pořád lepší než úplná lež. „Museli jsme opustit armádu královny Jennesty. Doufali jsme, že se díky tomuto artefaktu budeme moci vrátit zpátky. Je posedlá starými náboženskými předměty,“ dodal.

„Když vezmu v úvahu pověst, která ji jako panovníci provází, pak je to divné přání.“

„Jsme orci a potřebujeme armádu. Ona velí té jediné, do které můžeme zapadnout.“

Stryke měl pocit, že mu Keppatawn nevěří, a obával se, že zmínkou o Jennestě všechno pokazil. Všichni znali její povahu. Kentaur se mohl rozhodnout, že jí hvězdu nesvěří.

Proto ho překvapilo, když Keppatawn řekl: „Vlastně mě nezajímá, k čemu ji potřebujete. Rád bych se té proklaté věci zbavil. Přinesla nám jenom smůlu.“ Kývl na krabici. „Co víte o ní a jejích mýtických společnících?“

Stryke se chytil slova „mýtických“. Kentauři nevěděli jistě, že nějaké další hvězdy existují. Rozhodl se neříct jim, že u sebe má další. „Abych řekl pravdu, tak velmi málo,“ odpověděl popravdě.

„To bude Hedgestus zklamaný. Ví jenom to, že mají mít kouzelnou moc. Už dvacet let se ale pokouší z ní něco vymáčknout a zatím bez úspěchu. Myslím, že to všechno stojí za lembarské hovno.“

Keppatawn jim nenabízel informace, naopak se vyptával. Strykovi se ulevilo. Kdyby kentaur o artefaktech něco věděl, mohlo by to všechno zkomplikovat. „Říkal jsi, že za hvězdu něco chceš,“ připomněl mu, „a nikdo ti to nebyl schopný dát.“

„Ano. Nikdo se o to ani nepokusil.“

„Jde o obchod? Můžeme ti nabídnout velké množství nejlepších krystalů...“

„Ne. To, co za hvězdu chci, je určitá služba, ne bohatství. Ale pochybuji, že byste se jí ujali.“

„Co žádáš?“

„Mějte chvílku strpení, než všechno vysvětlím. Nepřemýšleli jste, *odkud* hvězdu mám?“

„Napadlo mě to.“

„Hvězdu a to, že jsem chromý, mám od Adpar, královny říše nájádů.“

Tato informace nepřekvapila jen Stryka. „Byli jsme přesvědčení, že je to jenom mýtus.“

„Možná se vás o tom snažila přesvědčit její sestra Jennesta. Adpar není žádný mýtus.“ Dotkl se rukou chromé nohy. „Jak jsem sám zjistil, je až příliš skutečná. Jenom neopouští svoji říši a jen málokdo z těch, kdo do ní vstoupí bez pozvání, opět odejde.“

„Mohl bys nám říct, co se stalo?“ požádala Coilla.

„Je to prostý příběh. Stejně jako váš národ, libuje si i můj v rituálech. V mládí jsem býval domýšlivý. Do dospělosti jsem chtěl vstoupit činem, o kterém se žádnému kentaurovi ani nezdálo. A tak jsem se vydal do Adpařina paláce pro hvězdu. Získal jsem ji jen hloupým štětím, ale zaplatil jsem za to. Unikl jsem s hvězdou, ale málem přišel o život. Adpar použila kouzlo, které ze mě udělalo mrzáka. Místo abych používal zbraně v boji, jsem nucen je jenom vyrábět.“

„Je mi líto potíží, kterými jsi musel projít,“ řekla Coilla. „Ale nechápu, co po nás chceš.“

„Získat zpět zdraví je pro mě důležitější než drahokamy, mince, nebo dokonce i krystaly, a jen za to jsem ochotný vám hvězdu dát.“

„Nejsme léčitelé,“ připomněl mu Jup. „Jak toho máme dosáhnout? Náš kamarád Alfray se v léčení trochu vyzná, ale...“

„Obávám se, že uzdravit takové zranění je nad mé ubohé schopnosti,“ ozval se Alfray.

„Špatně jste mě pochopili,“ řekl Keppatawn. „Já znám lék.“

Stryke a jeho důstojníci na sebe zmateně pohlédli. „Tak jak ti můžeme pomoci?“

„Mé zranění způsobilo kouzlo. A také lék musí být kouzelný.“

„Nejsme ani čarodějové, Keppatawne.“

„Ne, přáteli; kdyby to bylo tak jednoduché, už dávno bych si nějakeho mága najal. Jediné, co mi může pomoci, je jedna Adpařina slza.“

„Cože?“

Orci si mezi sebou začali nevěřícně šeptat.

„Děláš si z nás srandu,“ ozval se Haskeer.

Stryke se na něj zamračil.

Keppatawn se naneštěstí neurazil. „Kéž by to tak bylo, seržante. Ale říkám pravdu. Prozradila mi to samotná Adpar.“

Ticho, které se poté rozhostilo, přerušila Coilla. „Asi tě napadlo nabídnout jí obchod, že? Hvězdu za své zdraví.“

„Samozřejmě. Ale v cestě stojí její proradnost. Určitě by přišla na způsob, jak mi sebrat hvězdu i život. Ochromila mě proto, že mě nemohla zabít. Najádi jsou záludná, pomstyctivá stvoření. To dobře víme, protože občas příplavou zátokou až k lesu.“

„Jestli tomu tedy dobře rozumím,“ řekl Stryke. „Když ti přinese jednu Adpařinu slzu, dáš nám hvězdu.“

„Máš mé slovo.“

„Jak by sis to vlastně představoval.“

„Museli byste se vydat do její říše, která leží v místě, kde Kamenné bažiny přecházejí ve Slézové ostrovy. Je to jen den cesty odsud. Problém však je v tom, že Adpar zrovna bojuje se svými sousedy merzy.“

„Ti jsou přece mírumilovní, ne?“ zeptal se Haskeer. Slovo mírumilovní vyplivl jako nadávku.

„S Adpařinou říš tak blízko museli změnit svůj přístup. Lidé nič magii, a to ovlivnilo i život v oceánu. I my máme problémy s rovnáhou ročních období.“

„Kde přesně leží Adpařin palác?“ zeptal se Stryke. „Můžeš nám ho ukázat na mapě?“

„Ano. Ale obávám se, že dostat se dovnitř je to nejjednodušší. Můj otec se jednou vydal na výpravu, jejímž cílem bylo Adpar zajmout. On ani nikdo z jeho společníků se už nikdy nevrátili. Tehdy to byla pro klan bolestná rána.“

„Nechtěl bych urazit ducha tvého otce, ale my jsme na boj zvyklí. Už dříve jsme si poradili s ke všemu odhodlaným soupeřem.“

„O tom nepochybuji. Ale to není nejobtížnější část úkolu. Zajímaloby mě, co uděláte, abyste přiměli tak chladnou děvku, jakou je Adpar, rozplakat se.“

„Tohle je pro nás tak trochu záhada,“ přiznala Coilla.

„Jak to?“

„Orci nebrečí.“

To Keppatawna překvapilo. „To jsem nevěděl. Je mi to líto.“

„Protože nám z očí neteče voda?“

„My už na něco přijdeme,“ přerušil je Stryke. „Budu si muset o tvé žádosti promluvit s jednotkou, ale uděláme to.“

„Uděláte?“

„Nic neslibuju, Keppatawne. Podíváme se tam a jestli to bude nemožné, nepůjdeme do toho. Ale v každém případě se vrátíme a povíme ti to.“

„Možná,“ poznamenal kentaur tiše. „Nechci tě nijak urazit, příteli.“

„To je v pořádku. Vysvětlil jsi nám, co riskujeme.“

„Dnes v noci byste si měli odpočinout a vyrazit až zítra. Taký jsem si nemohl nevšimnout, že vaše zbraně nejsou zrovna nejlepší. Vyzbrojíme vás tím nejlepším, co máme.“

„To je hudba pro orcké uši,“ odpověděl Stryke.

„Ještě jedna věc.“ Keppatawn vsunul ruku do kapsy kožené zástěry a vytáhl malou keramickou nádobku. Podal ji Strykovi.

Alfray si prohlédl nádherné zdobení. „Můžu se zeptat, odkud máš tohle?“

Na Keppatawnově tváři se objevil téměř zahanbený výraz. „Další mladická nerozvážnost,“ přiznal.

20

Pokaždé když zamířil do míst, která tvrdošíjně považoval za vnější svět, zaplatil za to. Jeho síla se zmenšila, sice ne o mnoho, ale přece jen natolik, aby si toho všiml. Opouštěla ho schopnost rozumně uvažovat.

Urychloval vlastní smrt.

A protože zde nemohl trávit dost času na to, aby mezi jednotlivými výlety opět nabyl sil, problém se zhoršoval.

Existovala možnost, že svými výpravami do světa nic nezmění. Mohl dokonce všechno ještě zhoršit, i když se snažil, aby jeho zásahy byly tak malé a omezené, jak jen to šlo.

Posledně málem způsobil katastrofu. Snažil se udělat správnou věc o málem dosáhl přesného opaku.

Ale neměl na výběr. Události už zašly příliš daleko. A nyní se i stvoření z jeho vlastní krve obracela proti sobě. Jen nepředvídatelný osud a on sám by mohli zabránit zkáze. Cítil se unavený, ale bylo nutné, aby se opět v převleku vydal ven.

Mohl si přát, aby ho od tohoto břemene osvobodila smrt, ale cítil vinu, neboť věděl, že je zodpovědný za tolik utrpení. I za hrůzu, která přijde.

* * *

Jedině sílicí panika shromážděných byla silnější než jejich pochmurná nálada.

Adpar ležela v tlumeně osvětlené korálové komnatě. Uložili ji na postel z mořských řas, jejichž léčivá síla byla pověstná, a nechali lůžkem protékat vodu v naději, že i ta ji posílí. Pro jistotu ji ještě pokryli pijavicemi, aby se nasýtily její krví ve víře, že ji tak očistí.

Blouznila. Rty se jí chvěly a pronášela tichá slova, jejichž smysl však nikdo nedokázal pochopit. Když přišla alespoň trochu k vědomí, nadávala na bohy, a hlavně na svoji sestru.

V komnatě se shromáždila vybraná skupina nejvyšších starších, vojenských velitelů a jejich osobních léčitelů.

Vůdce starších odvedl nejvyššího léčitele stranou, aby si s ním tiše promluvil.

„Podařilo se ti zjistit, co nemoc způsobuje?“ zeptal se.

„Ne,“ přiznal starý léčitel. „Zkusili jsme už úplně všechno, ale na nic jsme nepřišli. Nereaguje na žádný z léků.“ Přistoupil blíž a spiklenecky dodal: „Obávám se, že jde o nějaké kouzlo. Kdyby mi to Její Výsost, když byla ještě schopná činit rozhodnutí, výslovně nezařadila, přivolal bych na pomoc čaroděje.“

„Máme se postavit jejímu přání a přivést ho? Královna vůbec netuší, co se kolem ní děje.“

Léčitel nasál zhluboka vzduch skrz nerovné najádské zuby. „Neznám nikoho, kdo by ovládal magii natolik dobře, aby si s tímhle dokázal poradit. Osobně se těch nejlepších zbavila. Víš, jak nenávidí konkurenci.“

„A nemůžeme přivést někoho zpoza hranic království?“

„I kdyby se ti podařilo najít někoho, kdo by byl ochoten jí pomoci, nikdy by se sem nedostal včas.“

„Chceš tím říct, že to nemusí přežít?“

„Abych byl upřímný, neodvážil bych se něco takového prohlásit. Podařilo se nám uzdravit pacienty, kteří na tom byli stejně špatně, ale u nich jsme věděli, co jim schází. Můžu jen...“

„Prosím, žádné dohady, léčiteli. Jde o osud našeho království. Bude žít?“

Vlhce si povzdechl. „Je pravděpodobnější, že zemře, než že bude žít.“ Rychle dodal: „Ale samozřejmě děláme všechno proto, abychom ji zachránili.“

Starší se zadíval na královninu hrozivě bledou, zpocenou tvář. „Slyší nás?“

„To nevím.“

Vrátili se zpět k lůžku. Níže postavení poddaní jim uvolnili místo.

Vůdce starších se naklonil nad královnou a laskavě zašeptal: „Výsosti?“ Nedostal žádnou odpověď. Znovu královnu oslovil, tentokrát však hlasitěji. Nepatrně se zachvěla.

Léčitel jí jemně otřel vlhkou houbou čelo. Barva kůže v obličeji se jí poněkud zlepšila.

„Vaše Výsosti,“ zopakoval starší znovu.

Pohnula rty a zatěkala očima.

„Výsosti,“ pronesl naléhavě. „Výsosti, musíš mě vyslechnout.“
Slabě zasténala.

„Neurčila jsi žádného nástupce, Výsosti. Musíme tuto záležitost vyřešit.“

Adpar něco tiše zamumlala.

„Pokud nestanovíš dědice, budou různé strany bojovat o trůn a nastane chaos.“ Ve skutečnosti věděl, že se vyhnanstvím a vraždami postarala o to, aby žádný očividný nástupce neexistoval. „Musíš promluvit, paní, a říct nám jméno.“

Snažila se něco vyslovit, ale nedokázala to.

„Jméno, Výsosti. Kdo má vládnout?“

Začala ještě houževnatěji pohybovat rty. Sklonil se a přiblížil ucho k její tváři. Stále jí však nerozuměl, ačkoli se ze všech sil snažil.

Pak pochopil. Opakovala jedno slovo pořád dokola a dokola.

„...já ...já ...já ...já...“

V tu chvíli poznal, že není naděje. Možná chtěla, aby po ní zůstal jen chaos. Nebo možná nevěřila ve vlastní smrtelnost. Výsledek však byl stejný.

Starší se rozhlédl po ostatních v místnosti. Věděli, co je čeká.

Právě začal neodvratitelný proces. Vzdaří se víry v království a začnou myslet sami na sebe. Stejně jako on.

* * *

Stryke si byl vědom toho, že jsou kentauri přesvědčení, že už se orci nevrátí. Nebylo možné si toho nevšimnout, protože se svým názorem nijak netajili.

Vyzbrojili jednotku výtečnými novými zbraněmi, které si všichni pochvalovali. Obzvláště Coilla byla nadšená ze sady dokonale vyvážených vrhacích nožů. Jup dostal novou válečnou sekeru a Alfray krásný meč. Strykovi dali nejostřejší čepel, jakou kdy držel v ruce.

Nyní se tlupa vydala na cestu a jakmile se dostali z doslechu kentaurů, začali dávat najevo pochybnosti.

Nikoho nepřekvapilo, že k nejhlasilitějším kritikům patřil Haskeer. „Do jakého šílenství nás to zase ženeš?“ zavrčel.

„Už jednou jsem ti řekl, aby sis dával pozor na jazyk, seržante,“ varoval ho Stryke. „Pokud s tím nechceš mít nic společného, prosím. Můžeš jít, kam chceš. Ale pamatuju si, že jsi nám chtěl dokázat, jak nepostradatelný pro tuhle jednotku jsi.“

„A myslel jsem to vážně. Ale k čemu je mi to dobré, když se vydáme na sebevražednou misi?“

„Už zase přeháníš,“ zarazil ho Jup. „Ale *do čeho* jsme se to vlastně pustili, Stryku?“

„Jedeme na průzkum. A pokud zjistíme, že bychom to nezvládli, vrátíme se do Droganu a povíme Keppatawnovi, že jsme jeho úkol nemohli splnit.“

„A co pak?“ zeptal se Alfray.

„Nabídneme mu jiný obchod. Možná pro nás bude mít jiný úkol. Mohli bychom se třeba pokusit najít mu dobrého léčitele.“

„Víš, že na to nepřistoupí, kapitáne,“ odpověděl Haskeer s jistotou. „Pokud po hvězdě opravdu tolik toužíme, měli bychom se tam vrátit a vzít si ji. Stejně o ni nakonec budeme muset bojovat, tak proč nevyužít okamžik překvapení?“

„Protože by to nebylo čestné,“ informovala ho Coilla rozhořčeně. „Slíbili jsme, že se o to pokusíme, a tak se nemůžeme jen tak připlížit zpátky a podříznout jim krky.“

Alfray souhlasil. „Dali jsme slovo. Doufám, že se nedožiju dne, kdy by ho ork porušil.“

„Dobrá, dobrá,“ povzdechl si Haskeer.

Zrovna projížděli kolem kopce, porostlého zvadlou, zažloutlou trávou, když jeden z orků zavolal a na něco ukázal. Všichni se otočili, aby se podívali, co se děje.

Zahlédli muže v dlouhém modrém plášti, jedoucího na bílém koni.

„Serapheim!“ vykřikl Stryke.

„Je to opravdu on?“ zeptal se Alfray.

„Do prdele, kdo by tomu uvěřil?“ řekl Jup.

Coilla pobídla koně. „Chci si s tím člověkem promluvit!“

Následovali ji vzhůru na kopec. Muž mezitím sjel na druhé straně dolů a zmizel jim z očí.

Když tlupa dorazila na vrchol, nezůstala po něm nikde ani stopa, ačkoli se v okolí nebylo kam schovat. Ve víceméně rovné krajině měli dobrý výhled všemi směry.

„Co se to tady ve jménu Čtveřice děje?“ divila se Coilla.

Haskeer otáčel hlavu ze strany na stranu a stínil si oči rukou. „Ale jak? Kam? To není možné.“

„Nemůže to být nemožné. On to dokázal,“ opáčil Jup.

„Musí tady někde být,“ trvala na svém Coilla.

„Nechte toho,“ rozkázal Stryke. „Mám dojem, že bychom jenom ztráceli čas.“

„V útěcích je mistr, to se mu musí nechat,“ poznamenal Haskeer, aby měl poslední slovo.

Z vrcholku kopce viděli v dálce Kamenné bažiny a na obzoru za nimi pak oceán s roztroušenými ponurými ostrovy.

* * *

Uplynula už dlouhá doba od chvíle, kdy se Jennesta naposledy postavila do čela armády a převzala velení nad tažením.

No, nešlo ani tak o tažení jako o nájezd, přiznala si, a možná ani o to ne. Měla v úmyslu jen trochu drancovat a postrašit nepřátele. A možná doufala, že na cestách získá nějaké informace o nenáviděných Rosomácích. Když konečně udělala rozhodný krok v záležitosti své sestry, získala ihned větší chuť žít a brát.

Hlavně se však potřebovala trochu provětrat. Cítila, jak se pomalu zbavuje napětí.

Ani ne po půli dne cesty z Kamenného vrchu měli štěstí. Zvědové ohlásili, že našli nové sídlo Uni. Bylo postaveno teprve nedávno, takže ještě nebylo zaneseno v mapách. Dokonce ani její špehové ho neznali. Tuto nedbalost potrestá hned, jak se vrátí zpátky. V čele desetitisícové armády, složené z orků a trpaslíků, zamířila k sídlišti.

Snad nikdy ještě neexistoval lepší příklad pro pořekadlo ‚rozbít hlavu pidimužíka válečnou sekýrou‘. Malá osada sestávala jen z několika špatně bráněných a napůl rozestavěných chatrčí a stodol. Obyvatelé, kterých nemohlo být víc než padesát, a to včetně dětí, ještě ani nedostavěli obrannou zeď.

Lidi, kteří se na tomto místě rozhodli usadit, považovala za blázný; hloupí rolníci a chovatelé dobytka byli natolik pošetilí, že vybudovali osadu na jejím území.

Snažili se napravit chybu tím, že se pokusili vzdát. Kéž by dokázala tak snadno porazit všechny Uni.

To, co následovalo, bylo vítaným přídavkem k jejím magickým zdrojům - téměř čtyřicet srdcí, které vyrvala obětem, jež ušetřila v prvotním vraždění. Na místě jich dokázala spořádat jen několik, ale tak velké množství jí dalo možnost vyzkoušet postup, který našla v prastarých svitcích.

Než vyrazila na tuto výpravu, vyslala posly na sever, hluboko do Hojangerské stojatiny, aby odtamtud přivezli vozy s ledem a ztuženým sněhem. Dokonale náklad izolovali v sudech, obalených pytlovinou a kožešinami, takže přečkal cestu, aniž by se rozpustil. Vložila orgány do sudů s úmyslem roztopit je, až bude během cesty potřeba. Čerstvá srdce nemohly samozřejmě nahradit, ale i tak se budou hodit.

Pokud by její plán vyšel, mohli by tímto způsobem uchovávat jídlo pro armádu během tažení.

Jennesta vyšla ven z jedné z chat, prozatím uspokojená mučením a jinými libůstkami, a otřela si rty jemným krajkovým kapesníčkem. Energií, s jakou se do činnosti vrhla, překvapila i sama sebe. Čerstvý vzduch asi posílil její už tak zdravou chuť k jídlu.

Mersadion nevypadal až tak spokojeně. Čekal na ni v sedle, seděl ztuhle a tvářil se kysele.

„Nevypadáš zrovna potěšeně, generále,“ řekla, zatímco si utírala krev z rukou. „Nejsi snad spokojen s vítězstvím?“

„Samozřejmě že jsem, Výsosti,“ ujistil ji rychle a strojeně se na ni usmál.

„Tak copak ti vadí?“

„Důstojníci hlásí, že se vojskem šíří nespokojenost, paní. Nijak silná, ale dělá mi starosti.“

„Myslela jsem, že máš všechno pod kontrolou, Mersadione,“ odvětila a ani se nepokusila zastříti nespokojenost. „Copak jsi buřiče nenechal popravit, jak jsem přikázala?“

„Nechal, paní, po několika z každého pluku. Jen to však posílilo nepokoje.“

„Pak zabij další. Na co si stěžují dnes?“

„Zdá se, že někteří pochybují... no, pochybují o vašem rozkazu zbořit tuto osadu, má paní.“

„Cože?“

Zblednul, ale pokračoval dál. „Někteří, jejich velmi málo, mají pocit, že by se domy měly použít jako obydlí pro vdovy a sirotky orků, kteří padli ve vašich službách. Jsou závislí na cizí pomoci a nemají kam jít, paní.“

„*Chci*, aby neměli kam jít! Jako varování pro manžely a otce. Válečník, který ví, jak jeho družka a mláďata skončí, pokud zklame, bude lépe bojovat.“

„Ano, paní,“ odvětil Mersadion tlumeně.

„Začínám pochybovat o tvé schopnosti udržet pořádek, generále.“ Přikrčil se v sedle. „Myslím, že první věc, kterou udělám, až se vrátím na Kamenný vrch, je, že vyčistím řady buřičů jednou provždy.“

„Paní.“

„Teď mi podej pochodeň.“

„Paní?“

„*Pochodeň*, pro smilování bohů! Musím ti snad nakreslit obrázek?“

„Ne, Výsosti. Hned.“ Seskočil z koně a rozběhl se ke zmeti budov.

Zatímco netrpělivě čekala na jeho návrat, pozorovala jednotku válečných draků, která jim kroužila nad hlavou vysoko v mracích.

Mersadion přiběhl zpátky i s kusem dřeva, obtočeným hadrem a pomazaným dehtem. Podal jí ho.

„*Zapal ji!*“ zdůraznila nebezpečně pomalu.

Tiše zuřila, zatímco zápasil s křemeny. Konečně pochodeň vzplanula.

„Dej to sem!“ vyštěkla a sebrala mu ji. Přistoupila ke dveřím budovy, kterou před chvílí znesvětila. „Tohle sídliště je zdrojem nákazy, zvané Uni. Kdybychom ho nezničili, ukázali bychom slabost. Já nejsem slaboch, generále.“ Vhodila pochodeň do chatrče. Plameny se okamžitě začaly šířit. Z domu se ozýval křik lidí, které nechala naživu.

Zamířila ke koni a nasedla. Udělal totéž.

„Ať armáda vyrazí,“ rozkázala. „Jedeme hledat další hnízdo.“

Když se dali na pochod, zadívala se na osadu. Oheň se natolik rozšířil, že už nezhasne.

„Pokud chceš, aby bylo něco uděláno správně, udělej to sám,“ informovala generála vesele. „To vždy říkala má velevážená matka Vermegram.“

21

Zdalo se, že Kamenné bažiny mají své vlastní počasí.

Podnebí se zde nijak zvlášť nelišilo od podnebí na planinách, které tlupa právě opustila, ale zdálo se, že je tady všeho víc. Mraky stály na obloze níže, déšť byl prudší a vítr ostřejší. A vzduch chladnější. Možná proto, že bouřím, přicházejícím ze směru postupujícího ledovce, zde nic nestálo v cestě. Nebyly zde žádné hory ani lesy, které by je zmírnily, a jakmile sem dorazily, spojily se s ledovým větrem, vanoucím od velkého Norantelského oceánu.

Orci, kteří byli nesmírně vděční za nedávno nabyté kožešiny, se zastavili na okraji bažiny a zadívali se na zlověstně vyhlížející krajinu.

Před nimi se do dálky táhl rovný močálovitý kraj, černé bahno a písek. Okolí bylo poseto jámami a malými jezírky, plnými rosolovité temné vody. Tu a tam trčely z jalové půdy mrtvé, kostrám podobné kmeny stromů, jež naznačovaly, že se močály šíří. Místo páchlo hni-jícími rybami a dalšími odpornými věcmi. Nikde kolem nezahledli ani náznak života, dokonce i ptáci toto místo opustili.

Z vyvýšeniny, na které stáli, viděli pobřeží oceánu. Za ním se v mlze ukrývaly tmavé obrysy pustých Slézových ostrovů. A někde tam se pod vlnami merzové ze všech sil snažili zůstat naživu.

Stryke si nemohl pomoci, aby nesrovnával ponurou krajinu před sebou se sluncem zalitým pobřežím ze snů.

„Jasně,“ řekl Haskeer. „Prohlédli jsme si to tady, nelíbilo se nám tu, jdeme zpátky.“

„Uklidni se,“ přerušil ho Stryke. „Slíbili jsme, že se vydáme na průzkum.“

„Viděl jsem všechno, co potřebuju. Je to zatracená pustina.“

„A cos čekal?“ zeptal se Jup. „Tančící žínky, rozhazující růžové okvětní plátky?“

„Jaký máš plán, Stryku?“ zeptala se Coilla a přerušila tak hrozící hádku.

„Podle Keppatawna leží království najádů na pobřeží oceánu na opačné straně bažiny. Takže velká část bude pod vodou.“

„Nádhera,“ zamumlal Haskeer. „Takže teď z nás budou ryby.“

Stryke ho ignoroval. „Ale do Adpařina paláce je očividně možno proniknout jak z vody, tak ze souše. Nejlepší asi bude, když dovnitř půjdeme všichni a jen necháme někoho u koní.“

„Doufám, že tenhle úkol nechceš svěřit mně,“ bránil se podrážděně Alfray.

Asi mu jde zase o věk, napadlo Stryka. Začínal být na tohle téma čím dál citlivější. „Samozřejmě že ne. Potřebujeme tě. Ale jak už jsem řekl, koně s sebou vzít nemůžeme. Talagu, Liffine, to bude váš úkol. Omlouvám se, ale je to důležité.“

Vojáci nevrle přikývli. Žádnému orkovi se nelíbilo být přidělen k rutinní službě, když existovala reálná možnost boje.

Jup obrátil rozhovor zpět k nejdůležitějšímu problému. „Takže půjdeme rovnou dovnitř? Bez průzkumu?“

„Ne. Přejdeme přes bažinu, a pokud objevíme dobré podmínky, dáme se do toho. Nechci tady trávit víc času, než kolik je nutné.“

„Konečně s tebou souhlasím,“ poznamenal Haskeer.

„Keppatawn tvrdil, že se v Adpařině říší něco děje, vzpomínáte?“ pokračoval Stryke. „Možná nám to pomůže, možná ne. Ale pokud nastanou potíže, dáme se bez boje na ústup. Přežití téhle jednotky je důležitější než místní šarvátky.“

Jup přikývl. „To mně vyhovuje.“

Stryke se podíval na nebe. „Vyrazíme, než začne opravdu lít.“ Obrátil se k Talagovi a Liffinovi. „Jak jsem řekl, nemíníme se tam nijak zdržovat. Ale pro jistotu nám dejte čas do zítřka touhle dobou. Pokud do té doby nebudeme zpátky, jste zproštěni jakýchkoli závazků k téhle jednotce. Můžete prodat naše koně. To by vás mělo udržet nějaký čas naživu.“

S tímto pochmurným prohlášením vyrazili.

„Držte se u sebe a mějte oči otevřené,“ rozkázal Stryke. „Pokud se někde něco pohne, zabijte to.“

„Takže jako obvykle,“ poznamenal Jup.

„Pamatujte, že budou ve svém živlu,“ dodal Stryke. „Dokážou dýchat nad vodou i pod ní. S námi je to jiné. Rozumiš, Haskeere?“

„Jo.“ Náhle ho něco napadlo. „Proč to říkáš zrovna *mně*?“

Vstoupili na bažinaté území. Panovalo zde dokonalé ticho stejně jako v Droganském lese. Tady to však bylo jiné. Na rozdíl od mírumilovné atmosféry lesa visely ve vzduchu neklid a zlo. Drogan uklidňoval, močály však hrozily. Stejně jako v lese i zde cítili potřebu šeptat, ačkoli věděli, že to není nutné, neboť se nepřítel neměl kde ukrýt.

Země pod nohama už nebyla jen houbovitě měkká, nýbrž začala čvachtat. Stryke se rozhlédl a všiml si, že se Haskeer poněkud vzdálil od ostatních. „Zůstaňte u sebe,“ zavolal. „Neoddělujte se. Nevíme, čím nás může tohle místo překvapit.“

„Neboj se, šéfe,“ odpověděl Haskeer bezstarostně. „Vím, co dělám.“

Náhle se ozvalo hlasité mlasknutí a Haskeer se propadl až po pás do bahna.

Pospíšili si k němu, neboť se dále propadal.

„Nevzpírej se, jen tím všechno zhoršíš,“ radil Alfray.

„Dostaňte mě ven!“ Propadl se ještě hlouběji. „Nestůjte tam jen tak, *udělejte* něco!“

Stryke si založil ruce na prsou. „Přemýšlím, jestli nemám počkat, až budeš mít bahna plnou hubu. Může to být ta jediná věc, která tě přinutí sklapnout!“

„No tak, kapitáne!“ prosil seržant. „Je to strašně *studené*!“

„Tak jo, vytáhněte ho.“

S určitými potížemi ho dostali ven. Hlasitě klel, neboť byl celý špinavý a ulepený od černého bahna.

„Fuj, já teda smrdím!“ stěžoval si Haskeer a nakrčil obličej.

„Neboj,“ řekl Jup, „nikdo si toho ani nevšimne.“

„Díky Čtveřici, žes tam nespadl ty, skrčku! Dvě stopy a už bys měl bláto nad hlavou!“

Coilla zvedla ruku, aby zakryla úsměv.

„Tentokrát se budeme držet pohromadě, ne?“ navrhl Stryke.

Pokračovali v cestě, zatímco Haskeer si pro sebe něco tiše mumlal a v botách mu čvachtalo.

Asi po hodině velmi opatrné chůze zahlédli přímo před sebou řadu kamenů nepravidelného tvaru.

Když k nim dorazili, zjistili, že kusy skály jsou větší než oni. Do některých byly vydlabané prohlubně. V jednom nebo ve dvou případech se v kamenech nacházely díry, kterými byl vidět oceán za nimi.

Coilla se zamračila. „Pokud je tohle hranice království najádů, neměly by tady stát stráže?“

„Snad,“ připustil Stryke. „Ale možná hlídají o kus dál?“

„Takže kterým směrem půjdeme?“

„Keppatawn tvrdil, že aspoň jeden z těchto vchodů nás zavede, kam potřebujeme. Škoda, že si nedokázal vzpomenout, který použil on. Vyberte jeden.“

Alfray se zamyslel a ukázal. „Tenhle.“

Připlížili se k němu a vstoupili dovnitř. Byla to však pouhá jeskyně.

„Dobře, že sis na to nevsadil, Alfrayi,“ dobíral si ho Haskeer. „Připadám si jako netopýr.“

Coilla vybrala další, který už vypadal slibněji. Byl velmi hluboký a světlo ze vchodu jim sotva stačilo na cestu. Na jeho konci se nacházel přirozený obloukový průchod. Připlížili se k němu. Tunel za ním klesal do hloubky jako klouzačka. Na jeho dně zahlédli zelenou záři.

Tasili zbraně a připraveni na potíže rychle sklouzli dolů.

Místo najádů však našli vlhkou sluj, v níž se rozléhal zvuk. Zelená záře vycházela ze stovek kousků korálu podobného materiálu, který očividně vyrůstal ze stěn a stropu.

Alfray si prohlédl svítící úlomky. „Nevím, co to může být, ale je to zatraceně užitečná věc,“ zašeptal.

„Jasně,“ řekl Haskeer. Ulomil kousek stalaktitu a podal mu ho.

„Vezměte jich víc,“ přikázal Stryke.

Několik vojáků se dalo do lámání.

Ven vedla jen jediná cesta — úzký tunel ve vzdálené stěně. Na rozdíl od sluje však nebyl osvětlený, takže se jim provizorní pochodně hodily. Tlupa do něj vstoupila. Stryke šel v čele.

Ukázalo se, že chodba je velmi krátká a vede do okrouhlé jeskyně. Měla vysoké stěny, ale místo stropu nebe. Vybíhaly z ní tři další tunely. Všude bylo po kotníky vody.

„Takže jsme zpátky u hádání,“ řekla Coilla.

„Ššš!“ Alfray si položil prst na ústa.

Tlupa ztuhla. Zaslechli šplouchání. Jedním z tunelů se k nim něco blížilo, nedokázali však říct kterým.

Stryke je zahnal zpátky do chodby. Sotva schovali svítící kameny, objevili se ve středovém tunelu dva najádi. Pohybovali se typicky vlnitým pohybem, kdy je vpřed poháněly silné svaly dolní části těla. Tito tvorové sice mohli být hbitější a ladnější ve vodě, bezpochyby však byli doma i na souši. Stáli na rozhraní mezi vodními a suchozemskými stvořeními, bylo však zbytečné přemýšlet, ke kterým se v budoucnu přikloní.

Byli ozbrojeni tradičními zbraněmi, napůl meči, napůl oštěpy, vyrobenými z tvrdé břidlice, vytěžené z hloubi oceánu. K lesklým krunýřům měli připnuty korálové dýky.

„Jen dva?“ zašeptal Alfray.

„Asi jo. Zkuste nechat jednoho naživu. Jupe, hlídej nám záda.“

Na Strykův pokyn s ním Alfray, Haskeer a Coilla vyběhli ven z chodby a postavili se najádům. Tři nebo čtyři orci jim vyrazili na pomoc.

Najádi neměli žádnou šanci, neboť Rosomáci byli v přesile a měli na své straně moment překvapení. Alfray s Haskeerem sekali najádu tak dlouho do hlavy a krku, až padl. Stryke s Coillou se postavili o druhého. Rány, které utřžil, ho ochromily, ale nezabily. Padl k zemi a lapal po dechu jako rozšlápnutý slimák. Jeho krev se mísila s tekoucí vodou.

Stryke poklekl vedle něj. „Královna,“ obořil se na něj. „Která cesta vede do paláce?“

Najāda rozechvěle a zrychleně dýchal, ale neodpověděl.

„Kde je královna?“ zopakoval Stryke výhružnějším tónem a špičkou meče dodal slovům důraz.

Najāda namáhavě zvedl paži a ukázal rukou, opatřenou blánami, na tunel vpravo.

„Palác?“ zeptal se znovu Stryke. „Tím směrem?“

Najādovi se podařilo slabě kývnout velkou hlavou, pak bezvládně klesl k zemi.

„Doufám, že nelžeš,“ varoval ho Haskeer.

„Nech toho,“ řekla Coilla. „Je mrtvý.“

Jup a zbytek tlupy opustili úkryt.

Těla nechali na místě. Jednotka obezřetně vstoupila do tunelu a vytáhla zářící kameny, aby si jimi posvítila na cestu.

Tato chodba byla mnohem delší než předchozí. Nakonec však dorazili na další místo s otevřeným nebem nad hlavou. Tentokrát se však ocitli na římse. Pod nimi se nacházela řada nerovných kamenných vrstev, které vypadaly, jako by je někdo naskládal na sebe. Vedly do další změti průchodů a tunelů.

Před nimi stála ohromná pokroucená budova, představující podivnou směs díla přírody a najádského řemesla, takže jediná linie nebo věž nebyla rovná. Kámen, mušle a mořské řasy dodávaly celku lesklý, vlhký, živý ráz.

„No, tak jsme to našli,“ prohlásil Stryke.

Jup ho zatahal za rukáv a ukázal dolů. Asi o tucet kamenných vrstev níž a nalevo se něco dělo. Bojovaly tam spolu dvě skupiny najádů. Byla to zuřivá bitva, v níž se nikdo nedržel zpátky, a zatímco tlupa přihlížela, několik bojovníků padlo.

„Keppatawn měl pravdu,“ řekla Coilla. „Něco se tady děje.“

„Chaos v říši nám poskytne dokonalé krytí,“ dodal Jup. „Vypadá to, že jsme si návštěvu dokonale načasovali.“

„Ale jestli vypukla občanská válka, je možné, že Adpar zemřela,“ namítl Stryke.

„Kdyby vládla rozumně, tohle by se nikdy nestalo,“ opáčila Coilla. „Jak může být vládce takový sobec a dovolit, aby království zaniklo spolu s ním?“

„Podle toho, co jsem zatím viděl, je to naprosto normální,“ odpovětil Jup. „A nezapomeň, že je to Jennestina sestra. Možná to mají v rodině.“

Stryke ukázal na široký obloukový vchod poněkud níže a přímo naproti nim. Zdálo se, že vede přímo k paláci. „Dobrá, tak půjdeme.“

Orci se příkrčili, aby je bojovníci nezahledli, a rychle seběhli dolů po kamenných plošinách k průchodu. Dorazili k němu bez problémů. Jakmile však vstoupili dovnitř, změnilo se to.

Tunel se asi po dvaceti krocích prudce stácel. Než se mohli k zatačce vůbec přiblížit, vyšlo zpoza ní pět najádů. Čtyři z nich byli

ozbrojeni a vypadalo to, že doprovázejí pátého, jenž u sebe neměl žádné zbraně, nevypadal však jako zajatec.

Překvapení na obou stranách bylo rychle překonáno. Najádi sklonili zbraně a vrhli se do útoku.

Coilla mrštila nožem a ihned se jednoho zbavila. Věděla, že najádi mají tvrdé krunýře, proto zamířila na hlavu. Čepel se bojovníkovi zabodla do oka.

S ostatními se orci utkali v boji zblízka a přesila opět rozhodla v jejich prospěch.

Haskeer sevřel meč oběma rukama a bušil do protivníka tak dlouho, dokud nepodlehl. Alfray s Jupem se nepříteli také rychle zbavili. Padl k zemi s tělem rozsekaným na kousky. Posledního válečníka napadl a zabil zbytek jednotky.

Coilla si vzala zpět nůž. Byla to nejlepší dýka, jakou kdy měla.

Naživu zůstal už jen neozbrojený najáda. Přikrčil se. „Jsem starší! Nejsem voják! Ušetřete mě! *Ušetřete mě!*“

„Kde je Adpar?“ vyštěkl Stryke.

„Cože?“

„Pokud chceš žít, tak nás k ní zaved’.“

„Já ne...“

Haskeer mu přiložil čepel na hrdlo.

„Tak dobře, dobře,“ vykoktal starší. „Zavedu vás k ní.“

„A o nic se nepokoušej,“ varoval ho Jup.

Provedl je bludištěm kamenných, lišejníkem porostlých chodeb. Jako všude jinde v zemi najádů i tady se neustále brodili několika palci vody.

Nakonec vstoupili do široké chodby, osvětlené zářícími kameny. Na jejím konci se nacházely velké dveře, které strážili dva válečníci. Tlupa jim ani nedala čas zareagovat. Pustili se do nich a rozsekali je na kousky. Jednomu dokonce málem uťali hlavu.

Vojáci odtáhli těla z dohledu. Pak postrčili staršího vpřed.

„Je uvnitř kromě ní ještě někdo další?“ zeptal se Stryke.

„Nevím. Možná léčitel. V království panuje zmatek. Nepřátelské strany si jdou po krku. Královna může být už klidně mrtvá.“

„Zatraceně!“ vykřikl Jup.

Starší vypadal zmateně. „Chcete tím říct, že jste ji nepřišli zabít?“

„Bylo by příliš složité vysvětlit, proč jsme tady,“ řekl Alfray. „Ale je pro nás hodně důležité, aby byla ještě naživu.“

Stryke kývl. Opatrně zkusili otevřít dveře. Nebyly zamčené. Tlupa je prudce rozkopla a vpadla dovnitř.

Kromě královny, jež ležela na lůžku z pohybuujících se mořských řas, v soukromé komnatě nikdo nebyl. Přebrodili k ní.

„Bohové,“ zamumlala Coilla, když spatřila královninu tvář. „Její podobnost s Jennestou je až zlověstná.“

„Ano,“ souhlasil Alfray. „Divné, že?“

„A nakonec ji nechali samotnou,“ řekl Jup.

„To napovídá, co si o ní mysleli, že?“ poznamenala Coilla.

„Nejdůležitější je, jestli ještě žije,“ pravil Stryke.

Alfray se nad ni naklonil. „Sotva dýchá.“

Starší, na kterého všichni zapomněli, se odplížil ke dveřím, vyklouzl ven a rozběhl se pryč chodbou. „Strážé! Strážé!“ ječel přitom.

„Do prdele,“ zaklel Stryke.

„Nechte to na mně,“ vyštěkla Coilla.

Vyběhla ven ze dveří a tasila nůž. Rozpráhla se a zasáhla prchajícího staršího zezadu do krku. Zkroutil se a padl k zemi. Kolem se rozstříkla voda.

„Měli pravdu, jsou to dobré nože,“ zhodnotila.

Stryke přikázal několika vojákům, aby hlídali dveře. Ostatní se vrátili k Adpar.

„Zatím jsme měli štěstí,“ řekl. „Ale to nebude trvat věčně. Myslíš, že nás slyší, Alfrayi?“

„Těžko říct. Je na tom dost špatně.“

Stryke se nad ni naklonil. „Adpar. *Adpar!* Slyšíš mě? Umíráš.“

Pohnula hlavou na smaragdově zeleném polštáři.

„Poslouchej, Adpar. Umíráš a za všechno může tvoje sestra Jennesta.“

Královna pohnula rty a roztrásla se rozrušením.

„Poslouchej mě, najádká královno. Zabila tě vlastní sestra. Byla to Jennesta. *Jennesta.*“

Víčka a rty se jí zachvěly a žábra zatřepotala. Jinak nezareagovala.

„To je beznadějně,“ povzdychla si Coilla.

„Jo, Stryku, smiř se s tím, že to nebude fungovat. Nemá cenu ta-
dy stát a pořád dokola opakovat Jennesta, Jennesta, Jennesta.“

Stryke vypadal sklíčeně. Pomalu se začal odvracet od smrtelné
postele. „Jenom jsem myslel...“

„Počkej!“ vykřikl Jup. „Podívej!“

Adpařina víčka se chvěla, skoro mrkala.

„Začalo to, když Haskeer opakoval Jennestino jméno,“ vysvětlil
Jup.

Sledovali, jak Adpar zvlhly řasy. Pak jí zpod víček unikla jediná
slza a pomalují začala stékat po tváři.

„Rychle!“ pobídl je Alfray. „Lahvičku!“

Stryke vytáhl nádobku a pokusil se ji přiložit Adpar ke kůži.
Měl však nešikovné ruce.

„Dej to sem,“ obořila se na něj Coilla a lahvičku mu sebrala.
„Tohle potřebuje ženskou ruku.“

Velmi opatrně podržela nádobku pod slzou a jemně stiskla krá-
lovninu tvář. Slza stekla a Coilla ji zachytila. Pak lahvičku zavřela a
podala ji Strykovi.

„Je to ironie osudu, že?“ řekla. „Vsadila bych se, že za celý ži-
vot neprolila ani slzu kvůli utrpení, které způsobovala jiným. Dohna-
la ji k tomu až sebelítost.“

Stryke se zadíval na lahvičku. „Víš, byl jsem přesvědčený, že to
nedokážeme.“

„A to nám říkáš až *ted*?“ zavrčel Haskeer.

„Bohové byli na naší straně,“ oznámil Alfray a položil zpět na
lůžko Adpařinu ruku, kterou držel za zápěstí. „Je mrtvá.“

„Jak příhodné, že posledním činem vyléčí jednu ze svých obětí,“
pravil Stryke.

„Ted' už se odsud musíme jenom dostat,“ řekl Jup.

22

Jennesta se právě nacházela uprostřed válečné porady s Mersadionem, když se to stalo.

Realita se změnila, stala se tvárná, poddajná. Myslí jí prolétla něco jako vidina, ale ne tak docela. Spíše to byl ohromující pocit *vědění*, jistota, že se stalo něco důležitého. A současně s touto vědomostí se dostavila také ostrá, zřetelná zpráva, pokud se to tak dá nazvat, jež u ní vyvolala stejné nadšení.

Jennesta ještě nikdy v životě nic podobného nepocítila. Příčinou bylo asi důvěrné telepatické spojení, které nedobrovolně se sestrou sdílela. Ano, *sdílela*, zajasala. Adpar byla mrtvá, o tom nebylo pochyb. A věděla nejen to.

Neuvědomila si, že zavřela oči ani že sáhla dozadu po opěradle křesla, aby nabyla zpět rovnováhu. Mysl se jí začala pročišťovat. Napřímila se a několikrát zhluboka nadechla.

Mersadion na ni vyplašeně hleděl. „Jsi... v pořádku, Výsosti?“ zeptal se.

Nechápavě na něj zamrkala, pak se sebrala. „V pořádku? Ano, jsem v pořádku. Ve skutečnosti mi nikdy nebylo lépe. Právě jsem dostala zprávu.“

Nechápal. Prostě uprostřed věty zmlkla a zdálo se, že omdlí. Ve stanu se neobjevil žádný posel ani jí nikdo nepředal žádnou písemnou zprávu. Odvrátil zrak a řekl: „Doufám, že to byla dobrá novina.“

„Ano, to byla. Mám skutečný důvod k radosti. Vlastně několik důvodů.“ Její zasněný, jakoby nepřítomný výraz se rozplynul. „Přines mi mapu západních oblastí,“ obořila se na něj rozhodným hlasem, který se již více podobal jejím obvyklým způsobům.

„Paní.“ Odpěchal splnit úkol.

Položili mapu na stůl a Jennesta nakreslila jedním z neobvykle dlouhých nehtů kruh kolem Droganu a Kamenných bažin. „Tady,“ oznámila.

Opět ho zmátla. „Tady... co, Výsosti?“

„Rosomáci. Najdeme je v téhle oblasti.“

„Promiň, paní, ale jak to víš?“

Chladně a vítězoslavně se usmála. „Budeš mně muset věřit, generále. Určitě jsou tam. Nebo alespoň jeden z nich, jejich velitel Stryke. Vyrazíme hned, jakmile svoláš armádu. A to je nejpozději do dvou hodin.“

„Dvě hodiny jsou na tak velkou bitevní sílu málo, Výsosti.“

„*Nepři* se se mnou, Mersadione,“ zuřila. „Nejdůležitější je načasování. Tohle je první skutečná stopa, která by nás mohla k té ztracené tlupě dovést. Nezahodím ji jen kvůli tvé lenosti. Teď vypadni a splň rozkaz!“

„Výsosti!“ Vydal se k východu ze stanu.

„A pošli dovnitř Glozellan,“ dodala.

Krotitelka draků se objevila o několik minut později. Jennesta ji bez úvodu přizvala k mapě. „Dostala jsem zprávu, že se Rosomáci pohybují někde tady. Seber jednotku draků a vyraz ještě před armádou. Prohlédni celou oblast, ale *neútoč*, pokud nebudeš muset. Klidně je někam zažeň, ale chci, aby byli naživu, až dorazíme.“

„Ano, vaše Výsosti.“

„Nestůj tady tak! Hni sebou!“

Hrdá hnědačka jí věnovala malou úklonu a vyklouzla ze stanu.

Jennesta začala balit věci, které bude potřebovat na cestu. Poprvé za několik týdnů měla z vývoje událostí dobrý pocit. Zbavila se Adpar. Zdálo se jí, jako by jí někdo z ramenou odstranil velkou tíhu.

Náhle se však stal vzduch ve stanu... pružnější a světlo potemnělo i přesto, že zde hořelo několik lamp. Napadlo ji, že jde o stejný pocit, jaký zažila už před chvílí. Co dalšího jí asi osud připravil?

Ale mýlila se. V téměř naprosté tmě spatřila, jak se ve vzdálenosti několika stop objevilo světýlko, k němuž se rychle připojily tucty dalších. Zatočily se a nabyly masivnější podoby. Jennesta se obrnila proti magickému útoku.

Ve vzduchu pulzovala světelná skvrna, jež po chvíli nabyla tvaru, který dokázala rozeznat. Tvář.

„Sanaro!“ vykřikla. „Jak jsi to do pekel udělala?“

„*Zdá se, že mé schopnosti zesílily*,“ odpověděla zbývající sestra. „*Ale to je vedlejší.*“

„O co jde?“

„O tvoji zvrácenost.“

„Ach, takže ty taky, co?“

„*Jak jsi to mohla udělat, Jennesto? Jak jsi mohla odsoudit k takovému osudu vlastní sestru?*“

„Vždycky jsi ji považovala za stejně...“ snažila se najít správné slovo, „...hanebnou, jako jsem já! Proč najednou ta změna?“

„*Nikdy jsem ji neměla za nenapravitelnou. Nepřála jsem jí smrt.*“

„Samozřejmě. A teď předpokládáš, že s tím mám něco společného.“

„*Ale no tak, Jennesto.*“

„No a i kdybych měla?“ obořila se na ni. „Zasloužila si to.“

„*To, co jsi provedla, nebylo jen odporné, ale ještě víc to zkomplikovalo už tak nejistou situaci.*“

„Co to má do pekel znamenat?“

„*Hra, kterou hraješ s artefakty. Snažíš se získat ještě větší ničivou sílu. Ale ve hře jsou teď i další hráči, sestro; a jejich schopnosti jsou možná větší než tvé.*“

„Kdo? O kom to mluvíš?“

„*Nech toho. Ještě je čas.*“

„Odpověz mi, Sanaro! Neodbývej mě frázemi! Koho se musím obávat?“

„*Nakonec jen sama sebe.*“

„Pověz mi to!“

„*Říká se, že když se před branami objeví barbaři, civilizace je mrtvá. Nestaň se barbarem, Jennesto. Změň způsoby, naprav se.*“

„Ty jsi tak zatraceně omezená!“ zuřila Jennesta. „A nedokážeš mluvit jasně! Vysvětli mi to!“

„*Jsem přesvědčená, že v srdci víš, co tím chci říct. Nemysli si, že to, co jsi provedla Adpar, zůstane opomenuto a nepotrestáno.*“

I přes Jennestino zuřivé klení se tvář rozplynula a zmizela.

* * *

V jiném stanu nedaleko, alespoň na poměry Maras-Dantie, vedli otec s dcerou rozhovor.

„Slíbil jsi mi to, tati,“ fňukala Mercy Hobrowová. „Tvrdil jsi, že to bude patřit mně.“

„A taky bude, panenko, bude. Řekl jsem, že získám tvé dědictví zpět, a taky to udělám. Právě se snažíme zjistit, kam mohli ti divoši jít.“

Našpulila rty. „Bude to trvat ještě dlouho?“

„Ne, už ne. Brzy z tebe udělám královnu. Staneš se služebnicí našeho pána a spolu pak očistíme zemi od odporných nelidí.“ Postavil se. „Ted' si osuš slzy. Musím jít.“ Políbil ji na tvář a opustil stan.

Kimball Hobrow zamířil k ohni a ke skupině dozorců. Po straně ležela na zemi těla tří orků. Se čtvrtým, jenž už byl sotva naživu, právě skončili.

Hobrow kývl na inkvizitora. „No?“

„Jsou silní. Ale tohohle jsme nakonec, chválabohu, zlomili.“

„A?“

„Míří do Droganu.“

V hrdle desátníka Trispeera naposledy zachrčelo. Zemřel.

* * *

Sílící zmatek umožnil jednotce uniknout z Adpařina paláce. V bludišti chodeb se sice několikrát vydali špatnou cestou a jednou nebo dvakrát se dostali do šarvátky s válečníky, ale povětšinou byli najádí příliš zaměstnaní vlastním bojem.

Ale východ, který našli, se nenacházel nikde poblíž vchodu, jímž se dostali dovnitř.

„Vypadá to, že jsme dál na severu,“ řekl Stryke.

„Co uděláme? Vrátime se zpátky a zkusíme jinou cestu?“ zeptal se Jup.

„Ne, bylo by to příliš velké riziko.“ Zvedl ruku. „Když přejdeme támhleto vodu a zamíříme na východ, měli bychom se dostat zpátky k bažině v místech, kde jsme nechali koně.“

Coilla se zamračila. „To si pěkně zajdeme, ne?“

„Větším rizikem by bylo vrátit se zpátky do paláce. Jedna z bojujících stran brzy vyhraje a pak se obrátí proti nám.“

„Tak půjdeme, ne?“ navrhl Alfray. „Jsme tady příliš na očích.“

Poklusem překonali vyvýšeninu z rozeklaných kamenů a dostali se na rovinku poblíž vody, pokryté zelenou pěnou.

„Páchne stejně odporně jako všechno ostatní tady,“ poznamenal Haskeer. „Jak hluboké to asi je?“

„Zjistíme to jenom jedním způsobem.“ Stryke vstoupil do vody. Byla studená, ale sahala mu sotva do pasu. „Dno je trochu měkké, ale jinak to vypadá docela dobře. Jdeme.“

Následovali ho a se zbraněmi nad hlavou se začali brodit vodou.

„Za tohle bychom měli dostat prémii,“ sténal Haskeer.

„Prémii?“ řekl Jup. „Zatraceně, seržante, teď nedostáváme zapláceno vůbec.“

„Jo! Na to jsem zapomněl!“

Šli dalších deset minut. Zdálo se, že se bez problémů dostanou na druhou stranu. Bažinaté pobřeží už měli na dohled.

Pak voda několik yardů před nimi zavířila. Na hladině se objevily bubliny. Tlupa se zastavila.

Kolem se objevily další malé víry a další bubliny.

„Možná to přece jenom nebyl nejlepší nápad,“ zamumlal Jup.

V gejzíru vody se na hladině před nimi objevila hlava najády.

O okamžik později se ze zapáchající vody vynořili další najádi. V rukou svírali zbraně.

„Vzpomínáš si, co jsi řekl, Stryku? Budeme s nimi bojovat v jejich živlu,“ připomněla mu Coilla.

„Už je pozdě se vrátit, desátníku.“

Šplouchání v zádech je přinutilo otočit se. Blížili se k nim další najádi. Obklíčili je.

„Do nich!“ zavrčel Stryke.

Polovina tlupy, vedená Jupem a Haskeerem, se otočila čelem vzad. Stryke, Coilla a Alfray se postavili nepřátelům vepředu. Orci sice byli v přesile, ale boj ve vodě síly vyrovná.

Stryke přidal k meči nůž a sekl po tvorovi v čele. Zasáhl jeho krunýř a napáchal nějakou škodu, neboť vytryskla krev. Ale rána nebyla natolik vážná, aby vyřadila protivníka z boje. Stryke zaskřípal

zuby a opět zaútočil. Tentokrát mu pomohlo několik vojáků, kteří najádu obklíčili ze stran. Bušili do něj tak dlouho, dokud nezmizel pod vodou.

Coilla vrhala po nepříteli noži. Ale každý hod znamenal ztrátu zbraně a její zásoby byly omezené. Dva nože promrhala, ale třetí zasáhl protivníka ze strany do hlavy. Najáda zaječel a zmizel pod vodou. Po hladině se začala šířit rudá skvrna.

Vítězný pokřik za nimi ohlásil první potvrzené zabití.

„Dostaneme je jednoho po druhém,“ zakřičel Stryke. „Ale to není dost rychlé. Jestli se objeví další...!“

Zmlkl, neboť ho napadl najáda s rozeklaným oštěpem. Válečník se po něm ohnal. Stryke se sehnul a ponořil se tak pod hladinu. Zalila ho studená, odporná voda. Napočítal do tří, doufal, že už ho oštěp minul, a opět se vynořil.

Najāda byl skoro nad ním. Stryke mu vši silou zarazil meč do břicha. Krunýř zaskřípal a praskl. Z otvoru, stejně jako z úst tvora, vystříkla krev. Protivník zmizel pod hladinou. Stryke se rozkašlal, aby se zbavil zkažené tekutiny v plicích.

Haskeer s Jupem sekali po nepříteli ze dvou stran. Už se jim podařilo zasáhnout ho do paže a najáda měl co dělat, aby je odrážel.

Haskeer se k protivníkovi přebrodivl a zasadil mu tvrdou ránu do zátylku. Najáda se sklonil, aby instinktivně vyhledal ochranu vody. Udělal by lépe, kdyby se pohnul opačným směrem. Čepel mu rozsekla hlavu. Kolem se rozstříkly kousky mozku.

Zůstali už jenom čtyři najádi, a ačkoli nevypadali nijak méně vražedně, Stryke si byl jistý, že je zvládnou. Celá tlupa se vrhla na tři z nich.

Kromě Coilly, jež se brodila k poslednímu, který se držel stranou. Nevšimla si, že se na její slepé straně vynořil z vody další a obdivuhodnou rychlostí se k ní blížil. V poslední chvíli se otočila, musela však čelit dvěma najádům najednou. Jeden z nich zvedl meč.

Všiml si ho Kestix. „*Pozor, desátníku!*“ zaječel a vrhl se k ní.

Dostal se mezi ni a meč najády. Pokud doufal, že se mu podaří útok odrazit, přepočítal se.

Najádova ostrá zbraň mu projela hrudí jako máslem. Vystříkla krev a Kestix vykřikl bolestí.

„Ne!“ zařvala Coilla. Pak se ale musela postavit druhému nepříteli a zvednout meč, aby odrazila útok.

Najáda Kestixe popadl a ork, jenž byl stále ještě naživu, ale vážně zraněný, s ním začal chabě bojovat. Ostatní zaslechli jeho křik a několik, včetně Stryka, odpovědělo.

Dostali se k němu právě včas, aby viděli, jak ho najáda strhl pod vodu. Zůstala po nich jen krvavá skvrna na hladině.

Někteří z vojáků začali šplouchat kolem a nořit se pod hladinu ve snaze kamaráda zachránit.

„Nechte toho!“ rozkázal Stryke. „Je pozdě.“

Obrátili žalem posílenou zuřivost proti zbývajícím nepřátelům.

Byli už velmi blízko vítězství, když si všimli dalších vírů a bublin kolem.

„Do prdele, šéfe,“ lapal Jup po dechu. „Víc už jich nezvládneme!“

Tlupa se obrnila k poslednímu boji. Nad hladinou se objevily další hlavy.

Ale nepatřily najádům, nýbrž merzům. Byly jich tucty, ozbrojené trojzubci a dýkami.

„Bohové!“ vykřikl Alfray. „Tihle po nás jdou taky?“

„To si nemyslím,“ odpověděl Stryke.

A měl pravdu. Merzové se pustili do zbývajících najádů se zuřivostí zrozenou z nespravedlnosti.

Jeden z merzů se otočil a zvedl mokrou ruku v pozdravu.

Odpověděl mu nejen Stryke.

„Dlužíme jim to,“ řekl kamarádům. „Ted' odsud vypadněme.“

Nechali jatka za sebou a vydali se k pobřeží. Celou dobu přitom truchlili pro Kestixe.

23

Cesta zpátky k Liffinovi a Talagovi proběhla v ponuré náladě stejně jako návrat do Droганu, a to i přes vítězství, kterého dosáhli.

„Stojí celá tahle věc za život jediného orka?“ pronesl Alfray. „A navíc tak statečného jako Kestix?“

„Riskovat život je náš osud,“ připomenul mu Stryke. „Orci umírají z mnohem horších důvodů.“

„Jsi si opravdu jistý, že tohle je *dobrý* důvod? Sbíráme předměty, o kterých nevíme, k čemu slouží ani k čemu nám budou.“

„Musíme tomu věřit, Alfrayi. Jsem si jistý, že jednoho dne si připijeme na Kestixe a ostatní padlé kamarády jako na hrdiny nového řádu. Ale neptej se mě, jaký bude. Prostě cítím, že bude lepší.“ Stryke si přál, aby tomu mohl sám uvěřit, protože se ve skutečnosti snažil nedat najevo drtivý pocit zodpovědnosti, kterou cítil za smrt kamaráda.

Alfray zmlkl a zadíval se na válečnou standartu jednotky, kterou svíral v ruce. Jistým způsobem mu byla útěchou. Možná proto, že představovala jednotu. Nebo alespoň bývalou jednotu.

Dostali se už skoro na dohled Droganského lesa, když Jup zvolal: „Na západě!“

Rychle se k nim blížila velká skupina jezdců.

„Myslím, že to jsou Hobrowovi muži,“ oznámil Jup.

„Copak nemůžeme mít chvíli klidu?“ stěžovala si Coilla.

„Vypadá to, že dneska ne,“ odpověděl Stryke. „Jedeme!“

Pobídli koně do cvalu.

„Všimli si nás!“ zaječel Haskeer. „A přidali ztraceně do kroku.“

Začala štvance. Tlupa pádila, jak nejrychleji mohla k útočišti, jež pro ni představoval les. Ale dozorci byli odhodlaní ke všemu a začali se přibližovat.

Stryke pobízel Rosomáky k větší rychlosti, až jel nakonec poslední. Pak se to stalo. Jednotka právě zmizela z dohledu za zatáčkou, když jeho kůň šlápl do králíčí nory a padl k zemi. Stryke vylétl

ze sedla, než se mu však podařilo vyškrábat se na nohy, zvíře se postavilo a dalo se na útěk.

Dunění kopyt ho přinutilo ohlédnout se.

Pádil k němu rozzuřený dav dozorců. Stryke se zoufale rozhlédl kolem, ale nenašel žádný úkryt. Tasil meč.

Náhle ho zakryl velký stín.

Těsně nad ním se ve vzduchu vznášel drak a máváním křídel zvedal prach a listí. Vyděšení lidé zastavili tak zprudka, že několik z nich vylétlo ze sedel.

Stryke byl přesvědčen, že je s ním konec. Věděl, že je to Jenne-
stin drak a jediné, co může očekávat, je zajetí.

Drak se snesl k zemi mezi ním a lidmi. Zblízka poznal, že drakonýrem je samotná Glozellan.

Natáhla k němu ruku. „Nasedni, Stryku,“ pobídla ho. „No tak! Nemáš co ztratit.“

Vyšplhal na šupinatý hřbet zvířete a posadil se za ni.

„Drž se!“ zakřičela, když drak mávl křídly.

Vystoupali tak zprudka, až se Strykovi zatočila hlava. Podíval se dolů a spatřil stříbřitá koryta řek, zelené louky, husté lesy. Z výšky se nezdálo, že Maras-Dantie umírá.

Pokoušel se překřičet vítr a vyzvědět na Glozellan, co se děje, ale buďto ho neslyšela, nebo ho ignorovala. Zamířili na sever.

Uplynula asi hodina, když se na obzoru objevila hora. Drak zamířil přímo k náhorní plošině. O několik minut později přistáli.

„Sesedni,“ přikázala hnědačka.

Sklouzl na zem.

„Co se děje, Glozellan?“ zeptal se. „Jsem tvým vězněm?“

„Teď nemám čas na vysvětlování. Budeš tady v bezpečí.“

Kopla draka do slabin a zvíře začalo opět stoupat.

„Počkej!“ vykřikl. „Nenechávej mě tady!“

„Vrátím se!“ zavolala. „Odvalu!“

Sledoval, jak se drak proměnil v malou tečku na obloze, pak zmizel docela.

* * *

Celé hodiny seděl na vrcholu nedobrovolného horského útočiště, přemýšlel o tom, co se stalo, a litoval životů, které byly ztraceny.

Poté, co se přesvědčil, že z plošiny nevede žádná cesta dolů, vytáhl hvězdy a zadíval se na ně.

„Zdravím tě.“

Při zvuku hlasu vyskočil na nohy.

Před ním stál Serapheim.

Stryke na něj šokovaně hleděl. „Jak jsi se sem dostal? Taký tě sem přivezla Glozellan?“

„Ne, příteli. Není důležité, jak jsem se sem dostal. Ale chtěl jsem se omluvit za to, že jsem vás zavedl do pasti, kterou nachystal skřetí otrokář. To jsem neměl v úmyslu.“

„Nakonec všechno dobře dopadlo. Nejsem kvůli tomu na tebe naštvaný.“

„To jsem rád.“

Stryke si povzdechl. „Ne že by na tom záleželo. Všechno se mi rozpadá pod rukama a já už to přestávám zvládat. A teď jsem ještě přišel o svoji jednotku.“

„Nepřišel, jen jsi ji na chvíli ztratil z dohledu.“ Usmál se. „Nejdůležitější je, abys nepropadl zoufalství. Pořád toho musíš ještě hodně udělat. Teď není čas to vzdát. Slyšel jsi někdy příběh o chlapci a šavlozubém leopardovi?“

Teď se pousmál Stryke, i když poněkud cynicky. „Příběh. No, stejně musíme nějak zabít čas.“

„Jednou se lesem procházel chlapec,“ začal Serapheim, „a narázil na divokého šavlozubého leoparda. Chlapec před ním začal prchat a leopard mu byl v patách. Pak doběhl k útesu. Přes okraj visely liány, a tak se po nich spustil. Zvíře zůstalo bezmocně vrčící na skále. Ale pak se chlapec podíval dolů a zjistil, že pod skálou na něj čeká další, stejně hladový leopard. Nemohl ani nahoru, ani dolů. Náhle chlapec zaslechl škrábání. Pohlédl vzhůru a uviděl dvě malé myši, jednu bílou, druhou černou, jak hryžou do liány, na které visí. Ale všiml si ještě další věci. Po straně, téměř mimo dosah, rostl divoký jahodník. Chlapec se natáhl, jak nejdále mohl, utrl z něj jahodu a strčil si ji do úst. A víš co, Stryku? Byla to ta nejsladší, nejlahodnější věc, jakou kdy ochutnal.“

„Hm, myslím, že to chápu. Připomíná mi to věci, které mi někdo, koho znám, řekl... ve snu.“

„Sny jsou dobré. Měl bys jim věnovat víc pozornosti. Víš, v těchhle místech je magie silnější. Mohla by na ně působit.“ Kývl k hvězdám ve Strykově ruce.

„Existuje snad mezi nimi spojení?“

„Ach, ano.“ Serapheim se odmlčel. „Dáš mně je?“

To Stryka šokovalo. „To určitě.“

„Kdysi bych ti je mohl bez problémů vzít. A dokonce bych to i udělal. Ale teď se zdá, že si bohové přejí, aby zůstaly u tebe.“

Stryke se zadíval na artefakty. Když opět vzhlédl, byl člověk pryč. Nemožné.

Překvapilo by ho to, kdyby celou jeho pozornost neupoutalo něco jiného.

Hvězdy zpívaly.

ZAVĚR TRILOGIE ORCI — PRVNÍ KREV
PŘIPRAVUJEME NA KONEC ROKU 2005

Stan Nicholls

Legie hromu

Anglický originál Legion of Thunder

Překlad Kateřina Niklová

Obálka Jan Patrik Krásný

Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**

jako svou 55. publikaci

Vydání 1.

Ostrava 2005

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 199 Kč